Erle Stanley Gardner

PŘÍPAD ZAMILOVANÉ TETY

PŘÍPAD ZAMILOVANÉ TETY

Erle Stanley Gardner

Jako obhájce:
Perry Mason

1

„Zatoulal se nám do kanceláře zamilovaný párek a nemá vyjednanou návštěvu," ohlašovala Della Streetová, sekretářka Perryho Masona. „Prý je to záležitost života nebo smrti."

„Všecko je záležitost života a smrti," řekl Mason. „Jakmile to začnete brát s věčným životem vážně, musíte přijmout smrt jako nezbytný důsledek – ale počítám, že ti lidé se asi nezajímají o moje filosofické názory."

„Ti lidé," prohlásila Della, „se zajímají především jeden o druhého, a pak ještě o ptačí zpěv, nebeský blankyt, obraz měsíce na vodě a šepot nočního vánku v listí."

Mason se rozesmál.

„Je to zřejmě nakažlivé. Začínáte být vyloženě romantická a poetická, a to všecko je důkaz, že jste přišla do styku s nebezpečnou infekční chorobou… A co vůbec přimělo párek zamilovaných k návštěvě advokáta, který se specializuje na vraždy?"

Della Streetová se záhadně usmála. „Řekla jsem jim, že je pravděpodobně přijmete, i když si napřed nevyjednali návštěvu."

„Jinými slovy," řekl advokát, „protože vzbudili vaši zvědavost, rozhodla jste se vzbudit i moji. Řekli vám vůbec, proč se mnou vlastně chtějí mluvit?"

„Je v tom ovdovělá teta," odpověděla Della, ,,a nějaký Modrovous."

Mason si přehnaně začal mnout ruce. „Beru!" zvolal. „Hned?" zeptala se Della.

„Okamžitě," řekl Mason. „Kdy má přijít další klient, Dello?"

„Za čtvrt hodiny, ale toho můžete nechat pár minut Čekat. Je to svědek v té Dowlingově aféře. Vypátral ho pan Drake."

Mason se zamračil. „Nemohu si dovolit riskovat, že by mi právě on zmizel z kanceláře. Pošlete mi sem ty dva zamilované, Dello, ale dejte mi okamžitě vědět, jakmile svědek přijde. Jak se jmenují?"

„George Latty a Linda Calhounová. Jsou z jakéhosi městečka ve státě Massachusetts. Tohle je jejich první cesta do Kalifornie."

„Sem s nimi," řekl Mason.

Della Streetová vešla do čekárny a za okamžik se vrátila s mladou dvojicí.

Mason si je rychle prohlédl a usmál se na pozdrav.

Mladé ženě nebylo rozhodně víc než dvaadvacet let. Měla kulaté modré oči doširoka rozevřené, což její tváři propůjčovalo výraz takřka andělské nevinnosti.

Jak tak stáli a pohlíželi na Masona, dívčina ruka podvědomě vyhledala ruku společníkovu. Drželi se za ruce, dívka se usmívala, mladík se tvářil sebevědomě.

„Vy jste George Latty?" obrátil se Mason k mladíkovi.

Ten přikývl.

„A vy jste slečna Linda Calhounová." Dívka přisvědčila.

„Posaďte se, prosím," vyzval je Mason, „a povězte mi, jaké máte potíže." Mladí lidé usedli a Linda Calhounová pohlédla na George Lattyho, jako by mu dávala znamení, aby on začal. Avšak Latty seděl, díval se před sebe a slovem se neozval.

„Tak spusťte!" pobídl je Mason.

„Řekni mu to, Georgi," pravila dívka.

Latty se konečně naklonil dopředu a opřel se rukama o advokátův psací stůl. „Jde o její tetu," začal.

„A co je s její tetou?" otázal se Mason. „Je nebezpečí, že bude zavražděna."

„A máte ponětí, kdo ji asi tak zavraždí?" zeptal se Mason. „Zajisté," odpověděl Latty. „Montrose Dewitt."

„A víte ještě něco víc o tom Dewittovi," pokračoval Mason, „kromě toho, že se asi stane vrahem?" Tentokrát odpověděla Linda Calhounová. „Nevíme nic," řekla. „Právě proto jsme k vám přišli."

„Jste ze státu Massachusetts, jak jsem slyšel?"

„Ano," přisvědčil Latty. „A znáte se spolu už delší dobu?"

„Ano."

. „Nechci být příliš osobní, ale mohu se zeptat, jestli jste spolu zasnoubeni?”

„Ano, jsme.”

„Promiňte, jestli vám to připadá trochu impertinentní,” pokračoval Mason, „ale máme-li co dělat s případem tohoto druhu, chci mít jistotu o určitých skutečnostech. Už jste se dohodli na datu vašeho sňatku?”

„Ne,” odpověděla. „George ještě není hotov se studiem a já…” Zarděla se. „Pomáhám mu, aby je mohl dokončit.”

Mladíkovi bylo asi třiadvacet nebo čtyřiadvacet let; byl vysoký, docela hezký, měl vlnité černé, pečlivě učesané vlasy a dlouhé kotlety na spáncích.

„Rozumím,” řekl Mason. „Jste zaměstnána?”

„Ano.”

Mason zvedl obočí v nevyřčené otázce.

„Jsem sekretářkou u advokátní firmy,” řekla. „Vzala jsem si měsíční dovolenou. Proto jsem mohla přijet. Nežli jsem odjela, zeptala jsem se hlavního společníka firmy na nejlepšího advokáta v této části země, a on mi poradil, abych se obrátila na vás, kdyby došlo k něčemu, co by vyžadovalo rychlý a účinný zásah.”

„A došlo k něčemu takovému?” zeptal se Mason.

„Čekáme to co nejdřív.”

Mason pohlédl na Lattyho. „Jak vidím,” pravil, „zřejmě jste cestovali společně. Mohu se vás zeptat, jestli jste jeli vozem nebo přiletěli, či –”

„Já jsem přijela vozem,” odpověděla. „To jest přijela jsem s tetou Lorraine a George přiletěl letadlem, když jsem – když jsem mu zatelefonovala.”

„A kdy se to stalo?”

„Včera večer. George přiletěl dnes ráno, hned potom jsme uspořádali válečnou poradu a rozhodli jsme se zajít k vám.”

„Dobrá,” řekl Mason, „to by zatím stačilo. Teď mi řekněte něco o tetě Lorraine. Jaké je vůbec její příjmení?”

„Elmorová.”

„Slečna, nebo paní?”

„Paní. Je vdova. A je… zkrátka je právě v těch bláznivých letech.”

„A který věk přesně pokládáte za bláznivá léta?”

„O příštích narozeninách jí bude osmačtyřicet.”

„A čeho se dopustila, že ji podezíráte z bláznění?”

„Překročila meze,” řekl Latty. Mason opět zdvihl obočí. „V lásce,” vysvětlila dívka.

Mason se usmál.„Podle vás tedy mladí lidé ve věku jedenadvaceti a dvaadvaceti let, kteří se milují, jsou dokonale normální, ale očekává se od nich, že zachovají jisté meze ve svých citech, kdežto každý, kdo je starší a propadne lásce, se dopouští bláznovství?”

Linda se zapálila.

„Totiž – v tom věku,” řekl Latty, „já myslím, že… ano.”

Mason se usmál. „Vy oba máte všechnu drzost mládí. Nejlepší, co se dá mládí připsat k dobru, je patrně to, že není nevyléčitelná. Slečno Calhounová, manžel vaší tety je mrtev, viďte?”

„Ano.”

„Jak dlouho?”

„Zemřel asi před pěti lety. A prosím vás, pane Masone, nevysmívejte se nám. Je to velice vážné.”

Mason pravil: „Ale já se domnívám, že vaše teta má plné právo se zamilovat.”

„Jenže ten způsob, jakým to udělala!” protestovala Linda.

„Nějaký dobrodruh ji nakonec okrade o všecky její peníze,” dodal Latty.

Mason přimhouřil oči. „Vy jste její jediná příbuzná?” zeptal se Lindy.

„Ano.”

„A dá se předpokládat, že jste v její poslední vůli jmenována jako jediná dědička?”

Dívčiny tváře se opět rozhořely.

Mason však čekal na odpověď. „Ano, je to tak.”

„Je bohatá?”

„To jistě… chci říct, že má docela pěkné jmění.”

„V poslední době se během několika týdnů její chování úplně změnilo,” řekl Latty. „Až dosud projevovala Lindě velikou

náklonnost, a ten člověk způsobil, že se jí najednou začala odcizovat. Včera to dokonce vyvrcholilo v hádku. Vyjela si na Lindu, ať se vrátí do Massachusetts a nevměšuje se tetě do jejího života."

„Pane Latty, jaký je vůbec váš zájem na této záležitosti?" zeptal se Mason.

„Totiž, já… já jsem –"

„Máte Lindu rád a doufáte, že se za vás provdá?"

„Ano."

„A možná jste tak trochu počítal s tím, že v budoucnosti na vás zbude něco z majetečku tety Lorraine, viďte?"

„Rozhodně ne!" zvolal Latty. „To je urážka!"

„Ptal jsem se vás proto," vysvětlil klidně Mason, „že vám pravděpodobně tuto otázku položí jiní lidé, jestliže v této věci zahájíme nějakou akci, a z tónu jejich hlasu patrně vy– / cítíte úsměšek. Chtěl jsem vás na to jenom připravit, to je všecko."

„Jen je nechte, aby mi takové obvinění řekli do očí, a já si to s nimi vyřídím," odpověděl Latty.

„Uděláte dobře, když se budete trochu ovládat, mladý muži," varoval ho Mason. „Tak, slečno Calhounová, a teď bych rád slyšel fakta o tomto případě. Vezměte to od začátku a řekněte mi, kdy jste poprvé zpozorovala, že se něco děje."

„Teta Lorraine se cítila osamělá," odpověděla Linda. „Neušlo mi to a bylo mi jí líto. Vždyť jsem jediná příbuzná, kterou má, a snažila jsem se pro ni udělat, co jsem mohla."

„Což nemá žádné přátele?" zeptal se Mason.

„To ano, ale… zkrátka nemá takové, kterým byste řekl důvěrní přátelé."

„Ale byla jste s ní v trvalém styku, nebo ne?"

„Věnovala jsem jí každou minutu, kterou jsem si vyšetřila, pane Masone, ale musíte pochopit, že jsem pracující dívka, musím obstarávat svou domácnost a zaměstnání vyčerpá hodně mé energie. Vím, že teta Lorraine by si přála, aby mě u sebe viděla častěji a – *

„A vy jste zatím většinu svého volného času věnovala schůzkám s panem Georgem Lattym, že je to tak?" zeptal se Mason.

„Ano."

„A vaše teta to asi neschvalovala, že?"

„Myslím, že ho neměla ráda.”

„Tak dobrá. A teď, jak to začalo s tím panem Montrosem Dewittem?”

„Seznámili se dopisováním.”

„Aha, inzeráty pod značkou ‚Opuštěné srdce‘?” zeptal se Mason.

„Propána, to ne! Tak bláhová zase není. Byla to náhoda. Teta Lorraine napsala jednou do nějakého magazínu, co si myslí o článku, který otiskli, redakce její dopis uveřejnila a uvedla její jméno a jméno města, kde bydlí, i když vynechala označení ulice. Pan Montrose Dewitt jí nato poslal dopis a jako adresu napsal jen jméno města, pošta si dala práci, zjistila její bydliště a dopis doručila. Tak začala jejich korespondence.”

„A potom?” ptal se Mason.

„Na tetu jeho dopisy velmi zapůsobily. Samozřejmě to nechtěla přiznat, snad ani sobě ne, ale bylo to na ní jasně vidět. Poslala mu svůj obrázek – pochopitelně že to čirou náhodou byla fotografie z doby před nějakými deseti lety.”

„On jí také poslal fotografii?”

„Ne. Napsal jí, že nosí pásku na oku a že se za to velice stydí.”

„Jak to bylo dál?” zeptal se Mason.

„Potom ji jednou zavolal meziměstsky a od té doby jí telefonoval dost často, tak dvakrát třikrát týdně.

Teta Lorraine najednou začala prohlašovat, že si potřebuje udělat dovolenou – a že prý podnikne dlouhý výlet automobilem. Samozřejmě mi tím chtěla nasypat písek do očí, ale věděla jsem dobře, jaké má záměry. Nemohla jsem si ovšem dovolit něco proti tomu podniknout. V té době už nebylo prostě možné ji zastavit. Zašla už příliš daleko, ten člověk jako kdyby ji zhypnotizoval.”

„Rozhodla jste se tudíž, že pojedete s ní.”

„Ano.”

„Přijely jste tedy až sem; a co se tu stalo?”

„Ubytovaly jsme se v hotelu a teta prohlásila, že si potřebuje chvíli odpočinout. Vydala jsem se zatím do ulic na nákupy. Když jsem se vrátila, teta v hotelu nebyla. Na toaletním stolku mi nechala sdělení, že odešla a že se asi vrátí hodně pozdě.

Když se konečně zas objevila, vyčtla jsem jí, že zřejmě šla na schůzku s tím panem Dewittem, ji to strašně rozčililo, řekla mi, že nestojí o to, abych jí dělala gerdedámu a zacházela s ní jako s malým děckem."

„Ale tyhle její pocity byly docela pochopitelné," poznamenal Mason.

„Já vím," řekla Linda Calhounová, „jenže to už jsem mezitím přišla na další věci, a ty mě hodně znepokojily."

„Jaké například?"

„Například jsem zjistila, že si dala vyšetřit krev, což je nutné k tomu, aby dostala povolení k sňatku. Kromě toho proměnila velkou část svého jmění v hotové peníze. Prodala některé akcie a cenné papíry a získala tak dobrých pětatřicet tisíc dolarů v hotových penězích."

„Žádné cestovní šeky?"

„Ne, samé hotové peníze, pane Masone. Pěkný balíček bankovek, který – jak se říká – by udávil koně."

„A co ji k tomu asi přimělo?"

„To si asi domyslíte stejně snadno jako já," řekla Linda. „Tuhle akci teta Lorraine zcela jistě provedla podle instrukcí, které jí telefonicky udílel pan Montrose Dewitt."

„Ten Dewitt se nám zatím pořád ukazuje jako velice záhadný a mlhavý zjev," řekl Mason. „Řekla vám teta o něm něco určitějšího?"

„Nic. Absolutně nic. V tom směru se chová vyloženě tajuplně."

„Včera večer jste se tedy pohádaly?"

„Ne, to bylo včera dopoledne. K tomu zmizení z hotelu došlo předevčírem večer. Včera mi pak řekla, že bude pryč celý den a že si mohu dělat, co budu chtít. Pustila jsem se s ní potom do debaty a bylo to myslím poprvé, co jsem jí prozradila, že vím o jejích peněžních transakcích."

„No a?" ptal se Mason.

„Hrozně ji to rozzuřilo. Řekla mi, že si o mně myslila, že mě její osudy zajímají především kvůli ní samé, ale jak se teď přesvědčila, starám se prý o ni jen proto, abych z ní vymačkala co možná nejvíc… a že – no, řekla potom ještě nějaké věci o Georgeovi, něco, co jsem si prostě nemohla dát líbit."

„Co to bylo?” chtěl vědět Mason.

„Nechce se mi to opakovat.”

„Ví to George?”

„Vím to,” pravil George, „to jest vím to v hlavních rysech.”

„Ale neví všecko,” opravila ho Linda Calhounová.

„Řekla, že je příživník a darmožrout?” zeptal se Mason.

„To byl jen začátek,” prohlásila Linda. „Tímhle začala a zašla pak ještě mnohem dál. Řekla, že když už mluvíme o důvěrném přátelství s mužem, pak její důvěrný přítel se aspoň sám živí a je to opravdový muž, který je schopen kdykoli se o sebe postarat a nepotřebuje se schovávat za ženské sukně. Ona dokonce – ale raději vám to nebudu opakovat všecko, pane Masone. Jistě vám nechybí fantazie a –”

„Tak vaše teta vám řekla, abyste se vrátila domů?”

„Vyjádřila to velice ponižujícím způsobem. Pomalu a pečlivě mi odpočítala peníze na letenku, přičemž nezapomněla zdůraznit, že to vystačí na letenku první třídy.”

„A co jste udělala vy?”

„Hodila jsem jí peníze pod nohy a včera večer jsem telefonovala Georgeovi. Současně jsem mu telegraficky poukázala peníze na letenku.”

„Z vašich vlastních úspor?” otázal se Mason.

„Z mých vlastních úspor.*’

„A to je až dosud všecko?”

„Taková je situace dnes.”

„Jistě si uvědomujete, že vaše teta je dospělá žena,” pravil Mason. „Jestliže je rozhodnuta –”

„Vím, co asi chcete říci,” přerušila ho Linda, „a nemám v úmyslu vměšovat se do čehokoli, co teta podnikne. Ale jsem rozhodnuta zjistit co možná nejvíc o tom Montrosovi Dewittovi. Chci ji zkrátka ochránit před ním i před ní samou.*’

„Ale počítejte, že vás to bude stát peníze,” poznamenal Mason. „Padne na to hodně z vašich úspor.”

„Kolik je to hodně?”

„Opravdu dobrá detektivní agentura vám bude počítat kolem padesáti dolarů za den plus výdaje.”

„Kolik dní si to vyžádí ,

„To nikdo neví," odpověděl Mason. „Je docela možné, že najatý detektiv získá všecky potřebné informace za několik hodin. Třeba mu to bude trvat den. Ale taky není vyloučeno, že bude musit pátrat celý týden nebo dokonce měsíc."

„To si asi nemohu dovolit, vydržovat ho celý měsíc," prohlásila, „ale snad bych – podívejte, myslila jsem si, že když zaplatím dvě stě dolarů – ovšem, ještě je tu vaše palmáre…"

„Mne k tomu vůbec nebudete potřebovat," řekl Mason. „Zatím celý případ nevypadá na to, že by potřeboval právníka. Nehodláte tvrdit, že vaše teta není schopna řídit své záležitosti, že je tedy duševně chorá?"

„Rozhodně ne. Teta je prostě v nebezpečném věku a je zamilovaná."

Mason se usmál a řekl: „Kdykoli se nějaká osoba zamiluje, octne se automaticky v nebezpečném věku. Tak tedy, předpokládám, že si chcete najmout soukromého detektiva, ano?"

„Ano. Ovšem nerada bych v tom udělala nějakou chybu – vím totiž, že někteří soukromí detektivové jsou – jak to mám říci, nu, někteří jsou lepší než ti druzí."

„A vy byste chtěla toho nejlepšího. Je to tak?"

„Ano."

Mason kývl na Dellu Streetovou. „Zatelefonujte detektivní kanceláři Paula Drakea a poproste Paula, aby se tu zastavil. Buďte tak hodná."

Pak se Mason obrátil k návštěvníkům. „Paul Drake má svou kancelář v tomto poschodí," řekl. „Jeho podnik mi provádí všechna potřebná pátrání, dělá to už léta, a uvidíte, že pan Drake je výjimečně schopný a naprosto čestný detektiv."

Za chviličku se ozvalo Drakeovo smluvené zaklepání na dveře, Della Streetová ho vpustila a Mason je navzájem představil.

Paul Drake, vysoký a pružný, několik okamžiků chytrýma očima pozoroval oba mladé lidi a pak se posadil. Mason se ujal slova:

„Řeknu to krátce, Paule. Linda Calhounová a George Latty jsou zasnoubeni. Linda má tetu, která se jmenuje Lorraine Elmorová, je jí

sedmačtyřicet a je to vdova. Paní Elmorová se zapletla do korespondence s jistým Montrosem

Dewittem, a jak se zdá, octla se naprosto pod jeho vlivem. Dala si už provést krevní zkoušku, zřejmě proto, aby požádala o povolení k sňatku. Linda a teta sem přijely na dovolenou. Teta má s sebou asi pětatřicet tisíc dolarů v hotových penězích. Mezi ní a Lindou došlo k hádce. Paní Elmorová Lindě přikázala, aby se vrátila domů. Linda však místo toho poslala panu Georgeovi Lattymu peníze na cestu a vyzvala ho, aby sem za ní přijel. Teď chtějí zachránit tetu před ní samou. Jejich domov je ve státě Massachusetts.

Na tobě chtějí, abys zjistil co možná nejvíc o osobě pana Montrosa Dewitta. Kolik to bude stát?"

„To nemohu vědět," řekl Paul Drake. „Můj honorář je padesát dolarů denně plus výdaje." Otočil se k Lindě Calhounové. „Máte jeho adresu?"

„Ano. Bydlí v penziónu Bell a Vista v ulici Van Nuys."

„Máte jeho fotografii?"

„Bohužel nemám."

„Zatím na vás nechci žádné peníze, dokud nezjistím něco důležitého, abych neměl pocit, že vás okrádám," řekl Drake.

„Pokládáte vraždu za něco důležitého, pane Drake?"

Detektiv se usmál. „Zajisté," odvětil.

„To je to, co mi právě dělá starost," řekla Linda. „Chci zabránit vraždě."

„Tak se mi zdá, že jste četla hodně kriminálních románů," řekl s úsměvem Drake.

„To jsem skutečně četla," prohlásila, „nestydím se za to. Domnívám se, že každý občan, který zachovává zákony, by si měl uvědomit, jaké nebezpečí znamená zločin v civilizovaném světě. Je to velká nevýhoda naší justice, že průměrný občan nemá vůbec ponětí o tom, jak roste zločinnost v naší zemi."

„Něco na tom je, to musím uznat," pravil Drake a zamyšleně na ni pohlédl.

„Copak vám nepřipadá podezřelé, že teta Lorraine sem s sebou veze přes třicet tisíc dolarů v hotovosti?"

„Myslím, že spíše než podezřelé je to od vaší tety hloupost nebo přílišná zamilovanost.”

„Zamilovat se do naprosto cizího člověka,” poznamenala Linda.

„Správně,” usmál se Drake. „Máte asi pravdu. Přejete si tedy, abych si vzal do práce toho Montrosa Dewitta?”

„Ráda bych. Aspoň… nu, řekněme asi na dva dny, ano?”

„Dobrá, na dva dny,” řekl Drake.

Otočila se k Masonovi. „Myslíte, že bych měla vyrozumět policii?”

„Proboha ne!” zvolal Mason. „To byste mohla rovnou píchnout do vosího hnízda. Ale souhlasím s tím, že to není špatný nápad, když tady Paul trochu ten případ prošťourá… Ale teď už musíte prominout, mám důležitou poradu.”

„Kolik jsme vám dlužni, pane Masone?”

Mason se usmál. „Zatím nic. Ale bude dobře, když se mnou zůstanete ve spojení, i když vám bude pan Drake referovat přímo. Já už se s ním domluvím.”

„Teď se mnou laskavě pojďte do mé kanceláře,” vybídl je Drake, „a povíte mi tam všecka fakta, která o věci znáte. Chtěl bych vědět něco i o minulosti a původu vaší tety, ale především všecko, co je vám známo o panu Dewittovi.”

2

Krátce před polednem zazvonil telefon. Della Streetová chvilku naslouchala, potom se otočila k Masonovi. „V případě naší zamilované tety došlo k novému vývoji.”

Mason tázavě zvedl obočí.

„Pán jménem Howland Brent by s vámi rád okamžitě mluvil v nesmírně důležité věci, týkající se záležitostí Lorraine Elmorové.”

„Jak vůbec připadl na to, že jde ke mně?” zeptal se Mason.

„Zřejmě ho Linda Calhounová informovala, že ji zastupujete.”

Mason se zamračil. „Přece jsem jí řekl, že právního zástupce nepotřebuje. Udělal jsem to proto, aby ušetřila peníze a mohla si najmout Paula.”

„Tak co uděláte?” chtěla vědět Della. „Přehrajeme ho k Paulovi, anebo…”

Mason se podíval na hodinky. „Ještě mi zbývá čtvrt hodiny, Dello. Pak už musím jít na ten oběd, který jsem si smluvil. Mrkněte se na pana Brenta. Když se vám bude zdát, že jde o běžnou věc, pošlete ho k Paulovi. Jestli usoudíte, že stojí za to ztratit s ním chvilku, dejte mi vědět a já mu tu čtvrthodinku věnuju.”

Della Streetová přikývla, proklouzla dveřmi do přijímací kanceláře, byla pryč asi pět minut, potom se vrátila a oznamovala: „Myslím, že byste si s ním přece jen měl promluvit.”

„Podle čeho tak soudíte?” zeptal se Mason.

„Přiletěl sem z Bostonu. Je to finanční poradce Lorraine Elmorové. Spravuje všecky její peněžní záležitosti a je znepokojen.”

„Jak znepokojen?”

„Hodně. Proto sem přiletěl.”

Mason se zamračil. „Všichni ostatní považují tuto situaci za vážnější, než jak ji odhaduji já. Jak ten pán vypadá, Dello?”

„

„Táhne mu už na padesátku,” odpovídala pomalu Della, „je vysoký, až mrtvolně bledý, má úzká ramena a je hubený v pase, má vysedlé lícní kosti, propadlé tváře, pod nosem knírek a na hlavě takový tralaláček, co se tam u nich na východě nosí, víte, s uzoučkou střechou. Na sobě má tvídový oblek, na nohou vycházkové polobotky s tlustou podešví. Ano, a nosí hůl.”

„Vypadá zkrátka přesně tak,” zašklebil se Mason, „jak jste čekala, že bude vypadat, že?”

Della Streetová se usmála. „A přijmete ho?”

„Zajisté, samozřejmě,” řekl Mason. „Přijmeme ho.”

Della Streetová odešla a za několik okamžiků se vrátila s Howlandem Brentem.

„To je pan Mason, pane Brente,” pravila.

Brent zavěsil hůl na levou paži pod loket, přistoupil k Masonovu psacímu stolu a vztáhl kostnatou ruku.

„Dobrý den, pane Masone,” pozdravil.

„Posaďte se,” vybídl ho Mason. „Bohužel mám jen chvilku času. Moje sekretářka mi sdělila, že se zajímáte o záležitost, která se týká Lorraine Elmorové.”

„Patrně jsem měl svůj zájem vysvětlit podrobněji,” řekl Brent. „Shrnu vám všecky okolnosti co možná nejstručněji.”

Mason pohledem pokynul Delle Streetové. Prosím, můžete začít.”

„Tak tedy. Jsem povoláním finanční poradce. Mám několik klientů, kteří mi poskytují naprostou volnost v rozhodování, pokud se týká jejich finančních záležitostí. Investuji jejich peníze a zase je vybírám. Jedině šekový účet zní na jejich jména, jinak je zbavuji všech starostí s finančními transakcemi. Samozřejmě pravidelně jim o stavu jejich jmění podávám zprávu.

Kdykoli moji klienti potřebují hotové peníze, navštíví mě nebo mi dají vědět, jakou částku požadují. Jednou za třicet dní jim posílám podrobný výtah z účtu, ve kterém je informuji o jejich investicích a ceně jejich papírů. Klient má samozřejmě právo konečného rozhodnutí. Jestliže si přeje, abych některé cenné papíry prodal, prodám je. Jestliže na mně chce, abych kupoval, kupuji.

V každém případě, pane Masone, mohu být pyšný na své úspěchy. Za mnoho let své činnosti mohu říci, že jsem svým klientům podstatně rozmnožil jejich kapitál. Mám velmi vybranou klientelu – a také počtem dosti omezenou, protože v takových záležitostech nemohu přenášet důvěru zákazníka na další osoby. Rozhoduji naprosto sám, ovšem moje rozhodnutí se zcela samozřejmě zakládají na podrobných rozborech situace na trhu cenných papírů, a rozbory pro mne připravují povolaní odborníci.”

Mason přikyvoval.

„Nemohu přirozeně porušit důvěru klienta, pane Masone, kromě případů, kdy jde o otázku života či smrti. Mám pocit, že případ paní Elmorové je právě tohoto druhu."

„Zřejmě jste hovořil se slečnou Calhounovou," poznamenal Mason.

„Ano, správně, hovořil jsem se slečnou Calhounovou,'* připustil Brent. „Musím však v zájmu pravdy zdůraznit, pane Masone, že k rozmluvě se slečnou Calhounovou došlo po podezření z mé strany, a že tedy podezření nevyvolal tento rozhovor s ní. Ve skutečnosti tomu bylo právě naopak."

Mason opět přikývl.

„Protože můj vztah ke klientům je tak důvěrně blízký, někteří z nich mi dali plnou moc, abych jednal jejich jménem. Jestliže si to vyžadují okolnosti, mohu požadovat jakoukoli nutnou informaci od jejich banky.

V tomto speciálním případě mě podle všeobecně platných předpisů banka informuje, kdykoli běžný účet klesne pod určitou hranici, a já na něj okamžitě převedu přiměřený vklad, abych dodržel stanovenou základní výši. Situace takového druhu se vyskytne zřídka, ale staly se případy, že můj klient byl na cestách, právě když bylo zapotřebí doplnit vklad.

Neporušuji žádnou důvěrnou informaci, pane Masone, když vám řeknu, že finanční schopnosti paní Elmorové jsou velmi dobré, zato však její znalosti matematiky poněkud zanedbané. Paní Elmorová dosti často vydává peníze, aniž si přesně sečte celkové výdaje."

Mason mlčel a přikyvoval.

„A tak když mi paní Elmorová sdělila, že si jede odpočinout na západní pobřeží, provedl jsem prostě jen běžnou uzávěrku. Musím ovšem připomenout, že krátce před touto cestou mě požádala, abych převedl značnou částku peněz na její šekový účet. Nemohu sice prozradit sumu, ale přiznávám se, že mi připadala poněkud přehnaná. Připomenul jsem jí, že obchodní uzávěrky byly v poslední době chudé na výnosy a že tudíž dojde k nevyhnutelnému snížení úroků. Paní Elmorová mi však dala na srozuměnou, abych se o to nestaral,

abych prostě zařídil prodej potřebného množství cenných papírů a peníze převedl na její běžný účet.

Doufám, že mě sledujete, pane Masone?"

„Dokonce by se dalo říci, že jsem o odstaveček před vámi," řekl Mason. „Mám za to, že paní Elmorová vydala několik šeků a nespočetla si, že bankovní účet klesl pod rovnovážný stav; banka vás o tom vyrozuměla: vy jste byl samozřejmě ohromen: využil jste svého zastupujícího práva, informoval jste se u banky a zjistil jste, že paní Elmorová vybrala z účtu velmi značnou částku v hotových penězích."

Brentův výraz prozrazoval překvapení. „Toto je od vás velmi pozoruhodná dedukce, pane Masone."

„Je přesná?"

„Velice přesná.

„A proč přicházíte ke mně?"

„Přijel jsem sem proto, abych se poradil s paní Elmorovou. Letadlo přistálo asi před dvěma hodinami. Jel jsem okamžitě do hotelu, kde se ubytovala. Zjistil jsem, že je pryč, ale byla přítomna její neteř slečna Linda Calhounová; nemohl jsem přirozeně projevit plnou důvěru slečně Calhounové, a tak jsem jí jen sdělil, že přijíždím v nutné záležitosti, nu, a slečna Calhounová mě informovala o stavu věcí."

„Pokud jde o pana Motrosa Dewitta?"

„Přesně tak."

„A proč jste přišel ke mně?"

„Abych vám poskytl jistou informaci, kterou podle svého názoru smím podat – informaci, kterou jste si bez mého přispění vyvodil sám, a to tak, že k ní nemusím už nic dodávat, což je mi zajisté neobyčejně příjemné, protože rád zachovávám mlčení o důvěrných záležitostech týkajících se mých klientů.

Přesto však bych rád zdůraznil, pane Masone, že situace je podle mého mínění velice vážná a že se nad ní nedá mávnout rukou. Budu vám zavázán, jestliže mi podáte informaci o všem, co jste zjistil o mé klientce a o panu Montrosu Dewittovi."

Mason zavrtěl hlavou.

„Ne?" zeptal se pan Brent.

„Ne,” odpověděl Mason.

„Chcete tím říci, že to není možné?”

„Chci říci, že to není vhodné,” odvětil Mason. „Za prvé nikdo v tomto případě není se mnou v poměru advokát – klient. Na žádost o radu jsem jen doporučil renomovanou detektivní kancelář. Jste teď ve spojení se slečnou Lindou Calhounovou a navrhuji vám, abyste zůstal ve styku s ní i nadále. Tak si nejlépe zajistíte informace, které potřebujete.”

Brent se zvedl z křesla. „Rozumím vám,” řekl. Na okamžik se zamyslil a pak dodal: „Uvědomuji si, že vaše postavení je delikátní, pane Masone. Vy mi tu informaci podat nemůžete. Ale na druhé straně máte informaci, o které jsem se chtěl ujistit, že je ve vašich rukou. Děkuji vám a na shledanou.”

„Na shledanou,” řekl Perry Mason.

Brent kráčel důstojným krokem ke dveřím, jimiž předtím vstoupil.

„Tudy se vychází, pane Brente,” upozornil ho Mason a ukázal na druhé dveře.

Brent se obrátil, jedním pohledem přelétl kancelář, zdvihl hůl zavěšenou na lokti, vzal ji do pravé ruky a důstojně prošel dveřmi vedoucími do chodby.

Ale než za sebou zavřel, otočil se: „Děkuji vám, pane Masone, i vám, slečno Streetová,” řekl, nasadil si klobouk s úzkou střechou na hlavu a tiše vyšel.

Mason se podíval na Dellu a ušklíbl se.

Della pohlédla na hodinky. „Máte přesně čas, abyste nezmeškal oběd,” řekla.

Mason zavrtěl hlavou. „Počkám raději ještě třicet vteřin,” pravil. „Společná cesta ve výtahu s panem Brentem by nezbytně vedla k rozhovoru ve výtahu a já rozhovory ve výtahu nenávidím.”

3.

Byly už téměř tři hodiny téhož odpoledne, když se ozvalo smluvené zaklepání Paula Drakea na dveře Masonovy kanceláře.

Mason pokynul Delle Streetové, aby otevřela.

„Díky, krásko," řekl Drake.

„Co je nového, Paule?" zeptal se Mason. „Co jsi vypátral o našem Modrovousovi?"

Drake se však zatvářil vážně. „Víš, Perry, není vyloučeno – i když pravděpodobnost je tak jedna k deseti – že ti lidé měli dobrý čich."

„Jak to myslíš?"

„Dewitt měl účet v bance něco kolem patnácti tisíc dolarů. Najednou vystavil šek na celou částku, vybral hotové peníze, oznámil správci penziónu, že bude asi měsíc až šest týdnů nepřítomen, a pro jistotu zaplatil nájemné předem na dva měsíce. Potom prodal vůz, rovněž za hotové, a nakonec odejel v nějakém automobilu s docela příjemně vypadající ženou. Bylo zřejmé, že jsou spolu ve velice důvěrném vztahu. Zadek vozu byl plně naložen zavazadly a automobil měl poznávací značku státu Massachusetts."

„Čísla jste si nepovšimli?"

„Číslo nevíme, jen stát."

„Co jste o Dewittovi povšechně zjistili?"

„Bydlí v penziónu Bella Vista na třídě Van Nuys asi už čtrnáct měsíců. Je to ten neodolatelný typ, přes oko nosí černou pásku, ale zatím ještě nikomu neřekl, jak se mu stalo, že na to oko přestal vidět.

Nikdo zřejmě přesně neví, čím se živí, ale patrně má zastoupení nějaké továrny, někdy odjede na obchodní cestu a po čase zase přijede. Žije skoro samotářsky a nikdy, pokud je známo, neměl ženskou návštěvu.

Správkyně penziónu je z toho celá utrápená. Dva typy nájemníků jí dělají starosti: ti, kteří mají příliš mnoho žen, a pak takoví, kteří nemají žádnou.

Zakládá si samozřejmě na tom, že vede slušný, naprosto seriózní penzión, a jestliže se některý nájemník zajímá o osobu opačného pohlaví, správkyně předstírá, že to nevidí, ale ve skutečnosti jí nic neujde a vždycky dobře ví, co se kde šustne.

Jestliže osamělý nájemník – a zvláště starý mládenec – nemá vůbec žádnou dívku, začíná situaci sledovat starostlivým okem, protože to pokládá za abnormální, a vůbec – však víš, jak to chodí.”

„Ovšem, ovšem,” řekl Mason. „Tak ty tedy, Paule, nevíš, kam spolu odjeli?”

„Zatím ne, ale brzy to zjistím. Moji lidé už na tom pracují.”

„A říkáš, že ta žena vypadala dobře, Paule?” otázal se dál Mason.

„Samozřejmě to nebyla žádná mladice,” řekl Paul, „ale velmi příjemného zjevu. Dovedeš si to jistě představit. Tady je vdova, která léta žila sama. Na druhé straně je zas příliš mladá, aby už patřila do starého železa. Najednou pozná muže, který se o ni začne zajímat jako o ženu, a hned znovu rozkvete a začne toužit po romantickém prostředí a druhém jaru.”

Mason zachmuřeně zažíval detektivovy informace.

„A tak jsem se tu zastavil,” pokračoval Drake, „jen abych ti zvěstoval, že na podezření té Lindy doopravdy může něco být.”

„Nikoli na podezření té Lindy,” opravil ho Mason s úsměvem, „nýbrž na podezření toho George.”

„Myslíš si, že v pozadí toho všeho je on?”

„Jak bych to nejlíp vyjádřil? Asi tak, že on zřejmě tu krizi popohnal.”

„Ať je to jak chce,” řekl Drake, „nebylo mi příjemné, že beru Lindiny peníze, ale pak jsem si uvědomil, že by asi vyhledala jinou detektivní kancelář, kdybych tu práci nevzal já. Napadlo mi, že tu záležitost mohu celkem rychle dát do pořádku, když se mi podaří brzy zjistit všecko kolem Dewitta a když mu pak třeba dám najevo, že je sledován.

Však víš, Perry, jak to u podvodníků bývá. V okamžiku, kdy má dojem, že kořen, na kterého si políčil, ho podezírá, rychle ho pustí z ruky jako horkou bramboru. Pátrání a sledování je něco, co takoví lidé nesnášejí.” Mason přikývl.

„Proto jsem jednoho svého člověka poslal k Dewittovi do bytu,” pokračoval Drake. „Zdržel se tam tři hodiny a poprášil, co mohl, jestli neobjeví nějaké otisky prstů, a představ si, v celém bytě nebyl jediný otisk prstů.”

Mason se zamračil. „Ani jeden? Třeba starý?”

„Ani jeden.”

„Ale přece tam musily nějaké otisky prstů být,” naléhal Mason. „Snad nechceš říci…”

„Přesně tak,” řekl Drake, když se Mason zarazil. „Nebyla to žádná náhoda. Někdo vzal jelenici nebo prachovku a pečlivě otřel každé místo, kde by snad mohl zůstat otisk prstů; lékárničku v koupelně; kohoutky u vodovodu v kuchyni; ledničku; nádoby v ledničce – zkrátka kdosi vytřel každé jednotlivé místečko, kde by se dalo čekat, že se tam najde otisk prstů, až bylo absolutně čisté.”

Mason přivřel oči.

„Potom jsme vystopovali vůz,” pokračoval Drake, „který Dewitt prodal. Je starý pět let, ve velmi dobrém stavu. Obchodník s automobily mu za něj dal osm set padesát dolarů.

Můj člověk udělal na obchodníka příznivý dojem, takže mu nakonec dovolil, aby poprášil některé části vozu, jestli snad najde otisky prstů. Můj detektiv mu vysvětlil, že pátrá po otiscích cestujícího, kterého Dewitt svezl. Ve voze se nenašel ani jeden otisk.”

„Ani na zadní straně zpětného zrcátka?” divil se Mason.

„Vůbec nikde; ani jediný otisk prstů. I vůz kdosi dokonale otřel. Detektiv učinil několik opatrných dotazů a zjistil, že když Dewitt přijel jednat o prodeji, měl na rukou rukavice.

Tak jsem se do toho pustil z druhé strany,” pokračoval Drake. „Začal jsem pátrat po historii toho automobilu. Dewitt ho koupil od obchodníka s ojetými vozy, když se nastěhoval do Van Nuys. To bylo o něco dřív než před rokem.”

„Proč jsi pátral v minulosti vozu?” tázal se Mason. „Protože zatím nebylo co jiného sledovat,” řekl Drake,

„a chtěl jsem si zasloužit svoje peníze. Měl jsem v úmyslu, pokud to bude možné, zjistit něco z minulosti toho člověka, a musil jsem se chytit každé stopy, kterou jsem měl k dispozici.

Vidíš, Perry, a přišel jsem na zajímavou věc. Dewitt je pryč už hezkou dobu. Ví se o něm, že na své cesty jezdí automobilem. Je prý zástupcem nějaké továrny, ale tento vůz si koupil před třinácti měsíci. Obchodník s ojetými vozy má ještě záznamy o prodeji, ačkoli to dalo sakramentskou práci ty záznamy vydolovat. Náhodou si je

všecky schovává kvůli záruce na ojeté vozy, kterou poskytuje. Tak ten automobil měl ujeto něco přes třicet tisíc mil, když ho Dewitt koupil, a teď má na počítači jedenatřicet tisíc osm set šestasedmdesát mil."

Mason se znovu zamračil.

„Zkrátka a dobře," pokračoval Drake, ,,za třináct měsíců ten vůz ujel něco přes osmnáct set mil. Tak, a teď si to spočítej."

Masonovo obočí se zdvihlo v zamračeném soustředění. ,,A přesto se lidé domnívali, že hodně cestuje autem?"

„Ano, domnívali."

„Ale to nejde dohromady," namítl Mason. „Přečetl sis dobře údaje na tachometru?"

„Naprosto spolehlivě, nepochybuj o tom."

„Což když byl tachometr přetočen nazpátek? Nebo třeba vůz dostal nový tachometr."

„Kdyby byl ve voze namontován nový tachometr," řekl Drake, „počítač by byl přirozeně začal od nuly. A jestliže byl přetočen, pak je tu zajímavá otázka, kdo to udělal a proč?4

„Patrně Dewitt," nadhodil Mason, „aby vůz vypadal jako výhodná koupě, až se ho rozhodne prodat."

„To je docela možné," připustil Drake. „Ale dal jsem si tachometr odborně prohlédnout. Není na něm ani známky, že se s ním něco provádělo, a mechanik tvrdí, že by bezpečně poznal, kdyby někdo s tachometrem manipuloval."

„Záznamy o uzavřených sňatcích sis taky prohlédl?" tázal se Mason.

„Ovšem. Asi tak přede dvěma lety bylo vystaveno povolení k sňatku pro jistého Montrosa Dewitta a Bellu Freemanovou, ale neexistuje žádný záznam o tom, že ti dva skutečně manželský svazek uzavřeli.

Vypátral jsem adresu a telefonní číslo slečny Freemanové, ale moji lidé ji nemohli zastihnout. Na telefonické volání nikdo neodpovídal. Ale přesto jsem i tuto informaci odevzdal slečně Calhounová. Řekla, že se bude snažit spojit se s ní telefonicky sama.

Samo povolení k sňatku samozřejmě nic neznamená. Nemůžeš podat na někoho žalobu pro zločin dvojženství jen proto, že si kdysi

vyzvedl povolení k sňatku. Ale moji lidé na tom pracují a nepochybuji, že se s ní dostanou do spojení brzy, a snad i Linda ji zastihne. V tomto okamžiku je slečna Freemanová naším nejlepším vodítkem, které máme k dispozici."

Mason se rychle rozhodl. „Tak dobrá, Paule," řekl. „Pošli na tu práci ještě další lidi. Pokus se najít vůz s poznávacím číslem státu Massachusetts a s jeho pomocí zjistit Dewittovu adresu. To snad nebude tak těžké. Hoď na to tolik lidí, kolik bude zapotřebí, a účet pošli mně.

Lindě Calhounové účtuj dva dny práce po padesáti dolarech za den a v žádném případě se jí nezmiňuj o mé účasti na věci. Mám pocit, že jsem celou záležitost bral trochu na lehkou váhu a tím jsem na sebe vzal jistou část odpovědnosti za všecko, co by mohlo tetu Lorraine potkat v budoucnosti. Myslil jsem si ze začátku, že Lindě nebude vadit, když vydá dvě stě dolarů za poučení, že nemá zazlívat poměrně mladé tetě její romantické sklony. Domníval jsem se, že potom dá tetě pokoj, čímž se mezi nimi zase obnoví bývalá náklonnost. Nu, ale teď se do toho musíme pustit."

„Možná že tu jde opravdu jen o náhodnou shodu," řekl váhavě Drake, „ale na druhé straně jsou tu všecky příznáky –"

„Náhodnou shodu nech být!" přerušil ho Mason, „v této záležitosti si už nemůžeme dovolit přehlédnout něco, co je zřejmé. Nemůžeme si dovolit přehlédnout vůbec nic.

Dej se do toho, Paule, a snaž se vypátrat, kde jsou. Pošli co nejvíc lidí, aby se informovali po motelích a –"

„Zadrž, Perry!" řekl Drake. „Tuhle stránku věci nech na mně. Díváš se na to jako každý amatér. Nestačil bys platit, kdybys chtěl poslat potřebný počet lidí po všech motelích, aby se vyptávali na velký naleštěný vůz se značkou státu Massachusetts."

„A jak jinak to chceš zjistit?" chtěl vědět Mason.

Drake se ušklíbl. „Měl bys lip znát lidskou povahu."

Obrátil se na Dellu Streetovou. „Co byste dělala vy, Dello, kdybyste se octla v její kůži?"

„Než bych odjela," odpověděla Della bez váhání, „zdržela bych se chvilku v salónu krásy."

„Tady to máš, Perry," usmál se Drake. „V případech, jako je tenhle, se vždycky snažíme nejdřív najít salón krásy, do kterého ta žena pravidelně chodí. Obvykle to nedá žádnou velkou práci, a salón krásy je často vyloženě zlatý důl informací. Zena, která je plná romantických myšlenek a nesmírně touží někomu se svěřit, obvykle toho hodně napovídá, když musí dvě nebo tři hodiny strávit v salónu krásy.

Moc by ses divil, co všecko ty dívky v salónech krásy od svých zákaznic uslyší, a ještě víc by tě překvapilo, jak chytře potom dají dvě a dvě dohromady."

„Dobrá," uznal Mason, „obejděte salóny krásy."

„Jeden z nich už máme v práci," řekl Drake. „Zjistili jsme celkem snadno, který navštívila. Právě teď čekám na hlášení, myslím, že je dostanu co nevidět."

Mason odstrčil svou otáčecí židli, vstal a začal přecházet po místnosti. „Víš, Paule, zlobí mě, že jsem v tomhle případě podcenil možné nebezpečí situace. Když to tak vezmu, už sám pan George Latty mě zmátl. Ten chlapík se vůbec nesnaží si vydělávat na studia, nechá prostě Lindu, aby ho sama vydržovala, a když mu teď telefonovala, že se pohádala s tetou, neřekne jí:

„Lindo, je to tvoje teta, a proto taky tvoje věc, nýbrž místo toho skočí do letadla a vydává Lindiny peníze jen proto, aby ji mohl držet za ruku."

„Ale za ruku ho držela ona," připomněla Della s úsměvem.

Zazvonil telefon.

„To je naše tajné číslo," řekla Della Streetová. „Asi to bude pro vás, Paule, protože to číslo zná jen vaše kancelář."

Drake zvedl sluchátko, řekl: „Haló… ano, tady Drake. Co se děje?"

Chvíli poslouchal, pak řekl: „To je výborné, jistě, podívám se na to. Pravděpodobně vás ještě zavolám. Kde jste teď? – Dobrá, zůstaňte na místě, dokud se neozvu. Zatelefonuji v každém případě – ať je to tak nebo tak."

Zavěsil sluchátko a řekl: „Paní Elmorová se svěřila kadeřnici. Začala a už se nezastavila. Překypovala vzrušením. Zkrátka jedou do

Yumy a tam se dají oddat. Potom mají strávit líbánky u Velkého Kaňonu."

Mason se podíval na hodinky. „Řekl jsi, že Dewitt vyzdvihl z banky všechnu svoji hotovost, Paule?"

„Ano."

„A zaplatil nájemné na dva měsíce předem?"

„Ano."

„Sekem?"

„To nevím. Správkyně penziónu jenom řekla, že nájemné je zaplaceno."

„Mluvil jsi s ní ty?"

„Ano. Hovořil jsem s ní dopoledne."

„Byla ochotná?"

„Ano."

Mason ukázal na telefon. „Zavolej ji, Paule. Musíme se dovědět, jestli platil šekem. Jestliže to byl šek, podíváme se, jestli byl ještě krytý. Možná že tam nějakou maličkost přehlédl."

Drake zavolal Van Nuys, chvíli mluvil, potom zakryl dlaní mluvítko a obrátil se k Masonovi. „Před hodinou předložila šek v bance: pokladník ho odmítl proplatit, protože nebyl kryt."

Mason se rozhodl.

„Jeď tam a snaž se od ní ten šek dostat. Nabídni jí, že budeš v jejím zastoupení vymáhat výplatu šeku a –"

„Ale ona nechce Dewitta stíhat," přerušil ho Drake a pořád ještě držel ruku na mluvítku. „Říká, že asi pan Dewitt přehlédl, že šek není krytý, a prý to dá jistě do pořádku."

„Zatraceně, Paule, neblázni," naléhal Mason. „Běž za ní a ten šek z ní vydyndej. Kup ho od ní, když to jinak nepůjde. Sejdeme se na letišti. Aerotaxi už tam bude připraveno."

Otočil se k Delle Streetové. „Zavolejte do taxislužby. Potřebujeme dvoumotoráček do Yumy, ať ho hned přistaví."

Drake už zas pokračoval v hovoru: „Potřebuju s vámi mluvit, paní Ostranderová. Počkáte na mne laskavě? Okamžitě k vám jedu."

Della Streetová sáhla po telefonu v okamžiku, kdy ho Drake položil.

„Tak na letišti, Paule,” připomenul Mason, když detektiv zamířil ke dveřím. „A šlápni na plyn.”

4

Čtverečky polí Imperiál Valley skýtaly pohled na osvěžující zeleň zavlažovaného obilí. Pod letadlem se vinul hlavní zavodňovací kanál jako obrovský had, ale v následujícím okamžiku převládla poušť. Byl to náhlý přechod.

Pod úrovní kanálu proměnilo zavodňování poušť v úrodný kraj. Na druhé straně kanálu nebylo nic než písek a dlouhá, rovná stuha udržované silnice.

Mason pozoroval silnici a na ní automobily, které z výšky vypadaly jako pouhá řada pohybujících se teček. „Někde tam dole si to naše kořist metelí do Yumy," poznamenal.

Della ho pozorovala zamyšlenýma očima. „Je to zvláštní situace," ozvala se. „Tam někde jede žena právě ve věku, kdy pro ni něčí náklonnost tak mnoho znamená, a myslí si, že konečně nalezla toho pravého druha. Její víra jako by ji hypnotizovala; sedí ve voze jako omámená, zatímco muž, který řídí, si v duchu promýšlí podrobnosti vraždy – a jak ji nejlépe provést, aby nebyl dopaden."

Paul Drake na sedadle vedle pilota se ohlédl: „Tolik ji zase litovat nemusíte, Dello. Zeny jejího typu obyčejně vědí, jak jednat s muži, jako je Dewitt. Ale přece jen se měla víc zajímat o jeho minulost."

„Taky si myslím," řekla Della, „jenže jí můžete těžko vytýkat, jestli to neudělala."

„Tak nebo tak," vmísil se Mason do rozmluvy, „máme před nimi asi dvouhodinový náskok. Jakmile přistaneme v Yumě, pojedeme hned na hranice a hezky si počkáme na Dewitta, až pojede kolem."

„Co asi udělá?" zeptala se Della.

„Odpoví nám na spoustu dotazů," řekl Mason a láskyplně pohlížel na obdélníček potištěného papíru, který držel v ruce. „Nekrytý šek na sto padesát dolarů znějící na paní Millicent Ostraderovou. Pan Dewitt bude mít co vysvětlovat."

„Ale měj na paměti," varoval ho Drake, „že paní Ostraderová mu věří. Nechce ho stíhat a dělat mu jakékoli nesnáze."

„Zmocnila tě, abys jejím jménem vymáhal proplacení šeku?"

„Ano, to mě zmocnila."

Rozvlněné kopce pískových dun vrhaly už v slunečním svitu pozdního odpoledne dlouhé stíny, když letadlo začalo ztrácet výšku.

Řeka Colorado, která se až dosud vinula jako vodní had, se na chvíli proměnila v řadu jezer uvězněných mezi hrázemi a nakonec se jevila jako pouhá stružka pod mostem, nad nímž letadlo přeťalo hranici do Arizony. Když přistávali, slunce právě zapadalo. U východu z letiště stál jakýsi muž a kývl na Drakea.

„To je pracovník zdejší spřátelené kanceláře, Perry. Často potřebuji jejich služby."

Muž mu potřásl rukou a představil se.

„Všecko je v pořádku?" tázal se Drake.

„Ano," odpověděl detektiv. „Náš člověk dává pozor u pohraniční stanice. Zatím tudy projely jen dva automobily se značkou státu Massachusetts, ale ani jeden z nich nebyl ten, na který čekáte."

„Jsem rád, že jsme tady před nimi," poznamenal Mason.

Obrátil se k pilotovi. „Postarejte se, prosím, aby letadlo bylo stále připraveno k odletu, a buďte v telefonickém spojení se zdejší detektivní kanceláří. Jejich prostřednictvím vám dáme vědět, kdy se hodláme vrátit. Máte povolení k nočním letům?"

Pilot přikývl. „Vezmu vás nazpátek kdykoli."

Nastoupili do vozu a arizonský detektiv je dovezl k hraniční stanici, kde všecky vozy, které do Arizony přijížděly, se musily podrobit krátké prohlídce, zda nevezou nemocné nebo infekcí napadené polní plodiny.

U stanice je přivítal jiný zaměstnanec kanceláře, představil se a opakoval informaci, že očekávaný vůz dosud nepřejel přes hranici.

A tak se skupina usadila k dlouhému čekání.

„Není zapotřebí, abyste se tu s námi zdržovala, Dello," řekl Mason. „Můžete klidně odjet do města a prohlédnout si je. Jsou tam, prý báječné obchody s arizonskými suvenýry. Dostanete tam indiánské výrobky z tlačené kůže a leccos jiného. Mají otevřeno až do –"

Zavrtěla rozhodně hlavou. „Zůstanu tady a budu čekat jako vy," prohlásila. „Mám dojem, že až dojde k tomu průšvihu, teta Lorraine bude potřebovat nablízku ženu. Vy muži se moc mračíte a jste příliš věcní. Žádný z vás, jak se tak na vás dívám, nevypadá na to, že by se mu žena mohla na rameni pořádně vyplakat."

„Co ten váš člověk před stanicí?” zeptal se Mason arizonského detektiva.

,,O toho nemějte starost, je na to zvyklý; stejně nemůže dělat nic jiného. Chcete-li, budeme čekat taky, ale je na něho naprosté spolehnutí. Znám ho, dobře se s ním pracuje.”

Neustálý proud vozů přejížděl přes hraniční most a každý na chvilku zastavil před stanicí. Paul Drake s dalekohledem v ruce prohlédl každý přijíždějící automobil, zvláště jeho poznávací čísla.

Asi po hodině přejel hranici vůz se značkou státu Massachusetts a Drake, Mason a arizonský detektiv jako bleskem oživli.

Přiblížili se a zůstali stát v pozadí, zatímco pohraniční úředník kladl řidiči několik běžných otázek, a potom se zklamaně vrátili k vozu.

„Falešný poplach,” poznamenal Drake, protáhl se a zívl. „Jak se vám to čeká, vážení?”

„Ujde to,” odpověděla Della.

Drake se zašklebil. „Víte, to je část naší detektivní práce, kterou neznáte z detektivních filmů, ale která zabírá valnou většinu času a námahy.”

A opět se usadili ve voze.

Na zářící světla z oken stanice začala s bzučením dorážet mračna velkých letních brouků.

Mason se zeptal Drakea: „Myslíš, že mohou přijet až zítra?” Drake pokrčil rameny.

Della Streetová poznamenala: „Teta Lorraine z Massachusetts zcela jistě zachová dekorum. Nebude přece neprovdána nocovat na cestě.”

Mason se uvelebil na sedadle a řekl: „Někdy byste se v nich zmýlila, Dello.”

„Tohle podnebí strašně vysušuje pokožku,” řekl Drake. „Ani nevíte, že se potíte, protože pot se vypaří v temže okamžiku, kdy se vám objeví na kůži, a za chviličku ztratíte pár litrů vody. Docela bych uvítal procházku na druhou stranu ulice. Prodávají tam pivo.”

„Klidně jdi,” řekl Mason. „Budu zatím držet stráž a –”

„Počkat!” zvolal náhle Drake. „Vypadá to, že nás kdosi jede navštívit.”

„Ale to je přece kalifornské číslo," namítl Mason.

„Správně, kalifornské číslo," řekl Drake s dalekohledem u očí, „je to nájemný vůz a neřídí ho nikdo jiný než náš vzácný mladý přítel pan George Keswick Latty."

„To se podívejme," poznamenal Mason.

„Jestli nemáš námitky, Perry," nabídl se Drake, „já s ním nejprve promluvím sám, ve vhodném okamžiku ti dám znamení a vystoupíš na scénu ty."

„Co tady asi zrovna on může dělat?" podivila se Della. • „To nevím," Drake odložil dalekohled vedle sebe na sedadlo, „ale nebojte se, za chvilinku to poznáme."

Detektiv přešel silnici k vozu s kalifornskou značkou, jemuž pohraničníci právě dávali znamení, ať zastaví.

Mason pozoroval Lattyho obličej a všiml si náhlého úžasu v mladíkově tváři. Drake s ním několik okamžiků rozmlouval, potom pokynul ostatním.

Advokát prudce otevřel dvířka vozu.

„Pozor, nezavírat," pronesla Della varovně, „já taky vystupuji."

Mason se otočil právě včas, aby zachytil prudce zavírané dveře, a zahlédl její hezké nohy, jak se přehoupla přes jeho sedadlo a vyskočila z vozu.

Vzala ho za paži. „Tohle nechci zmeškat za nic na světě," řekla.

Latty, který vážně hovořil s Paulem Drakem, sklouzl pohledem na skupinu, jež se k němu blížila, a brada mu poklesla.

„Proboha!" zvolal, když k vozu přistoupil Mason a Della Streetová.

„Copak se děje?" zeptal se Mason.

„Já… vůbec by mi nebylo napadlo – vy jste mě ale překvapili!"

„Co je na tom překvapujícího?" chtěl vědět Mason.

„To, že jste tady. Já –myslil jsem… zkrátka domníval jsem se, že jste přinejmenším dvě stě padesát mil daleko."

„Jak vidíte, jsme tady," řekl suše Mason. „A patrně uděláte nejlíp, když přejedete na druhou stranu a zaparkujete vůz vedle našeho, abychom si mohli spolu pohovořit a neblokovali příjezd ke stanici."

Kráčeli podle Lattyho vozu, který pomalu přejížděl k místu, kde stál vůz arizonského detektiva.

Della Streetová se přidružila k Masonovi a řekla mu tiše: „Podívejte se na jeho obličej. Ten chlapec zoufale přemýšlí.”

„Vidím,” řekl Mason. „Bohužel tu chviličku mu musíme popřát.”

Latty s vozem zastavil.

Mason otevřel dvířka na řidičově straně a vybídl Lattyho: „Tak tedy vystupte z vozu, ať víme, co se to vlastně děje.”

„Já se jen divím, co tady vlastně děláte,” řekl Latty Masonovi.

„A já zas nedovedu pochopit, co tu děláte uy,” odvětil Mason.

Latty se zasmál.

„Tak je to takové vzájemné překvapení, takové –„

„Latty, nesnažte se nic protahovat,” přerušil ho úsečně Mason. „Chceme mít jasno a chceme mít jasno hned teď.”

„Kdo tady co protahuje?” bránil se Latty.

„Vy se o to pokoušíte,” řekl Mason, „a čím víc se snažíte získat čas, tím podezřelejší začíná být vaše jednání. Kde je Linda?”

„V Los Angeles.”

„Jak jste se dostal k tomuhle vozu?”

„Najal jsem si ho.”

„To ona vám dala peníze?”

„Ne.”

„Kde jste tedy přišel k penězům?”

„Do toho vám nic není.”

„Myslím, že mi do toho je. Kde jste přišel k penězům?”

„Tak dobrá, když to potřebujete vědět, uspořil jsem si něco.”

„Z čeho jste si uspořil?” Mason byl neodbytný. „Z kapesného,” vzplanul Latty, „jestli tomu tak chcete říkat.”

„Věděla Linda o těchto úsporách?”

„Ne.”

„Tak dobrá, najal jste si vůz. Po deseti centech za míli, to tedy přijde na hezké peníze. Zřejmě jste si uspořil opravdu hezký kapitálek. A co vlastně děláte tady? Nepracujete vy a Dewitt společně?”

Úžas na Lattyho obličeji byl zjevný. „Pracovat společně?” opakoval. „Pracovat společně s tím podvodníkem? Rozhodně ne. Já se jen pokouším zabránit vraždě, nic jiného.“

„Proč jste přijel právě sem?“

„Protože jsem sledoval až sem vůz tety Lorraine, to jest kromě posledních patnácti mil. To tady dělám, a pokud jde o peníze, neměl jsem vůbec ponětí, že cesta bude tak dlouhá. Myslil jsem si, že si najmu vůz, pojedu za nimi a zjistím, co mají v úmyslu – a oni se rozjeli z města ven, já jel pořád za nimi – nu, a ukázalo se, že je to hezky dlouhý výlet. Nevím, jestli se chtějí vrátit do Massachusetts nebo –"

„Přejedou hranici, aby se tu dali oddat," vysvětlil Mason. „Stát Arizona uznává předmanželská zdravotní vysvědčení z Kalifornie. Mohou tu uzavřít sňatek okamžitě."

„Aha," řekl Latty, „chápu."

„Vy jste to nevěděl?" otázal se Mason.

Latty zavrtěl hlavou.

„Tak vy jste je tedy sledoval až na posledních patnáct mil. Co se stalo potom?"

„Ztratil jsem je."

„Co míníte tím, že jste je ztratil?"

„Jakmile se setmělo, bylo to na draka. Dokud bylo denní světlo, mohl jsem se na ně navěsit a oni nemusili vědět, že je sleduji. Chvílemi jsem zůstal dost daleko vzadu, jindy jsem / jel blízko za nimi.

V Brawley se stavěli pro benzín a já jsem popojel k jiné pumpě, protože jsem taky potřeboval naplnit nádrž. Ale zřízenec u pumpy právě plnil vůz přede mnou a jeho řidič nevěděl, co všecko by si ještě nakoupil. Když se zřízenec konečně dostal k mému vozu, oni mě právě míjeli. Zaplatil jsem mu tedy přesně to, co mezitím načerpal do nádrže, mohlo to být deset litrů, a rozjel jsem se za nimi.

Nevěděl jsem, co mám dělat. Nádrž jsem měl skoro prázdnou. Jsem téměř bez peněz a – vypadalo to, jako když mají namířeno zpátky do Massachusetts. Teď jsem měl v úmyslu zastavit tady v Yumě, telefonovat Lindě, aby mi dala instrukce, požádat ji, aby sem přijela a vzala si na starost vůz a aby mi telegraficky poslala peníze na letenku domů."

„Ty dva jste tedy ztratil?"

„Jakmile jsem musil rozsvítit reflektory, hned věděli, že je sleduji. Dewitt si přes den moc nevšímal zpětného zrcátka. Snažil se

prostě ujíždět a podle mého neměl vůbec potuchy o tom, že ho někdo sleduje. Když se pak setmělo, udělal jsem chybu, že jsem se pokoušel držet se blízko za ním, abych ho neztratil.

Nejdřív zvolnil rychlost, abych ho minul, a mně nezbylo než ho předjet. Zkusil jsem zajet k benzínové pumpě, jako kdybych potřeboval benzín, on předjel, já jsem se na něj zase zavěsil, ale to už mě hlídal, znovu zvolnil a zajel ke straně, a já musil předjet.

Tak tedy jsem jel a pokoušel jsem se předstírat, že se o něj vůbec nezajímám, a asi po pěti mílích jsem zase zajel k pumpě. Tam jsem na něho čekal, až pojede kolem, a – zkrátka nejel kolem, to je všecko."

„Co potom?"

„Vrátil jsem se kus cesty zpátky, hledal jsem je, ale hned jsem viděl, že to není k ničemu, protože světla protijedoucích vozů mě vždycky oslepila a – upřímně řečeno vůbec nevím, jestli jeli kolem mne nebo nejeli. Domnívám se, že nikoli, ale když mě minulo několik vozů a viděl jsem, že to nemá cenu, otočil jsem a rozhodl jsem se jet do Yumy a telefonovat Lindě."

„Zapletl jste tedy všecko až hanba," řekl Mason. „Věděli jsme, že tudy bezpečně pojedou, aby se dali oddat, a čekali jsme na ně, že je zastavíme a pana Dewitta trochu vyzpovídáme. Teď jsme tu možnost ztratili, když jste to tak zhudlařil. Sledovat někoho je práce pro profesionála, pane Latty. Jakmile si amatér začne hrát na detektiva, může všecko jenom zbabrat."

„Mrzí mě to," řekl Latty.

Advokát se otočil k Drakeovi. „Co teď radíš, Paule?"

Drake pokrčil rameny. „Mohli tam na silnici udělat tucet věcí. Ze všeho nejpravděpodobnější je, že se prostě stočili na Holtville, Brawley nebo snad Calexico. Tam někde přenocují, přijedou sem zítra a dají se oddat – anebo se někde jen zastaví, dají si večeři, a pak pojedou dál sem. To se nedá dost dobře předpovědět."

„Musím zatelefonovat Lindě," řekl George Latty. „Ta bude zuřit."

„Co jí chcete říci?"

„Chci ji informovat, co se stalo."

„A potřebujete se dostat nazpátek?" ptal se Mason.

„Musím se nějak dostat nazpátek a – jenže nemám dost peněz. Budu na ní chtít, aby mi je poslala telegraficky, a to může chvíli trvat. Já… mrzí mě, že jsem to tak popletl.”

„Podíval jste se na Dewitta dobře?” ptal se Mason.

„Ano, viděl jsem ho několikrát.”

„Vy jste předtím hlídal jeho byt?”

„Ne. Prostě jsem sledoval vůz Lorraine Elmorové.” Mason významně pohlédl na Drakea. „Dobrá, pane Latty,” řekl, „tak snad už jste toho zpackal dost.”

Sáhl do kapsy a vytáhl peněženku: „Tady máte dvacet dolarů. Jeďte do Yumy. Projeďte městem a jeďte dál do motelu Bisnaga. Ubytujte se tam pod vlastním jménem. Když už jste tady, možná že vás nějak upotřebíme. Dejte si něco k jídlu a čekejte, až vás zavolám. Máme tam zamluvený nocleh a přijedeme tam později, ale volat vás můžeme kdykoli. Jste ochoten pomoci?”

„To bych řekl, že ano. Udělám všecko, co si budete přát.”

„Dobrá,” řekl Mason, „až dosud jste zatím všecko pokazil. Teď se snažte jednat podle instrukcí a už se do ničeho nepleťte.”

„Nechci vám nijak radit,” poznamenal Latty, „ale neměli byste se po nich podívat ještě dnes večer?”

„Já se snažím chránit její život, nikoli její ctnost,” odsekl Mason. „Když už jednou poznali, že jsou sledováni, začnou se chovat trochu opatrněji.”

„Anebo ho to svede k něčemu zoufalému,” připomněl Latty.

„Na to jste měl myslit předtím, než jste vyrazil z Los Angeles,” utrhl se Mason. „Ted se rozjeďte do motelu Bisnaga a čekejte na naše zavolání.”

Latty se zarděl. „Zacházíte se mnou jako s klukem, pane Masone. Chtěl bych vám připomenout, že jen dík mému úsudku, mému vlivu, mé radě a iniciativě se Linda rozhodla vyhledat právě vás.”

„Nechci se s vámi přít,” řekl Mason, „protože o tom nic nevím, a ostatně na tom vůbec nezáleží. Nežádám od vás nic jiného, než abyste teď sebral tu svou iniciativu, tu svou prozíravost a rozhodnost a zaparkoval s nimi v motelu Bisnaga na tak dlouho, dokud věci zase nedáme trochu do pořádku. Jistě znáte přísloví, že mnoho kuchařů zkazí polívku.”

Mason odešel od Lattyho vozu. Della Streetová ho následovala.

Paul Drake ukázal palcem na silnici. „Tudyhle," řekl Lattymu.

Latty zlostí zčervenal. „Dobře. Jen nezapomeňte, že od nynějška jste převzali všecku odpovědnost vy."

Šlápl na plyn, pneumatiky hněvivě zaječely a vůz poskočil vpřed.

„Co uděláme teď?" zeptal se Drake.

„Nejdřív se navečeříme," odvětil Mason. „Tady necháme zdejší detektivy. Jestli přece jen uvidí vůz, hned nám dají vědět."

„A co když to vezmou zpátky, nechají svůj automobil v Holtville, Brawley nebo v El Centro, tam si najmou vůz, přijedou sem s ním a dají se oddat?"

„Pak jsme vyřízeni," řekl Mason. „Byli bychom vyřízeni, i kdybychom tady zůstali a čekali, protože neznáme Dewitta ani paní Lorraine Elmorovou. Naším jediným vodítkem byl vůz se značkou státu Massachusetts. Můžeme ovšem přikázat vašim lidem, aby věnovali pozornost každému vozu, který řídí muž s páskou na oku.

Ale teď jsou ovšem varováni a mají několik možností kolem nás proklouznout. Například zaparkují vůz v El Centru a přijedou sem do Yumy nejbližším autobusem.

Pouč zkrátka svoje detektivy, aby si počínali, jak nejlíp dovedou. Upozorni je, ať nás okamžitě uvědomí, jakmile uvidí vůz se značkou státu Massachusetts a dva lidi v něm nebo jakmile přijdou na stopu muži s páskou na oku. V tom případě chci vše vyřídit sám. Musím být totiž kromě jiného náramně opatrný, abychom tomu pánovi nedali příčinu k žalobě o náhradu škody."

„Dobrá, promluvím s nimi," řekl Drake. „Nápad s večeří se mi neobyčejně zamlouvá."

Udělil instrukce arizomkým detektivům a pak řekl: „Do města si budeme musit vzít taxík, Perry, a detektivy nechat v tomhle."

Mason přikývl.

Drake zatelefonoval pro taxík a řidiči pak udal adresu restaurantu, který jim místní detektivové doporučili.

Hned jak vešli do místnosti, Drake řekl vrchnímu číšníkovi: „Moje jméno je Paul Drake a tady ten pán je Perry Mason. Očekáváme telefonické zavolání. Budete si pamatovat naše jména a zavoláte nás?"

„Můžete se spolehnout, pánové,” ujistil je vrchní číšník. „Řekl jste Drake a Mason?”

„Správně, Drake a Mason.”

„Dohlédnu na to, aby vás okamžitě spojili. Posaďte se ke stolu tam v rohu, prosím. Je tam ve zdi zástrčka pro telefon, takže budete moci mluvit rovnou u stolu.”

Usadili se a Drake poznamenal: „Mám takový hlad, že bych polykal hřebíky, ale jestli si objednám řízek, bude to trvat patnáct nebo dvacet minut, než mi ho přinesou, a sotva se do něho pustím, začne zvonit telefon.”

„Jen ať si zvoní,” řekl Mason. „Přikážeme prostě vašim arizonským přátelům, aby ty lidi sledovali sami. Jestli pojedou do motelu, je to jedna věc. Jestliže si to namíří rovnou ke smírčímu soudci a budou chtít okamžitý sňatek, pak to ovšem bude něco jiného.”

A Mason učinil u číšnice bohatou objednávku: „Nejdřív nám přineste třikrát krabí koktají, ať máme co obírat, než se dočkáme jídla. Chci v něm hodně zelených oliv a celeru. A pak tři pořádné řízky, středně propečené, hodně kávy – a hlavně máme naspěch. Salát nám přineste s jídlem.”

Číšnice přikývla a odešla.

Po jejím odchodu Drake poznamenal: „Jestli to jídlo dostanu, bude to pro můj žaludek veliké překvapení. Mám pocit, že telefon začne zvonit, zrovna když nám ponesou řízky. Samozřejmě to bude honem honem, my odsud vyletíme a řízky necháme na s ole.”

„Zrovna nám nese koktajly,” řekl Mason, „tak aspoň ty snad v klidu dojíme.”

V tichu spořádali koktajly, pochutnali si na olivách a celeru a potom se Drake zadíval ke dveřím kuchyně: „Nesou nám řízky. Tak co je s tím telefonem?”

Číšnice nakladla pokryté mísy na servírovací stolek, ubrouskem uchopila první, položila ji před Dellu a okázale sejmula stříbrnou poklici. Lákavá vůně řízku a opékaných brambor se šířila vzduchem.

Za Paulem Drakem se objevil vrchní číšník a ohlásil: „Pane Draken, telefon pro vás. Zde je, můžete mluvit odtud.”

Drake zasténal, zdvihl sluchátko a řekl: „Haló, ano, tady Drake…"

„Malý okamžik," přerušil ho vrchní číšník, „musím zasunout zástrčku: tak, teď můžete mluvit."

„Haló!" pronesl Drake. „Tady je Drake… ano…"

„Pánové jistě dovolí," pravila Della Streetová, chopila se vidličky a nože a pustila se do řízku. „Musím se snažit, abych nepřišla úplně o celý."

Číšnice položila mísu před Masona a odstranila poklici: „A pán tady?" řekla tázavě. „Mám počkat, až dotelefonuje?"

„Ne," pravil Mason důrazně. „V žádném případě nikoli. Jen servírujte."

Drake posunul aparát trochu na stranu, kývl na číšnici a řekl do telefonu: „Nejste si jisti…? Zatím nic nového… ani stopy po našich lidech?… Do dvaceti minut tam budeme.

Položil sluchátko do vidlice, odstrčil aparát, sáhl po noži a vidličce a zaútočil na řízek. „Nu?" chtěl vědět Mason.

Drake mu neodpovídal, dokud neměl plná ústa šťavnatého masa. Potom zamumlal: „Nic důležitého. To počká."

„Jak dlouho?" zeptal se Mason.

„Dokud nesním řízek," odpověděl Drake. „A jestli někdo tady pozoruje moje způsoby a vidí, že jídlo hltám jako vlk, jen ať se dívá a trhne si nohou."

„Paule, my netrváme na formalitách," poznamenala Della.

„Jak mám upravit váš salát?" ptala se číšnice.

„Velkou směs," řekla Della.

Mason zdvihl dva prsty. „Dvakrát," řekl.

„Třikrát," zamumlal Drake.

Konečně Drake spolkl poslední sousto, napil se vody, pohlédl na hodinky a řekl: „To je tedy opravdu překvapení. Nikdy bych nebyl čekal, že se dostanu tak daleko. Hovor byl samozřejmě od jednoho z našich arizonských detektivů na hranici a ten mi řekl, že viděl vůz, který mířil zpátky do Kalifornie; myslí si, že to byl tentýž, který jsme stavěli při jeho příjezdu – to jest ten, který řídil George Latty. A chtěl vědět, jestli má někoho poslat za Lattym nebo se soustředit na úkol,

který dostal od nás. Řekl jsem mu, aby zůstal, kde je, dokud nezavoláme."

Mason přimhouřil oči.

„Ale nebyl si jist?"

„Ne, byl to jen letmý pohled a spíše tušení."

„Žádné známky po vozu z Massachusetts?"

„Žádné známky po vozu z Massachusetts.

Kromě toho stačili zběžně prohlédnout dva autobusy, aniž si všimli někoho, kdo by měl pásku přes oko, ale na podrobnou prohlídku nestačili, když chtěli kontrolovat cestující v automobilech, které jely přes hranici, přičemž se samozřejmě soustředili především na osobní vozy."

Mason odsunul židli, polovinu řízku nechal na talíři, přistoupil ke stolku účtujícího číšníka a zeptal se: „Můžete mě spojit s motelem Bisnaga a dát zas hovor k našemu stolu?"

„Zajisté, pane Masone. Hned to bude."

Mason se vrátil k svému řízku a za chvilku mu vrchní číšník pokynul, aby zdvihl sluchátko, „Motel Bisnaga?" zeptal se.

„Ano," řekl mužský hlas.

„Rád bych věděl, jestli u vás bydlí pan George Latty," řekl Mason. „Patrně se ubytoval během poslední půlhodiny."

„Jak jste řekl?… Latty… Nikoli, nemáme tu žádného Lattyho."

„Ani si nerezervoval pokoj?"

„Okamžik, podívám se… Ne, žádný Latty."

„Děkuji vám," řekl Mason. „Odpusťte, že jsem vás obtěžoval. Velmi nutně jsem s ním potřeboval mluvit."

„Proto jsme tady," odpověděl muž. „Rád bych vám pomohl. Lituji, že jsem vám nemohl vyhovět."

Mason zachmuřeně odsunul aparát.

„Nic?" tázal se Drake.

„Nic."

„Co to znamená, Perry?"

„Můžete hádat jako já," řekl Mason. „Škoda že jsem mu dal těch dvacet dolarů."

„Pravděpodobně telefonoval Lindě," dohadoval se Drake, „a ona chtěla, aby ji držel za ruku. Tak nějak to bude."

„Patrně,” pravil Mason. „Vůbec, pan Latty je číslo. Mluví o nějakém kapesném a o penězích, které uspořil. Jestli se nenaučí stát na vlastních nohou, bude z něho zatraceně špatný právník.”

„Jestli vůbec složí advokátní zkoušku,” poznamenala Della Streetová.

Mason v tichu dojedl řízek.

O několik minut později opouštěli restaurant. Taxi je dovezlo zpět ke stanici.

„Měli jste štěstí?” otázal se Drake arizonských detektivů. „Ne. Jak dlouho tu ještě máme zůstat?” Drake se tázavě podíval na Perryho Masona. „Jak dlouho ještě máte čas?” zeptal se Mason. „Jak dlouho si budete přát.”

„Dobrá,” řekl Mason, „my jedeme do motelu Bisnaga. Mají tam telefon zavedený až do pokojů. Zavolejte buď Paula Drakea, nebo mne okamžitě, jak něco zjistíte – a bude dobře, když si sem objednáte ještě další vůz, tak aby jeden z vás mohl sledovat ty lidi a druhý popřípadě rychle dojel pro nás. Ale nejdřív zatelefonujte. Budeme spát oblečeni a připraveni bleskově odjet.”

„Přejete si, abychom tu zůstali celou noc?”

„Celou noc,” potvrdil Mason, „ledaže bychom vás odvolali dřív. Je možné, aby se tu dali oddat v noci?”

„Pokud mají peníze a jsou ochotni zaplatit, dostanou požehnání v každou denní i noční dobu.”

„Peníze tedy mají,” řekl Mason, „a klidně zaplatí.”

„Tohle nechápu,” poznamenal jeden z detektivů. „Nejsou to přece malé děti.”

„Jsou až příliš dospělí,” řekl Mason, „ale mám dojem, že v tomto státě existují nějaké předpisy, podle nichž uchazeč o povolení k sňatku může být postaven pod přísahu.”

„Myslím, že ano,” řekl detektiv.

„V tom případě budu žádat, aby náš nastávající pan ženich byl podroben přísaze a byl donucen odpovědět na otázku o předešlých manželstvích,” prohlásil Mason, „a pravděpodobně navrhnu úředníkovi, který sňatková povolení vydává, ať položí ještě několik dalších otázek – a podstrčím mu dvacet dolarů, abych si zajistil, že nezapomene, nač jsem se tázal.”

„Dobrá,” pravil detektiv, „my jsme pro. Potřeboval jsem jen vědět, jak daleko máme jít.”

„Jak nejdál můžete,” řekl Mason.

Vrátili se do Yumy taxíkem, který na ně stále čekal, najali si vůz a odjeli do motelu Bisnaga. Mason okamžitě meziměstsky zavolal Lindu Calhounovou.

„Pane Masone!” zvolala, „kde proboha jste?”

„Právě teď jsme v Yumě ve státě Arizona,” odpověděl

Mason. „Prohlížíme vozy, které sem přijíždějí, abychom zjistili, jestli se vaše teta nechce dát s Dewittem oddat tady.”

„Ale jak jste se tam dostal, pane Masone?”

„Letadlem.”

„To musilo stát hrůzu peněz. Nepočítala jsem s takovými –

„Váš díl výdajů,” přerušil ji Mason, „je maximálně sto dolarů. To zaplatí dvoudenní práci detektiva. Zbytek jde na muj ucet.

„Ale proč na váš?”

„Je to jen můj příspěvek k lepšímu prosazování spravedlnosti,” řekl Mason. „S tím si, Lindo, nedělejte starosti. O tetě jste se zatím nedověděla nic nového?”

„To ne, ale seznámila jsem se s Bellou Freemanovou, to je ta dívka, které Dewitt slíbil manželství. Teď je právě u mne v bytě.”

„Může slyšet, co spolu mluvíme?” tázal se Mason. „Zajisté.”

„V tom případě mluvte jen o tom, o čem musíte hovořit. Raději vám budu dávat otázky: odpovídejte jen ano nebo ne, podle toho –”

„Ale ona je docela správná,” přerušila ho Linda. „Před dvěma lety do něho byla zamilována, ale to už dávno minulo. Poznala včas, co je zač. Přemluvil ji, aby mu svěřila všechny své úspory. Namluvil jí, že ví o naprosto spolehlivé investici, která jí přinese veliký zisk. Vzal od ní její peníze a ztratil se. Ráda by ty peníze dostala zpátky.”

„Kolik to bylo?”

„Tři tisíce dolarů.”

„To je znamenité!” řekl Mason. „Postavíme ji proti Dewittovi ke konfrontaci, ona ohlásí svůj nárok a to snad probudí tetu Lorraine z romantického snu. Ale pozor, jestli tu nejde o náhodnou podobnost jmen!”

„To je nemožné. Je to spolehlivě on. Ztratil oko na nějaké lovecké výpravě a od té doby trvale nosí na oku černou pásku a vystupuje jako odvážný voják štěstěny. Tím k sobě láká ženy jako mouchy na med."

„Svěřila jste se jí, proč o něj máte takový zájem?" tázal se Mason.

„Ano. Projevila veliké porozumění. Udělá všechno, co na ní budeme chtít. Chce nám pomoci. Teď miluje jiného muže."

„Věděla jste o tom, že pan Latty se pokoušel sledovat auto vaší tety?" tázal se Mason.

„George? Proboha, nevěděla! Pořád jsem se divila, kde asi může být. Co jsem se ho navolala!"

„Chcete tím říci, že jste od něho ještě nedostala vůbec žádnou zprávu?"

„Ne."

„Tak tedy se George Latty pokoušel hrát si na malého detektiva. Pravděpodobně vám bude telefonovat. Nechoďte daleko od aparátu; ještě vás zavoláme. Kdybyste od nás cokoli potřebovala, jsme v motelu Bisnaga v Yumě."

„Kdo je to my?"

„Paul Drake, moje sekretářka Della Streetová a já."

„Propánakrále, pane Masone, ale to bude stát peněz –"

„Už jsem vám řekl, abyste si kvůli penězům nedělala starosti," řekl jí Mason. „Zavolejte, jakmile se něco dovíte."

Advokát zavěsil, opakoval rozmluvu s Lindou a poznamenal: „Začíná se to utěšeně rýsovat. Teď si rád zuju boty a tím končím. Myslím, že se blížíme k rozuzlení."

„Do dvou minut budu připraven nastoupit," ujistil ho Drake.

Della Streetová řekla: „Dejte mi mých pět minut, Perry, a budu na palubě."

„Hleďte, Dello," namítl Mason, „není vůbec zapotřebí, abyste vy –"

„Za nic na světě bych to nechtěla zmeškat, Perry. Stačí mi pouhých pět minut, ale ty mi musíte dát."

„Máte je mít," slíbil Mason.

„Jste ochoten dát i jim stejnou lhůtu – myslím Montrosu Dewittovi?"

„Jsem,” přisvědčil Mason. „Jistě se budou chtít před obřadem umýt.”

Rozešli se do svých pokojů. Mason si sundal boty, natáhl se na lůžko, dal si polštář pod hlavu, zapálil si cigaretu, vykouřil ji a začal dřímat; asi za hodinu ho probudilo vytrvalé zvonění telefonu.

„Prosím,” řekl Mason.

„Pan Mason?”

„Ano.”

„Meziměstský hovor z Los Angeles pro vás. Přijmete ho?”

„Spojte nás,” řekl Mason.

Za okamžik uslyšel hlas Lindy Calhounové. „Ach, jsem tak ráda, že jsem vás zastihla, pane Masone, já… Dostala jsem zprávu od tety Lorraine.”

„Kde je vaše teta?” tázal se Mason.

„Je v Calexicu. Víte, kde to je?”

„Ano,” odvětil Mason, „to je město na hranici. Na jedné straně hranice je Calexico a Mexicali na druhé. Jste ve svém bytě?”

„Ano.”

„Sama?”

„Ne, je tu Bella Freemanová. Celá se rozčilila, když jsem s vámi předtím mluvila. Potom jsme se usadily, pily kávu a vyprávěly jsme si. Je to výtečná společnice.”

„Ano,” řekl Mason. „Snažil jsem se utvořit si obrázek. Chová se přátelsky?”

„Velmi!”

„Tak dobře, a proč vás teta volala? Aby vám sdělila, že se provdala!”

„Ne. Chtěla mi jen říci, že všecko je odpuštěno a že zoufale potřebuje moje přátelství.”

„To znamená, že už jsou oddáni,” řekl Mason zachmuřeně. „Zřejmě přešli hranice do Mexika a tam uzavřeli sňatek.”

„Doufám, že nikoli, pane Masone! Naopak se mi zdálo, že teta Lorraine je zase trochu svá, jako už nebyla hodně dlouho. Pověděla mi, že velice lituje té naší hádky. Vysvětlila mi, že je trochu nervózní a rozčilená, ale že teď už zase všecko vypadá docela jinak a… nakonec řekla, že zítra odpoledne ke mně přijede.”

„Odpoledne?”

„Ano.”

„Řekla vám kam?”

„To neřekla. Asi sem do hotelu.”

„Řekla vám, kde se ubytovala?”

„V motelu Palm Court.”

„Zmínila se o Dewittovi?”

„Nezmínila, a já jsem se jí nevyptávala, ale… podle toho, jak hovořila, podle zvuku jejího hlasu a vůbec – zkrátka doufám, kdyby byla vdaná, že by mi to byla řekla.”

„Tím si nejsem tak jist,” odporoval Mason. „To, že vás vůbec zavolala, její omluva, to všecko mi připadá, jako když se přece jen vdala. Od Lattyho nemáte zprávu?”

„Ano,” odpověděla úsečně.

„Co vám chtěl?” tázal se Mason.

„Žádal mě, abych mu telegraficky poslala dvacet dolarů na jeho jméno.”

„Kde je?”

„V El Centro.”

„Telegrafoval, nebo telefonoval?”

„Telefonoval na můj účet.”

„Poslala jste mu ty peníze?” tázal se Mason.

„Chci to udělat, ale budu musit jít z domu, a chtěla jsem nejdříve mluvit s vámi a dát vám vědět, co se děje, než odejdu.”

„Dobrá,” řekl Mason, „je to váš chlapec a jde o vaše peníze.

Rozesmála se. „Bojím se, že mi George neschvalujete, pane Masone. Teta Lorraine mi ho neschvaluje docela určitě.”

„Musím opakovat,” promluvil s důrazem Mason, „že je to váš chlapec a jde o vaše peníze. Volal vás ještě před vaším rozhovorem s tetou, nebo až po něm?”

„Právě když jsem s tetou domluvila.”

„A vy jste mu řekla, kde teta je?”

„Ovšem. Ptal se mě, jestli něco vím, a tak jsem mu přirozeně vyprávěla, že teta telefonovala. Rozhodně mám za zlé Georgeovi, že takhle ujel. Bude mi to musit pořádně vysvětlit. Měla jsem o něho starost. Telefonovala jsem mu do bytu celé odpoledne.”

„Mám pocit," pravil Mason, „že vaše teta je buď už vdaná, nebo má v úmyslu se provdat časně ráno a hned potom sednout do letadla a letět za vámi."

„Já… tahle možnost mě nenapadla, řekla, „ale teď, když o tom tak rozvažuji – můžeme v tom vůbec něco podniknout, pane Masone?

„Nevím, odpověděl Mason. „Musím si to rozmyslit.

„Byla by to pro ni úplná tragédie, kdyby se s ním takovým způsobem zahodila."

„Dovedu si představit vaše pocity, řekl Mason s účastí. „Zítra se s vámi zase spojím."

„Velmi vám děkuji… Dobrou noc."

„Dobrou noc," opakoval advokát a zavěsil.

Přešel pak ke spojovacím dveřím, které vedly do pokoje Paula Drakea, jemně zaklepal, potom otevřel dveře a chvilku naslouchal detektivovu rytmickému polohlasitému oddechování.

„Probuď se, Paule," řekl pak. „Přišly nějaké informace a budeme se podle nich musit zařídit."

Drake se posadil na lůžku, promnul si oči a velkolepě zažíval.

„Co je?" otázal se.

„Lorraine Elmorová a patrně i pan Montrose Dewitt jsou v motelu Palm Court v Calexicu." Drake zvolna strávil toto oznámení.

„Přiznám se," pokračoval Mason, „že mi něco v celém tom obrazu připadá podivné. Teta Lorraine volala Lindu Calhounovou právě před několika minutami, svěřila se jí, že by si přála, aby se opět smířily, a že zítra odpoledne Lindu navštíví v jejím hotelu.

„Už jsou oddáni?" chtěl vědět Drake.

„Já sám se obávám, že ano," řekl Mason, „ačkoli by se taky mohlo stát, že se rozhodli počkat v Calexicu až do rána, potom přijet sem a dát se tu oddat a pak se vrátit do Los Angeles, ale to se mi moc nezdá. Měj na paměti, že dík neohrabanosti pana Lattyho vědí, že jsou sledováni."

„Tak co uděláme?" zeptal se Drake.

„Ty zůstaň tady a bud ve stálém spojení s místními detektivy. Já si vezmu náš najatý vůz a pojedu do Calexica. Vytáhnu je z postele a připravím panu Dewittovi pěkné překvapení.

„A myslíš, že toho na něho víš dost, aby sis to mohl troufnout?" zeptal se Drake.

„Myslím, že teď už vím opravdu hodně, když dáme dohromady Bellu Freemanovou a nekrytý šek. To je postačitelná základna pro malý výslech.

Bojím se jediné věci, totiž že celý telefonní rozhovor s tetou měl Lindu svést ze stopy. Není vyloučeno, že jí označili motel Palm Court za své dočasné bydliště jen proto, aby ji oklamali, a zatím už jsou možná na cestě sem do Yumy.

Jestli je to tak a oni pojedou přes hranici, budeš se držet přirozeně za nimi, ale musíš to dělat velmi, velmi opatrně. Nepokoušej se činit žádná obvinění. Prostě se představ a řekni, že chceš vědět, jak se jen mohlo stát, že platil paní Ostranderové nekrytým šekem. Je pravděpodobné, že on okamžitě zaloví v kapse a celou záležitost srovná v hotových penězích.

Teprve potom se ho zeptej, jestli je týž pan Dewitt, který si vyzvedl povolení k sňatku se slečnou Bellou Freemanovou, a jestliže to připustí, optej se ho, zda je pravda, že dosud má její tři tisíce dolarů, které měl investovat, chtěj vědět, jestli investici opravdu učinil, a když přisvědčí, ptej se, kde a do čeho.

Připomínám znovu, abys byl velmi opatrný a neodvažoval se žádného přímého obvinění, Paule – mám na mysli všecko, co by mu mohlo sloužit jako důvod k žalobě pro urážku na cti."

Drake se mezitím úplně vzpamatoval. „Dobrá, Perry, já to nějak zvládnu. Zaženu ho nejdřív do obrany – předpokládám, že si přeješ, abych mu to všecko říkal v přítomnosti paní Elmorové."

„To jsem zrovna neřekl," pravil Mason a ušklíbl se.

„Já jsem ti četl myšlenky," prohlásil Drake. „Co uděláš s Dellou?"

„Nezbude, než aby jela se mnou," řekl Mason, „protože se přece jen domnívám, že se s nimi setkám já, a v tom případě musím mít celou rozmluvu zachycenou na papír."

Advokát přešel na druhou stranu pokoje a zaklepal na dveře Delly Streetové. „Máte svých pět minut, Dello," oznámil.

Její hlas, ještě napůl omámený spánkem, odpověděl: „Budu hotova, šéfe."

5

Když se před nimi objevila světla Calexica, Mason řekl Delle Streetové: „Je bohužel čas, abyste se probudila, Dello. Už jsme tady.”

S námahou se napřímila, potřásla hlavou, ospale se usmála a pravila: „Byla jsem špatná společnice, viďte?”

„Nevím, proč bychom měli být vzhůru oba,” poznamenal Mason.

„Co teď budeme dělat?”

„Vezměte si s sebou stenografický blok a haldu tužek; pojedeme do motelu Palm Court a vytáhneme tetu Lorraine a pana Montrosa Dewitta z postele.”

„Z téže postele?” otázala se Della.

„To se uvidí na místě,” odtušil Mason.

„A co uděláme potom?”

„Budeme se ptát,” odpověděl Mason.

„Co když ten pán nebude odpovídat?”

„Nepřestaneme se ptát.”

„Byl by v právu, kdyby nás násilím vyhodil?”

„To právo mu nelze upřít,” řekl Mason. „Dovolíte mu, aby to učinil?”

„Ne.”

„Jinými slovy, z toho by se mohla vyvinout docela pěkná rvačka.”

„To by mohla,” připustil Mason, „ale uvědomte si jedno: teta Lorraine je do toho chlapa zamilovaná. Všecko, co teď podnikneme, má za účel ukázat jí ho v pravých barvách. Jestliže začne být hrubý, budeme jednat takovým způsobem, aby bylo zřejmé, že je to on, kdo je v neprávu. Mým úkolem je dosáhnout, aby všecky naše akce vypadaly rozumně, abychom každý požadavek vyslovili zdvořile, a jestliže se přesto začne chovat sprostě, postavíme ho do takového světla, že celé jeho jednání se bude zdát nerozumné a nezdvořilé.”

„Víte, kde je motel Palm Court?” tázala se Della.

„Však ho najdeme,” ujistil ji Mason. „Není to tak veliké město, takže nám stačí ho projet a motel za chvilku objevíme.”

„A tam na druhé straně je Mexiko?” zeptala se Della.

„Správně, hned za tím pohraničním pásmem – stačí projít branou. Všecko na druhé straně toho vysokého drátěného plotu je Mexiko.”

„Tam se mohou dát oddat?”

„Pravděpodobně.”

„Myslíte, že to udělali?”

„To nevím,” odpověděl Mason. „Celá záležitost je velmi podivná, ale pro nás je teď hlavním úkolem pokusit se o to, aby tetě Lorraine spadly šupiny z očí.”

„Ale to asi bude bolet,” varovala Della Streetová.

„Pro ni bude pořád lepší, když ji to trochu zabolí, než když přijde o život.”

„Máte pocit, že je vážně v nebezpečí?”

„Kdyby nebyla, nebyli bychom tady my.”

Na křižovatce advokát odbočil a řekl: „Myslím, že motely budou kousek dál na této třídě, jestli si to správně pamatuji. Pravděpodobně už budou mít zhasnuto. Jakmile totiž – počkat, vidíte tam ten vývěsní štít, Dello?”

„Tam je to!” zvolala. „Už mohu přečíst světelný nápis: Motel Palm Court.”

„Máme štěstí,” řekl Mason. „Svítící nápis znamená, že ještě nemají všecky pokoje obsazeny, jinak už by nesvítil. A jestli nemají obsazeno, vedoucí se nebude moc zlobit, když ho vzbudíme; koneckonců se tady můžeme ubytovat i my, takže to bude hotové rodinné setkání.”

Advokát zastavil s vozem před budovou, na které byl nápis KANCELÁŘ, vystoupil z vozu a stiskl zvonek.

Netrvalo to ani minutu a otevřela jim statná žena zahalená v županu, asi padesátiletá.

Pátravě si změřila Masona i Dellu.

„Přejete si pokoj?” zeptala se.

„Dva pokoje,” řekl Mason.

„Dva?”

„Dva.”

„Podívejte se,” pronesla, „jeden pokoj pronajímáme bez zbytečných dotazů. Nechceme vidět vaše povolení k sňatku, ale když chcete dva – to víte, chceme mít jistotu, že je všecko v pořádku.”

„Všecko je s námi v naprostém pořádku,” ujistil ji Mason, „jinak bychom nežádali dva pokoje. Tato mladá dáma je moje sekretářka. Já jsem advokát a přijel jsem sem služebne.

„Rozumím, promiňte. Zapište se prosím tady.”

„Mimochodem,*’ otázal se Mason, ,,očekávám tu ještě někoho. Který pokoj mají Dewittovi?”

„Dewittovi?”

„Ano.”

„Pán a paní – aha, vy myslíte Montrosa Dewitta! Ano, je to zvláštní, oni taky mají dva pokoje. V čísle čtrnáct je Montrose Dewitt a v šestnáctce nějaká paní Lorraine Elmorová. Přijeli spolu.”

„Děkuji,” řekl Mason a vyplnil přihlašovací lístky. „Sdělili vám, jak dlouho se hodlají zdržet?”

„Jen přes noc.”

„Výborně,” poznamenal Mason. „Kolik jsem dlužen?”

„Dvanáct dolarů za oba.”

Mason jí vyplatil dvanáct dolarů. Správkyně mu odevzdala klíče.

„Vůz můžete zaparkovat přímo před kabinami; tak se to tu dělá. Tohle byly bohudík moje poslední volné pokoje. Teď zhasnu světlo a mohu jít konečně spát.”

Mason zaparkoval vůz, donesl Dellino příruční zavazadlo do jejího pokoje a řekl: „Za pět minut se sejdem před mým pokojem, Dello.”

Potom odnesl do svého pokoje kufřík, rozsvítil, podrobil příslušenství obvyklé prohlídce a počkal, až Della vyšla ze svých dveří.

„Připravena.”

„Ovšem.”

„Jdeme,” řekl Mason. „Nejdřív zaklepáme na dveře u tety Lorraine, protože máme zájem na tom, aby slyšela každé slovo, které bude řečeno. Bydlí v šestnáctce.”

Advokát tiše zaťukal na dveře kabiny s pokojem číslo šestnáct.

Když se na druhé zaťukání nic neozvalo, Della Streetová zašeptala: „Budou pravděpodobně oba ve čtrnáctce – to přinese hromadu rozpaků.”

„Nám ne,” prohlásil Mason.

Přešel ke dveřím do čtrnáctky a zaklepal.

„Mně se to nechce líbit," řekla naléhavě Della Streetová. „Zastihne ji to ve velmi trapné situaci."

Mason pravil: „Sama si tu situaci připravila, my na tom vinu nemáme. Koneckonců, jak už jsem řekl panu Lattymu, nepokoušíme se ochránit její ctnost, snažíme se zachránit jí život."

Zaklepal ještě jednou.

Když se nedočkal odpovědi, pohlédl na Dellu Streetovou a zamračil se. „Jestli jste si, Dello, všimla, na parkovišťátku před těmito kabinami není nikde žádný vůz s poznávací značkou Massachusetts."

„Ouou," zasténala Della. „Má to znamenat, že se jeli dát oddat?"

„Patrně," poznamenal Mason. „Toho jsem se obával. Věděli, že jsou sledováni, proto se stočili sem, teta Lorraine si objednala meziměstský hovor, který měl Lindu ukolébat do pocitu, že je všecko v pořádku a že tedy může odvolat zvědy. Potom teprve to vzali do Yumy. Právě teď tam asi jsou a Paul Drake v tom lítá." „Co budeme dělat?"

„Nejdřív zavoláme Paula. Teď se vracet by už asi nemělo smysl, protože než se tam dostaneme, bude už zcela určitě po všem."

„Kam ho budeme volat?"

Mason ukázal na telefonní budku v rohu. „Zkuste, jestli Paula seženete v motelu Bisnaga," vybídl ji. „Volejte na náš úvěrový šek."

Della Streetová vešla do budky, objednala hovor a za chvíli dostala spojení. „Haló, Paule," řekla. „Perry s vámi chce mluvit."

Mason vstoupil do telefonní budky a zavolal: „Haló, Paule. Nečekal jsem, že tě tam zastihnu."

„Proč?" tázal se Drake. Hlas zněl nezřetelně, zřejmě ho probudili z tvrdého spánku. „Přece jsi mi přikázal, abych tady zůstal."

„Ale naše kořist odjela z Calexica," oznámil Mason. „Domníval jsem se, že v tuto dobu už snad budou v Yumě."

„Ještě jsem o nich neslyšel."

„Třeba se jim podařilo nějak proklouznout přes hranici," podotkl Mason.

„Kolem našich lidí nemohli proklouznout," odporoval Drake. „Tím méně ve voze se značkou státu Massachusetts."

„To znamená,” řekl Mason, „že tedy přece jen přejeli hranice do Mexika. V tuto dobu už asi budou oddáni. Nevyznám se přesně v mexických zákonech o manželství, ale nemám pochyby, že už jsou z nich manželé! Odpusť, že jsem tě probudil, Paule, ale musil jsem si to ověřit.

My jsme teď v motelu Palm Court. Dewitt a teta Lorraine tu sice vyplnili přihlašovací lístky, ale pochybuji, že se sem vůbec vrátí. Já jsem v devítce a Della v sedmičce. Telefony máme na pokojích. Kdyby se přece jen cokoli stalo, hned volej.”

„Jistě,” řekl Drake, „ale co mám dělat, jestli už o nich neuslyším?”

„Můžeš přikázat pilotovi, aby přiletěl s letadlem hned ráno sem do Calexica,” řekl Mason. „Pokud se týká této fáze celé záležitosti, jsme dokonale vyřízeni. Až zase uvidíme paní Lorraine Elmorovou, bude se už jmenovat Dewittová.”

Zavěsil a obrátil se k Delle: „Teď už nemá cenu dál čekat a bdít. Posedím si ještě hodinku, kdyby se náhodou přece jen vrátili. Jestli se neobjeví v nejbližších chvílích, pak už –”

„Nic takového neuděláte,” přerušila ho. „Já jsem přece jen pár hodin spala – vy vůbec ne. Jděte si lehnout a já –”

Zavrtěl hlavou. „Chci si celou situaci v klidu promyslit, Dello. Nelehnu si, dokud nebudu mít v hlavě jasno, ať se děje co se děje. Ráno vás zavolám.”

„Raději bych to vzala za vás. Mohu –”

„Ne, Dello. Půjdete hezky spát. Opravdu si to musím nechat projít hlavou. Ráno se uvidíme. Tak, a teď dobrou noc.”

Mason zhasl světla, přitáhl si křeslo k otevřeným dveřím pokoje, usadil se, zapálil si cigaretu, zahleděl se nepřítomně ven a s největším soustředěním se pustil do problému od začátku.

Když bylo půl čtvrté a vůz z Massachusetts se neukázal, Mason zavřel dveře, svlékl se, svalil se na lůžko a téměř v okamžiku usnul. V půl sedmé ráno Della Streetová zaklepala na Masonovy dveře.

„Už jste vzhůru?” zeptala se tiše.

Mason otevřel. „Právě jsem se doholil,” řekl. „Jak dlouho už jste vzhůru?”

„Zrovna jsem vstala. Naši zamilovaní holoubci zřejmě ulítli z hnízdečka.”

„Patrně,” odtušil Mason. „Hned jak jsem se probudil, nejdřív ze všeho jsem se podíval z okna. Oni jistě – počkat! Co to vidím?”

„Co je?” zeptala se Della.

Mason ukázal hlavou k druhé řadě kabin. „Podívejte se,” řekl. „Ten člověk, co právě otvírá dvířka vozu. Ohlédněte se pomalu!”

„Propána, vždyť je to George Latty!” zvolala Della Streetová.

„Ano, je to on,” řekl Mason. „Poslechněme si, co nám poví.

Latty otvíral víko zásuvky palubní desky, když ho Mason oslovil:

„Dobré jitro, pane Latty.”

Latty se prudce otočil a po obličeji se mu rozšířil výraz polekaného úžasu.

„Co vy tady děláte?”

„Víte co? Začneme přesně tak, jako jsme to udělali v Arizoně,” řekl Mason. „Co tady děláte vy?”

„Já… musil jsem přece někde přenocovat!”

„Věděl jste, že je tu teta Lorraine?” zeptal se Mason.

„Tiše!” řekl Latty tlumeně. „Ne tak nahlas… Pojďte dál. Jsou v sousední kabině.”

„A opravdu tam jsou?” tázal se Mason.

„Ovšem!”

Mason pokynul Delle Streetové.

Vešli k Lattymu do pokoje.

„Jak dlouho jste tady?” ptal se Mason.

„Nevím. Nepodíval jsem se na hodinky.”

„V recepci stejně zaznamenali čas vašeho příchodu.”

„Tak dobře, počítám, že jsem přijel krátce před půlnocí.”

„Od té doby jste byl pořád ve svém pokoji?”

„Vyšel jsem si ven… nu, trochu se rozhlédnout, a chtěl jsem taky vidět Mexiko. Totiž –”

„Jak dlouho jste byl venku?”

„Dost dlouho. Vrátil jsem se právě – nevím.”

„Jste špatný lhář,” řekl Mason. „Povězte mi, co jste do této chvíle dělal.”

„Do toho vám nic není.”

„Podívejte se," řekl Mason, „zřejmě jste se zase pokoušel hrát si na detektiva. Už jste celou záležitost zbabral jednou, a teď jste tomu dal korunu. Snad abyste mi pro změnu dal pár pravdivých odpovědí. Když jste sem přijel, stál tu před těmi kabinami vůz se značkou státu Massachusetts?"

„Ovšemže… Ne, počkejte chviličku – nu, nemohu se zrovna upamatovat, speciálně na ten vůz ne."

„Věděl jste, že je tu Dewitt a teta Lorraine?"

„Ano."

„Proč jste sem tedy přijel?"

„Nu…"

„Ted nemám čas se s vámi potýkat," řekl Mason. „Telefonoval jste z El Centro Lindě. Žádal jste na ní peníze. Z rozhovoru s Lindou jste zjistil, že teta Lorraine a pan Dewitt jsou tady. Co jste tedy udělal?"

„Přijel jsem sem a ubytoval jsem se v pokoji, který sousedí s nimi. Pro vaši informaci: stěny mezi pokoji jsou tenounké. Mohou slyšet všechno, co si tu povídáme."

„Jestli jsou tady," poznamenal Mason.

„Jsou."

„Teď ne, teď tu nejsou."

„Byli tu."

„Kdy?"

„Když jsem přijel… Zkrátka slyšel jsem je hovořit chvíli po tom, co jsem přijel."

Mason prohlásil: „Nemám ani čas, ani chuť mačkat z vás pravdu jako šťávu z citrónu. Přestaňte uhýbat a odpovězte na moje otázky. Proč jste nezůstal v Yumě, jak jsem vám přikázal?"

„Protože… Nechtěl jsem. A už nehodlám odpovědět na žádnou vaši otázku. Nelíbí se mi váš tón. A jednou provždy, pane Masone, zaměstnávám vás já a nebudete mi přikazovat, co mám dělat."

„Dobrá, tak si to řekneme od plic," odpověděl mu Mason. „Vy mě nezaměstnáváte. Vy vůbec nikoho nezaměstnáváte. Pokud se týká vás, jste přebytečné zavazadlo, příživník, cizopasník, klíště. Jste mladý zelenáč, který se pokouší chovat se jako muž, jenže mu to nejde.

Pro vaši informaci, myju si ruce nad celou touhle záležitostí do té doby, dokud vy s ní budete mít něco společného. Skončil jsem. Teď zavolám Lindu a řeknu jí na rovinu, co si myslím.”

Mason kývl na Dellu, otočil se na podpatku a odešel.

Z telefonního automatu pak zavolal Paula Drakea. „Je u tebe něco nového, Paule?”

– „Nic.”

„Tak dobře, sedni do letadla,” řekl Mason, „a leť na zdejší letiště. Tady mě vyzvedneš, vrátíme půjčený automobil a odletíme nazpátek do Los Angeles. Nad tímto případem si myju ruce.”

„Co se stalo?” chtěl vědět Drake.

„Je v tom zas ten zatracený chlapeček,” odpověděl Mason, „plus fakt, že se sádlo připaluje, jak se říká. Nevím, co se stalo, a nemám naprosto čas tahat z něho pravdu. Přileť sem a vrátíme se do Los Angeles.”

Potom zavolal Lindu Calhounovou: „Jen vám chci podat zprávu o vývoji, Lindo. Ptáčkové ulétli.”

„Co se přihodilo?”

„Váš chlapec, pan Latty, se zase do toho vložil a zřejmě zkazil, co se dalo.”

„Co udělal? Je přece v El Centro; to jest byl v El Centro. Teď už je na cestě domů.”

„Ne, to tedy není,” řekl Mason. „Je tady v motelu Palm Court. Přijel sem pozdě v noci, podařilo se mu ubytovat se v pokoji, který sousedí s pokojem Montrosa Dewitta, a zřejmě trochu poslouchal za dveřmi, protože mi sdělil, že stěny jsou tak tenounké, že při troše pozornosti bylo možné poslouchat rozhovor ve vedlejším pokoji.”

„Neříkejte!” zvolala Linda.

„Nevím, co se stalo,” řekl Mason, „ale zřejmě jsou pokoje v tuto dobu prázdné a –”

„Oni měli dva pokoje?” přerušila ho.

„Ano – pokoj číslo čtrnáct a šestnáct. A George si pronajal dvanáctku. Zřejmě si někam vyšli. George se pravděpodobně pokoušel sledovat je a zase to zvrtal, nebo ho tu zahlédli a rozhodli se odstěhovat se. Pan Latty se mi nechce s ničím svěřit a já nemohu

marnit čas vyšetřováním, co se tu stalo. Mám pocit, že za něčím jde a nechce to prozradit.

Mám tu letadlo a za dvě hodiny budeme zpátky v Los Angeles. Teď už jsme asi definitivně ztratili kontakt s vaší tetou a nestojí ani za můj čas, ani za vaše peníze chtít ten kontakt obnovit, když se nemáme čeho chytit.

Vaše teta slíbila, že vás dnes odpoledne navštíví. V této situaci je nejlepší držet se této šance. Budu u vás, až se teta objeví. Doufejme, že Dewitt bude s ní."

„Ale co s Georgem?" zeptala se.

„To už je vaše věc," řekl Mason. „Ale přesto bych ještě rád věděl, zda jste mu poslala dost peněz na letenku okružním letadlem?"

„Ne, jen na přímý let zpátky."

„Měla byste ho donutit, aby se vrátil," řekl Mason. „Nechci ho mít kolem sebe, a jestli ode mne chcete přijmout upřímně míněnou radu, pošlete mu jízdenku na autobus místo první třídy letadlem. Už je čas, aby si uvědomil, že člověk, který si chce hrát na velkého za cizí peníze, je –"

Advokáta přerušil pronikavý výkřik, který sem tlumeně pronikl zavřenými dveřmi telefonní budky.

„Co to bylo?" otázala se Linda. „Zdá se mi, jako by někdo vykřikl a –"

Výkřik se ozval znovu, tentokrát z mnohem větší blízkosti.

Mason otevřel dveře.

Přes malé parkoviště běžela směrem k spojovací cestě jakási žena, která držela smeták v jedné ruce, v druhé vědro s vodou. Ječela ze všech sil.

Mason ji bez hnutí pozoroval. Náhle upustila vědro, to se začalo s třeskotem kutálet po parkovišti a zanechávalo za sebou kouřící stopu horké mýdlové vody.

Zena učinila se smetákem ještě čtyři další kroky a potom ho od sebe odhodila, jako by to bylo otrávené kopí. Přiběhla k chodníku, zabočila doprava a ustavičně křičela: „Paní Chosterová! Paní Chosterová! Vražda!"

Pak se zavřely dveře a utlumily další zvuky.

Mason se rychle opět chopil telefonu. „Nepokládejte sluchátko, Lindo," vyzval ji, „nedopusťte, aby nám přerušili spojení. Držte je pořád, já se půjdu podívat, co se stalo. Ta ženská vyšla ze dveří čtrnáctky a nechala je otevřené."

Advokát nechal dveře telefonní budky dokořán a s Dellou Streetovou se rozběhl napříč parkovištěm k pootevřeným dveřím pokoje číslo čtrnáct.

Nahlédl dovnitř.

Lůžko bylo nerozesílané, ačkoli polštáře někdo vytáhl a opřel o přední pelest.

Na podlaze ležela mužská postava s roztaženýma nohama, plně oblečená. Spočívala částečně na zádech. Černá páska zakrývala jedno oko. Obličej měl neomylnou barvu smrti.

„Proboha," vykřikla Della Streetová, „co je asi v druhém pokoji?"

Mason se na ni přes rameno ohlédl a odpověděl: „To hned poznáme." Ze dveří čtrnáctky vytáhl univerzální klíč, který tam uklízečka nechala, přistoupil ke dveřím šestnáctky a odemkl.

Zatímco Mason zastrkoval klíč do zámku, Della Streetová pohlédla ke spojovacímu chodníku a varovně pronesla: „Raději si pospěšte. Už sem jde uklízečka se správkyní."

Mason odemkl dveře a prudce je rozevřel.

Na podlaze leželo několik přepychových kufrů. Všecky byly otevřeny. Jejich obsah byl rozházen po pokoji. Většinou to byly různé součásti ženského odění.

I tady bylo lůžko nerozesílané.

„Kdo jste?" chtěla vědět správkyně.

„Perry Mason," odpověděl, „a toto je moje sekretářka. Zaslechli jsme pokojskou, jak křičí cosi o vraždě."

„Tady ne, tady ne," řekla pokojská. „V tom druhém pokoji, ve čtrnáctce."

„Ach, promiňte," řekl Mason.

„Jste úřední osoba?" chtěla vědět správkyně.

Mason se usmál. „Jsem advokát," odpověděl a ustoupil zpět.

Správkyně se podívala dveřmi čísla čtrnáct a potom vešla dovnitř.

„To je hrozné,” řekl Mason, jako kdyby mrtvolu viděl poprvé, „je zřejmě mrtvý – jenže nikde tu nevidím známky po vraždě.”

Tu se otevřely dveře pokoje číslo dvanáct a ve dveřích se objevil George Latty, jen v kalhotách a v nátělníku. Košili neměl. Tváře mu pokrýval holicí krém a v ruce držel holicí strojek. „Co je to tady za rámus?” zeptal se.

Mason ignoroval jeho otázku a otočil se znovu k správkyni: „Vypadá to na přirozenou smrt, ale pro všechno raději zavolejte úřady.”

Teď se otevřely dveře dalšího pokoje. Jakýsi muž, dosud v pyžamu, přes něž si přehodil župan, se ptal: „Kdo to tady křičí?”

„Pokojskou cosi polekalo,” odvětila správkyně s úsměvem.

George Latty řekl Masonovi: „Co to všecko znamená, pane Masone?”

Mason se k němu otočil: „Jaké ‚co to všecko znamená‘?”

„Ten křik tady.”

„Ale vy jste slyšel křik?”

„Ovšemže jsem uslyšel křik. Znělo to, jako když lokomotiva hvízdá.”

„A vyběhl jste ven jen tak, jak jste?”

„Samozřejmě.”

„A namydlil jste si obličej předtím, anebo až potom, co jste uslyšel křik?” tázal se Mason.

„Předtím. Proč se ptáte?”

„V tom případě jste zřejmě chvíli čekal, než jste otevřel dveře.”

„Já… nevypadal jsem právě společensky.”

„Chcete říci, že jste si převlékl šaty?” ptal se Mason. „To ne, měl jsem na sobě to, co vidíte, ale… nu, zaváhal jsem.”

„To vidím,” řekl Mason, otočil se k němu zády a rychlým krokem kráčel k telefonní budce.

Zdvihl položené sluchátko a zeptal se: „Jste tam ještě, Lindo?”

„Bože, ano. Dalo mi to práci, abych udržela linku. Co je? Co se stalo?”

„Montrose Dewitt je zcela jasně mrtev,” řekl Mason. „Vaše teta není k nalezení. Někdo zřejmě ve velkém spěchu prohledal zavazadla

v obou pokojích a bezpochyby dojde ke komplikacím, protože váš George Latty je ubytován v pokoji sousedícím s Dewittovým.”

„Snad tím nechcete říct, že tam došlo k zápasu? George by přece nikdy –”

„Nepochybuji ani na okamžik, že George by nikdy,” opakoval Mason, když zaváhala, „ale teď je pro nás hlavním problémem, kde je asi vaše teta – počkejte! Má vaše teta rudé vlasy?”

„Ano.”

„Myslím,” řekl Mason, „že žena, která teď utíkala kolem budky a zřejmě míří k šestnáctce, je – na shledanou, brzy vás zavolám.”

Hodil sluchátko do vidlice a úprkem se rozběhl přes parkoviště.

George Latty se mezitím vrátil do svého pokoje a zavřel za sebou dveře. Správcová s pokojskou odešly do kanceláře, pravděpodobně aby zavolaly policii.

Žena s rudými vlasy vzala za kliku u dveří šestnáctky, rozčileně zacloumala dveřmi a potom se rozběhla ke čtrnáctce, když tu ji Mason vzal za paži.

„Paní Lorraine Elmorová?”

Prudce se otočila a hleděla na něho očima plnýma panického strachu.

„Kdo – kdo jste vy?”

„Jsem advokát,” řekl Mason, „a myslím, že uděláte nejlíp, když si promluvíte dřív se mnou než s někým jiným.”

„Ale musím se přece dostat do svého pokoje a chci najít svého… svého přítele.”

„Vy nemáte klíč?”

„Ne.”

„A kde je?”

„Je… je pryč.”

„Paní Elmorová, pojďte prosím se mnou,” řekl Mason. „Pro vaši informaci, jsem ve spojení s vaší neteří Lindou Calhounovou.”

„Vy – s Lindou?”

„Ano,” odpověděl Mason a mírným tlakem na paži ji vedl přes parkoviště, „a toto je Della Streetová, moje osobní sekretářka. Pojďte, promluvíme si chvilku, paní Elmorová, a doufám, že vám pomůžeme. Mám pocit, že budete pomoc potřebovat.”

6

Mason pokynul Delle Streetové, aby usadila paní Lorraine Elmorovou do vyčalounovaného křesla. Sama si pak přitáhla vedle ní obyčejnou židli a rovněž se posadila.

Mason na okamžik zůstal stát a potom si sedl na okraj postele. „Co mi o tom můžete povědět, paní Elmorová?"

„Vy jste Lindin přítel?"

„Ano. Měli jsme spolu jednání ve spojitosti s jinou záležitostí. Domnívám se, že by ji zajímalo –"

„Jestli jste Lindin přítel, pak je to v pořádku. Zabili Montrosa."

„Kdo to udělal?" zeptal se Mason.

„Nepřátelé," odpověděla neurčitě.

„Jací nepřátelé?"

„Jeho nepřátelé," odpověděla a začala plakat.

Della Streetová jí konejšivě hladila rameno. „Nejdřív nám všecko řekněte, paní Elmorová, než vás přemůže cit…"

„Potřebujeme především skutečnosti," řekl Mason.

Lorraine Elmorová potlačila řinoucí se slzy a řekla: „Ach, chtěli jsme spolu být šťastni!"

„Na to teď nesmíte myslit," řekla Della Streetová. „Prosím vás, pokuste se panu Masonovi vyprávět, co se přesně stalo."

„Bylo to strašné," rozhovořila se. „Rozhodli jsme se, že budeme v budoucnosti žít své vlastní životy a že spolu najdeme štěstí, po kterém oba toužíme, a –"

„Buďte tak laskavá a řekněte nám, co se stalo," znovu naléhal Mason, „nic jiného než fakta, paní Elmorová."

„Někdo nás sledoval," pokračovala, „a Montrose dostal smrtelný strach. Řekl mi, že existují jistí lidé, kteří… kteří ho chtějí…" a znovu se rozplakala.

„Nedá se nic dělat, paní Elmorová," řekl Mason rezignovaně, „budu se vás musit vyptávat. Prosím, odpovídejte na moje otázky stručně a věcně. Kde máte vůz?"

„Tam venku," ukázala neurčitým směrem.

„Kde?"

„Na cestě v písku."

„Kde?"

„Daleko odtud.”

„Jak daleko?”

„To nevím.”

„Jak dlouho jste jela, než jste nechala vůz stát?”

„Je to asi… stalo se to asi dvacet minut po tom, co jsme odtud odjeli.”

„Kdy jste přesně odtud odjeli?”

„Nevím, nějak kolem půlnoci.”

„Proč?”

„Tentýž vůz, který nás sledoval, stál tady na parkovišti. Montrose ho poznal.”

„Věděl, kdo ten vůz řídí?”

„Ne.”

„Ale byl to určitě vůz, který vás sledoval?”

„Ano.”

„Jste si jista?”

„Zajisté. Ten člověk zastavil u benzínové pumpy, abychom musili předjet, a pak se nás opět snažil dostihnout. My jsme zvolnili, a tak zas musil dopředu.”

„A nepoznala jste řidiče?”

„Jak jsem ho měla poznat? Jsem ze státu Massachusetts. Tady je Kalifornie. Ostatně jsem seděla na pravé straně a on nás míjel po levé, když předjížděl.

„Rozumím,” řekl Mason. „Tak vy a Montrose jste nastoupili do vozu. Kam jste měli v úmyslu jet?”

„Chtěli jsme si pohovořit. Potřebovali jsme si všecko naplánovat, a protože jsme se báli sledování, jeli jsme pryč z města. Hodlali jsme zaparkovat někde, kde nás nikdo nebude moci ani vyrušit, ani vyslechnout.”

„Kam jste jeli?”

„Jeli jsme z města po dlážděné silnici a pak jsme zajeli na obyčejnou prašnou cestu.”

„Pamatujete si, kudy jste jeli po dláždění?”

„Po téže silnici, po které jsme sem přijeli.”

„Tedy směrem k Yumě?”

„Ano, myslím. Bylo to v tom směru.”

„A co se stalo potom?”

„Přijeli jsme k místu, kde ze silnice odbočovala prašná cesta. Zajeli jsme na ni a pak jsme zastavili.”

„Jak daleko jste po té cestě jeli, než jste zastavili?”

„To nevím, ale jen kousek – jen tak daleko, abychom se dostali z hlavní silnice.”

„A vy jste se vrátila?” otázal se Mason.

„To bylo až… až po tom.”

„Po čem?”

„Po tom, co ten člověk vytáhl Montrosa z vozu.”

„Tak dobře,” řekl Mason. „Zaparkovali jste. Seděli jste zřejmě ve voze a povídali jste si, a co se stalo?”

„Ten vůz přijel za námi. Jel se zhasnutými světly. Nepostřehli jsme ho, až teprv, když se ocitl těsně u nás. Montrose otevřel dveře a chtěl vystoupit. Ten člověk tam stál s kapesníkem uvázaným přes obličej. Nebylo vůbec nic vidět – totiž jak vypadal – jen ten tenký bílý kapesník, který mu zpod střechy klobouku visel přes tvář. Rekl: ‚Vystupte,‘ vytáhl revolver a namířil na Montrosa.”

„Viděla jste ten revolver?”

„Ano! Ano! Svítil zrovna měsíc a viděla jsem, jak se jeho zář odráží od modrého kovu.”

„Můžete mi říci, co se dělo potom?” otázal se Mason. „A prosím vás, pospěšte si, jak můžete nejvíc – je to důležité.”

„Ten chlap mi poručil, abych zůstala sedět, kde jsem, sám s Montym šli dozadu, a Monty se najednou pokusil mu revolver vyrvat, on ho tím revolverem udeřil a Monty padl na zem. Ten člověk jen nad ním stál a tloukl do něho a tloukl a tloukl – ach, bylo to strašné, strašné!”

„Ovládněte se,” naléhal Mason. „Nesmíte propadnout hysterii. Co se stalo pak? Teď nemyslete na své city, potřebujeme vědět skutečnost.”

„Ten člověk odešel od Montyho, který tam ležel roztažený na kraji cesty. Byl mrtev. Vím, že už byl mrtev. Takové strašné rány! Zřetelně jsem slyšela ty údery, jak ho tloukl –” ,,Dobrá, dobrá, tak ten člověk se vrátil k vozu. Co bylo potom?”

„Nasedl do vozu a hledal cosi v přihrádce na rukavice. Potom mi vzal kabelku a poručil mi, abych s vozem jela přímým směrem dál.“

„To znamená, že jste se vzdalovala od hlavní silnice?“

„Ano.“

„Pořád jste jela po té prašné cestě?“

„Ano.“

„Ten člověk seděl za vámi?“

„Ne, vrátil se ke svému vozu, nasedl do něho a jel těsně za mnou.“

„Rozsvítil světla?“

„Ne, pořád je měl zhasnutá.“

„Kapesník nechal na obličeji?“

„Ano.“

„Co bylo pak?“

„Já jsem jela, jak mi poručil, dokud nezatroubil na houkačku a nerozsvítil. Pak jsem zastavila. On vystoupil z vozu a řekl mi: ‚Tak, paničko, jeďte přímo dál, kam až dojedete.‘“

„Nu a potom?“

„Sedl zpátky do vozu a začal couvat.“

„Co jste dělala vy?“

„To, co na mně chtěl, ale stejně bych tak byla jela, i kdyby mi to neporučil, protože jsem se chtěla od něho dostat co nejdál. Viděla jsem, jak couvá, potom otočil vůz, a věřte mi, já jsem v tom okamžiku šlápla na plyn a zrovna jsem po té cestě letěla.“

„Co se dělo pak?“

„Najednou byla cesta plná písku, kola mi začala prokluzovat a asi jsem ztratila hlavu. Šlapala jsem na plyn, kola si vytočila v písku jámu a motor se zastavil.“

„Co potom?“

„Zkoušela jsem dostat vůz z písku, ale marně. Kola se zahrabávala do písku ještě hlouběji.“

„Co jste udělala?“

„Chvíli jsem čekala a potom jsem se vydala zpátky pěšky.“

„A šla jste nazpátek stejnou cestou, jako jste přijela?“

„Ano.“

„A teď něco důležitého,” pravil Mason. „Když jste se vracela pěšky a dostala jste se na místo, kde vás ten muž přepadl, poznala jste je?”

„Ne, já jsem jen pořád šla a šla. Prostě jsem šla po cestě. Čekala jsem, že uvidím Montyho, jak tam leží… jeho tělo… ale ten člověk asi mrtvolu naložil do auta a odvezl ji s sebou.”

„Nezaslechla jste střelnou ránu?” tázal se Mason.

„Ne.”

„Co se s vámi dělo dál?”

„Šla jsem a šla, až jsem byla úplně unavena a musila jsem si odpočinout. Měla jsem ve střevících plno písku a oblázků a nakonec jsem tam zřejmě zabloudila. Někde jsem sešla z cesty a bloudila jsem mezi kopci písku a… konečně jsem se nějak dostala na hlavní silnici a zase jsem šla snad hodiny, až mě jakýsi člověk svezl.”

„Mohu se podívat na vaše nohy?” zeptal se Mason.

Zdvihla nohu.

„Sundala jsem si punčochy,” vysvětlovala. „Celé se roztrhaly, a tak jsem potom šla jen naboso ve střevících.”

Mason jí vyzul střevíce, prohlédl odřené nohy plné puchýřů a řekl:

„Viděla jste ho, jak tloukl Montrosa Dewitta?”

„Jestli jsem ho viděla! Viděla a slyšela. Bylo to hrozné, říkám vám! Tloukl ho a tloukl, i když už Monty ležel a nehýbal se, a –”

„Ale nestřílel?” zeptal se Mason.

„Ne, střelbu jsem nezaslechla.”

„Přeji si, paní Elmorová,” řekl Mason, „abyste zůstala sedět a odpočinula si. Já si mezitím se svou sekretářkou vyřídím nutný telefonní hovor.”

„Já… použiju vaší koupelny,” řekla, zvedla se z křesla, učinila krok a byla by upadla, kdyby ji Mason nebyl zachytil.

„Ach, moje nohy!” zasténala, „moje ubohé nohy!”

„Nic si z toho nedělejte,” utěšoval ji Mason.

Dokulhala do koupelny a zavřela za sebou dveře.

„Tu mrtvolu jsem viděl,” řekl Mason. „Na obličeji není ani stopy po bití, nikde nic, co by naznačovalo, že ten člověk byl ubit k smrti.

Nevím, jak zemřel, ale tak, jak to ona líčí… nemůžeme jí vůbec dovolit, aby tohle vyprávěla.”

„Jak jí v tom chcete zabránit?”

„Hledte, Dello,” řekl Mason, „teď je načase, abychom sehnali někoho, kdo tu zná poměry. Kdysi jsem spolupracoval se zdejším advokátem, který se jmenoval Duncan Crowder. Jděte do pouličního automatu, zavolejte ho a požádejte ho mým jménem, aby sem hned přišel. Řekněte mu, že bych s ním rád projednal jeden případ. Ať všeho nechá a rychle sem přijde.”

Della Streetová se zvedla. „Dobrá, ale co když nebude k dosažení?”

„Jestli ho neseženem, jsme hotovi,” řekl Mason, „protože tu nevím o žádném jiném advokátovi, kterému bych mohl důvěřovat. Crowder je starý, zkušený válečník.”

Advokát přistoupil k oknu, odhrnul závěs a vyhlédl ven.

Před kabinou číslo čtrnáct už parkovalo několik vozů a u dveří stála skupina lidí.

Lorraine Elmorová byla dosud v koupelně, když se Della Streetová vrátila.

„Sehnala jste ho?”

„Sehnala a už je na cestě sem. Pořád mi cosi chtěl vysvětlovat, ale naznačila jsem mu, že teď na to není čas, aby se prostě sebral a jel sem; že ho tady potřebujete a že ho potřebujete hned.”

„Hodné děvče,” pochválil ji. „A teď…”

Zmlkl, protože se otevřely dveře koupelny a unavená a skleslá Lorraine Elmorová se dovlekla ke křeslu.

Della k ní přiběhla.

„Nechtěla byste si raději na chviličku lehnout?” ptala se.

„Ano,” řekla paní Elmorová. „Včera večer jsem spolkla nějaké pilulky a potom… zřejmě jsem musila usnout – ach, nejraději bych na všechno zapomněla! Nemáte nějaký prášek na uklidnění?”

Della Streetová ji dovedla k lůžku, uložila ji a řekla: „Teď hezky zůstaňte ležet, namočím ručník ve studené vodě a dám vám ho přes oči.”

Paní Elmorová se vděčně usmála: „Já… ale měla bych to nejdřív oznámit policii. Přece –”

„Na to je ještě čas," řekl Mason. „Postarejte se o ni, Dello."

Rychle vyšel a zamířil do telefonní budky, kde si objednal meziměstský hovor s Lindou Calhounovou.

Sotva se ohlásila, Mason řekl: „Lindo, tady je Mason. Teď dobře poslouchejte a –"

„Co se pro všechno na světě stalo, pane Masone? Co se děje s tetou? Co –"

„Mlčte teď," řekl Mason úsečně, „a poslouchejte. Montrose Dewitt je mrtev. Vaše teta prošla hroznou zkouškou. Podle jejího vyprávění byl Dewitt před jejíma očima ubit k smrti. Ale vaše teta je rozrušená až k hysterii. V její výpovědi něco nehraje. To, co ona vypráví, je prostě – nu – nezní to přesvědčivě."

„Teta Lorraine by nikdy nelhala," prohlásila Linda.

„Jste si tím jista?"

„Nu, jsem si tím jista… v rozumné míře."

„Ani kdyby ji někdo přiměl, aby tak vypovídala?"

„Jestliže je zamilovaná –"

„V té záležitosti je cosi, čemu pořád nerozumím," řekl Mason. „Ale teď chci něco vědět – souhlasíte s tím, abych zastupoval vaši tetu? Potřebuje advokáta, a to hned teď."

„Ovšemže s tím souhlasím! Celou tu dobu jsem o to usilovala, pane Masone. Proto jsem přece –"

„Počkat, ne tak rychle," přerušil ji Mason. „Má to jeden háček. Jestli budu zastupovat vaši tetu, nebudu zastupovat vás a samozřejmě ne George Lattyho."

„Já potřebuji, abyste zastupoval tetu Lorraine a – ostatně co s tím má společného George?"

„To právě nevím," odpověděl Mason. „George možná něco ví, možná neví. Jestliže zastupuji vaši tetu, mým klientem je ona. Přejete si tedy, abych ji zastupoval?"

„Ovšem, ano, prosím vás, pane Masone."

„Dobrá," řekl Mason, „zdržujte se v blízkosti telefonu. Podám vám zprávu, jakmile bude něco nového."

„Neměla bych tam přijet? Třeba by –"

„Myslím, že by to bylo dobré," řekl Mason. „Budete si ovšem asi musit objednat zvláštní letadlo, ledaže byste měla někoho, kdo by vás sem dovezl."

Jakýsi muž mu netrpělivě zaklepal na sklo telefonní budky: „Hele, brácho, já jsem reportér a potřebuju bleskem volat list. Co abys mi dal možnost?"

„Zajisté," řekl Mason a řekl ještě Lindě: „Ještě vás zavolám."

Zavěsil a otevřel dveře telefonní budky. Reportér se vmžiku vtlačil kolem něho dovnitř a už vytáčel číslo.

Mason se vrátil do svého pokoje. Otevřel tiše dveře a viděl

Dellu Streetovou, jak sedí na kraji postele a přidržuje Lorraine Elmorové mokrý ručník na čele a očích. Della přitiskla prst na rty.

Mason tiše přistoupil k oknu, vyhlédl na parkoviště a na skupinu lidí, která tam stála. Ozvalo se zaklepání.

Lorraine Elmorová se začala zvedat na lůžku. „Jen klidně ležte," řekla jí Della Streetová. „Nic se neděje"

Mason šel ke dveřím a zeptal se: „Kdo to je?" Mužský hlas odpověděl: „Tady je Duncan Crowder, pane Masone."

Advokát otevřel dveře, ale úsměv na přivítanou mu okamžitě zmrzl na rtech. Mladík, který stál na prahu pokoje, byl tak vysoký jako Mason. Na hlavě se mu vlnily tmavé vlasy; měl pevné břidlicově šedé oči, pravidelné rysy a přátelský úsměv na rtech.

Mason překvapeně řekl: „Vy nejste člověk, pro kterého jsem poslal."

„Pokoušel jsem se vysvětlit vaší sekretářce, že otec je v nemocnici," pravil návštěvník. „Pracuji za něho, jak nejlíp dovedu. Ale ona mi nedala možnost, abych cokoli řekl, jen žádala, abych sem okamžitě přijel, a pak hned zavěsila."

„Rozumím," řekl Mason zamyšleně. „Lituji, že je pan otec nemocen. Vy jste jeho společníkem v kanceláři?"

„Ano – Crowder a Crowder. Já jsem Duncan Crowder junior."

Mason se otázal Delly Streetové: „Je váš pokoj otevřen, Dello?" Přikývla.

„Budeme raději hovořit tam," rozhodl Mason, vyšel a po cestě si mladíka prohlížel pátravým pohledem.

„Lituji," řekl Crowder, když Mason tiše zavřel dveře. „Domyslil jsem si, že zřejmě jde o velmi naléhavou věc. Neměl jsem možnost vysvětlení telefonicky, a tak jsem se sem vypravil osobně."

„Jak dlouho provozujete praxi?" zeptal se Mason.

„Asi dva roky, pane Masone. Otec o vás často hovořil a mám pocit, jako bych vás už dlouho znal. Všechny vaše případy jsem sledoval v novinách – to ovšem každý!"

„Dobrá," řekl Mason a otevřel dveře do pokoje, v němž byla ubytována Della Streetová. „Vejdete a posaďte se. Teď se naučíte něco, co se nedočtete nikde v učebnicích právnické praxe."

„Přejete si, abych pracoval s vámi?" zeptal se Crowder.

Mason přikývl.

„Oč běží?" otázal se Crowder.

Mason vyňal z kapsy peněženku a řekl: „Tady vám dávám jeden dolar zálohy. Tím jsem vás angažoval jako společníka pro tento případ. Samozřejmě že honorář bude větší. Nevím, jak veliký bude. Nevím ani, jak velké bude moje palmáre. Ale obdržel jste zálohu podle zákona a jste nyní můj společník."

Crowder vážně přijal minci, zastrčil ji do kapsy a řekl: „Tak, a teď mě laskavě informujte."

„V kabině číslo čtrnáct leží mrtvola muže. Je možné, že byl zavražděn. Nevím.

Vím jen toto: Lorraine Elmorová – to je naše klientka – je právě teď u mne. Měla hysterický záchvat. Podařilo se nám ji trochu uklidnit. Domnívá se, že byla svědkyní vraždy."

„Tady v motelu?" tázal se Crowder.

„Nikoli tady v motelu," vysvětlil Mason. „To je právě ta záhada. Její příběh zní tajuplně, skoro nepravděpodobně, a když si ho porovnáte se zatím zjištěnými skutečnostmi, dokonale jim odporuje. Proto nechci, aby ten příběh vyprávěla, ovšem když o něm bude mlčet, ocitne se ve stejně špatném postavení, jako kdyby ho pověděla.

Zbývá tedy učinit jen jedno."

Crowder pohlédl Masonovi do očí, zamyslil se na chvíli a pak řekl: „Máte zřejmě na mysli, že potřebujeme dobrého lékaře."

„Mladý muži, vaše právnické vývody jsou pozoruhodně bystré. Jste celý po tatínkovi.

Na tuhle práci potřebuji pomoc místního advokáta ze dvou důvodů. Především musím najít nějakého lékaře a za druhé musím mít někoho, kdo se zná s koronerem, s reportéry místních novin a vůbec s místními lidmi a kdo může shromáždit všecky informace a fakta dřív, než naše klientka bude musit začít mluvit."

Crowder se zeptal: „Co tento telefon – jak je propojen?"

„Prochází malou centrálou v kanceláři," řekl Mason, „a hovory přirozeně mohou být odposlouchávány. Venku je veřejný telefonní automat."

Crowder přikývl, přešel ke dveřím, pak zavrtěl hlavou a vrátil se. „Před tím automatem je úplná fronta," oznámil.

„Nedá se nic dělat," řekl Mason, „budeme volat tímhle. Ale budte opatrný na všecko, co řeknete."

Crowder zdvihl telefon a požádal centrálu: „Dejte mi prosím státní linku… ano, rozumím, číslo tedy musíte vytočit vy, aha… tak chci, bohužel si nepamatuju číslo a telefonní seznam tu není, chci doktora Kettla… ano, spojte mě s ním, prosím."

Nastala chvilka ticha a potom řekl Crowder do sluchátka: „Horáci, tady je Duncan Crowder junior. Jsem právě v sedmičce v motelu Park Court. Je to nedaleko silnice, když zajedete na parkoviště po pravé straně. Nutně potřebuji, abyste hned přijel. Ano, okamžitě… Jistě, je to akutní – ne, žádný chirurgický zákrok, ale opravdu potřebuju, abyste tu byl tak brzy, jak je jen možné… Děkuji."

Crowder zavěsil a řekl: „Hned sem jede. Doktor Kettle náhodou pracuje často pro koronera, bývá hlavně při pitvách."

„Rozumím," řekl Mason. „Mám za to, že jste přátelé?"

„Opravdoví přátelé. Je to náš klient a otcův osobní lékař."

„Váš ne?" zasmál se Mason.

Crowder se rovněž ušklíbl. „Zatím žádného nepotřebuju."

„Ten mrtvý muž je Montrose Dewitt," řekl Mason. „Naše klientka se jmenuje Lorraine Elmorová. Je to vdova a pochází ze státu Massachusetts. Všecky známky nasvědčují, že Dewitt byl

podvodník – jeden z těch, co se specializují na ženy – a možná že měl na svědomí ještě něco horšího.“

„Vraždy svých obětí?“ nadhodil Crowder.

Mason přikývl.

„A co se mu stalo?“

„Je mrtev,“ řekl Mason. „Ležel na podlaze čísla čtrnáct. Naše klientka byla v šestnáctce. Všechno nasvědčuje tomu, že jak pokoj číslo čtrnáct, tak i šestnáctku kdosi podrobil kvapné prohlídce. Ten, kdo pokoje prohledával, měl zřejmě víc času ve čtrnáctce. Kufr byl otevřen, některé předměty z něho byly vyndány, ale jinak nebylo nic rozházeno.

Zato v šestnáctce, kterou obývala Lorraine Elmorová, byla prohlídka zřejmě mnohem spěšnější a dámské prádlo a doplňky byly rychle vytahány z kufrů a rozházeny po podlaze. Naše klientka měla patrně u sebe velkou částku peněz.

Začal jsem se zajímat o ten případ, protože mě o to požádala neteř paní Elmorové – dívka jménem Linda Calhounová – která chtěla ochránit tetu před zavražděním, jež jí podle Lindina přesvědčení hrozilo.“

„A manželství?“ chtěl vědět Crowder.

Mason řekl: „Čím déle vás pozoruju, tím víc jsem přesvědčen o tom, že my dva se spolu báječně shodneme.

Tak tedy, Linda Calhounová má chlapce, jmenuje se George Latty, který bydlí tady v motelu a byl tu někdy v noci na dnešek. Shodou okolností má pokoj číslo dvanáct, který bezprostředně sousedí s pokojem Montrosa Dewitta, a tento Latty mi řekl, že stěny mezi jednotlivými pokoji jsou tak tenké, že se dá z vedlejšího pokoje vyslechnout pohodlně všecko, co se mluví u sousedů.

Na této straně jsou lichá čísla a na druhé sudá, a tak rozhovor, který Latty v noci slyšel, se musil odbývat buď v čísle čtrnáct, nebo v desítce.“

„To už neprozradil?“ tázal se Crowder.

„Ne, to neprozradil a zřejmě to nehodlá učinit,“ řekl Mason. „To, co řekl, mu spíš jen uklouzlo. Domnívám se, že bude držet jazyk za zuby.“

„Je nějaká možnost, že o tom něco ví?“ ptal se dál Crowder.

„Veliká možnost.”

„Co je to za člověka?”

„Studuje práva,” řekl Mason. „Vypadá tak, jako kdyby věnoval hromadu času dívání na televizní filmy s populárními hrdiny a potom se vždycky dlouho prohlížel v zrcadle. Linda je zaměstnána,” pokračoval Mason, „a zřejmě má slušný plat. Z toho platu přispívá značnou částkou na studia pana Lattyho. Uvedu vám podrobnost, která ho v mých očích charakterizuje: Latty mi řekl, že má nějaké peníze, které si ušetřil – prý z kapesného – a o těch úsporách že Linda neví, zkrátka že má tajný fond.”

„Je mi to jasné,” řekl Crowder. Po chvilce se zeptal: „Má kotlety?”

Mason ukázal hodně dolů na tvář. „Až sem,” řekl. „V jakém směru je vypravování vaší klientky v rozporu se skutečnostmi, které byly zatím zjištěny?”

„Dokonce v několika směrech,” řekl Mason. „Tvrdí především, že ten člověk byl ztýrán a ubit k smrti venku v poušti. Její vůz zůstal někde v těch místech a nebesa vědí, jaké stopy nebo důkazy zůstaly ve voze. Každou minutu čekám, že se objeví můj detektiv s najatým letadlem. Její popis místa, kde nechala vůz, je trochu neurčitý, protože se tu v kraji nevyzná, ale napadlo mi – až se jí ujme doktor – že bychom si mohli na chvilku vyletět a –”

Kdosi zaklepal na dveře.

Mason přešel pokoj a otevřel.

Muži, který stál před ním na prahu, mohlo být k padesáti letům; pokerová tvář nemohla zakrýt energické rysy a bystrý pohled, který odhadoval Masona.

„Je tu pan Crowder?” zeptal se.

„Vy jste doktor Kettle?”

„Tak jest.”

„Jsem Perry Mason.”

Crowder postoupil dopředu a řekl: „Dobrý den, pane doktore. Pojďte dál.”

„Tak vy jste Perry Mason, ten slavný advokát,” řekl doktor Kettle.

„Zřejmě jsem musil mít dobrého tiskového agenta," řekl Mason s úsměvem.

„To jste tedy měl," řekl doktor Kettle. „Lidi, co ode mne chcete?"

„Dovolíte, pane Masone?" zeptal se Crowder.

„Samozřejmě," odpověděl Mason. „Jen spusťte."

„Ve vedlejším pokoji máme klientku," začal Crowder, „která potřebuje lékařské ošetření. Nejlíp bude, když vám popíšu příznaky."

Doktor Kettle zavrtěl hlavou. „Jestli nemáte námitek, udělám si vlastní diagnózu."

„Snad bude lépe, když vám popíšu příznaky," řekl naléhavě Crowder.

„Může vaše klientka mluvit?" zeptal se Kettle.

„Ano."

„V tom případě si udělám diagnózu sám."

„Přece jen bych vám měl popsat příznaky," nedal se odbýt Crowder.

Doktor Kettle se najednou zašklebil. „Mám dojem, že jsem dnes ráno trochu natvrdlý. Tak povídejte, začněte s těmi příznaky."

„Ta žena," pravil Crowder, „bud byla, nebo možná nebyla svědkyní vraždy. Zřejmě prožila příšerné okamžiky. Je jí přes čtyřicet let a je teď velmi rozrušená, až skoro hysterická.

Patrně bude někdy později nutné, aby učinila výpověď před policií, ale v této chvíli se mi to zdá ze zdravotního hlediska nemoudré, i když tak soudím jako laik."

„Proč?" Doktor Kettle vyslovil tuto otázku, jako když šlehne bičem.

„Opakuji, že je citově nadmíru rozrušena, až hysterická a její vzpomínka na onu událost by mohla být v rozporu se zjištěnými fakty. Z toho důvodu se domnívám, že by bylo nanejvýš nesprávné vůči této svědkyni vyslýchat ji, dokud je v tomto citovém rozpoložení."

„Prohlédnu si ji," prohlásil doktor Kettle, „ale z vašeho popisu příznaků, Duncane, je mi jasné, že se nalézá ve stavu akutní hysterie a že je především nutné, aby měla absolutní klid. Potřebuje účinná sedativa a raději ji dám odvézt do nemocnice, přidělím jí k lůžku speciální zdravotní sestru, nedovolím žádné návštěvy a podrobím ji

klidové léčbě aspoň na čtyřiadvacet hodin. Po této lhůtě, až vymizí všecky stopy léků na uklidnění, pak rozhodnu, jestli mohu dovolit, aby učinila nějaké prohlášení."

„Myslím, pane doktore, že je načase, abyste se podíval na pacientku," řekl Mason.

„Také tak soudím," odpověděl doktor Kettle.

„Dáte ji odvézt ambulancí?" zeptal se Mason.

Doktor Kettle zavrtěl hlavou. „Ambulance na sebe připoutává příliš mnoho pozornosti. Posadím ji raději do svého vozu a odvezu ji do nemocnice sám; ovšem jestli může chodit."

„Myslím, že může," pravil Mason. „I když ji to bude trochu bolet."

„Proč?"

„Šla dlouho pouští."

„Chápu."

Mason otevřel dveře kabiny. Doktor Kettle vyšel, rozhlédl se napravo i nalevo a zamířil k sousední kabině.

Mason otevřel dveře a řekl: „To je moje sekretářka Della Streetová. Dello, tady je pan doktor Kettle… Tak, paní Elmorová, pan doktor vás vyšetří a zjistí, co vám chybí, a taky se vám podívá na nohy. Nemůžeme si dovolit, abyste do nich dostala nějakou infekci."

„Teď raději ponecháme pana doktora o samotě s pacientkou," řekl Mason Delle Streetové.

Doktor Kettle otevřel svůj lékařský kufřík, vyndal roli obvazu a injekční stříkačku a zeptal se paní Elmorové: „Necítíte se nervózní?"

Lorraine Elmorová si stáhla ze zardělého čela mokrý ručník a pokoušela se usednout.

„Nenamáhejte se," radil jí doktor Kettle. „Už jsem slyšel, co všecko jste prodělala."

Lorraine Elmorová přikývla, snažila se promluvit a pak začala vzlykat.

Doktor Kettle odzátkoval láhev. Místnost naplnil intenzívní pach lihu.

„Podejte mi levou ruku, paní."

Mason řekl: „Než vám pan doktor dá injekci na uklidnění, mám ještě jeden dotaz, paní Elmorová. Je pravda, že jste u sebe měla značnou částku v hotových penězích?"

Paní Elmorová se prudce vztyčila. „Proboha, ano! Úplně jsem na to zapomněla. Ale Monty měl rovněž u sebe hodně hotových peněz."

„Kde jsou ty peníze?" zeptal se Mason.

„Já – my – schovali jsme je pod sedadlo toho čalouněného křesla v Montyho kabině. Napadlo nám, že bude nejlepší, když peníze ukryjeme, než odjedem s vozem pryč."

„Mluvili jste o tom spolu?" tázal se Mason.

„Ano. Dohodli jsme se, že tu peníze necháme a – au!"

„Už je to hotovo," řekl doktor Kettle a uložil stříkačku na místo.

„Vezmete si ty peníze na starost?" tázala se paní Elmorová.

„Uděláme pro vás, co bude možné," slíbil Mason.

Doktor Kettle pokynul ke dveřím.

Mason, Della Streetová i Crowder tiše vyšli z kabiny.

„Odpusťte," řekl Duncan Crowder Delle, „ale nedala jste mi možnost vysvětlit vám, že můj otec je v nemocnici a že ho zastupuju, jak nejlíp dovedu."

„Je to moje chyba," řekla Della Streetová. „Byli jsme postaveni před nutnost okamžitého zásahu a já jsem se prostě neodvážila ztrácet čas poslouchánim. Pan Mason mi přikázal, abych sehnala Duncana Crowdera, a to hned, a když jsem se vás zeptala, jestli jste Duncan Crowder, a vy jste přisvědčil a pak jste připojil slůvko ‚ale', přiznávám se, že jsem vás přerušila trochu prudce."

„To ano," pravil Crowder s úsměvem.

„Duncane," pravil Mason, „máme teď práci."

„Ty peníze, viďte?" zeptal se Crowder.

Mason přikývl.

Crowder se podíval přes parkoviště na skupinu zvědavců, kteří se rojili kolem kabiny pronajaté Dewittovi. „Jestli vám to nevadí, pane Masone," navrhl mu Crowder, „počkejte tady na mne. Vaše fotografie byla v novinách až příliš často. Lidé vás snadno poznají a pak se to hned roznese.

Půjdu tam sám, vmísím se do davu a pokusím se něco zjistit. Znám se taky s koronerem i šéfem policie. Pravděpodobně se tam

budu moci i podívat na místo činu, ale samozřejmě nebudu moci s ničím hnout.”

„Výborně,” souhlasil Mason. Vzal Dellu Streetovou za paži a zůstali stát ve dveřích její kabiny. Pozorovali Duncana Crowdera, jak přechází od skupiny ke skupince a zdraví se s lidmi; pak viděli, kterak se s kýmsi domlouvá a vchází dovnitř s klidnou sebejistotou člověka, který vstupuje do vlastního domu.

Zůstal uvnitř dobrých pět minut, pak se opět vynořil. Kráčel živou, bystrou chůzí zdatného obchodníka, a tentokrát se už nezastavil, aby si promluvil s tím nebo oním jako předtím, nýbrž zamířil přímo k čekajícímu Masonovi a Delle Streetové.

„Našel jste?” zeptal se Mason.

„Nic tam nebylo,” odpověděl Crowder.

„Podíval jste se i pod polštáře křesla?”

Crowder přikývl.

„Viděl jste nějaké známky toho, že polštář byl odstraněn z toho vycpaného křesla?”

Crowder zavrtěl hlavou. „Žádné známky, které by nám byly k něčemu dobré. Není problém sundat polštář z křesla a pak ho vrátit na místo a nic přitom neporušit. Ale přesto je tu jedna věc, která může mít význam.”

„Co je to?”

„Mezi polštářem a sedadlem křesla jsem našel několik drobných mincí,” řekl Crowder. „Ty mince mohly docela dobře vypadnout z kapsy kalhot někomu, kdo si do křesla pohodlně sedl a dal nohy křížem. Anebo je tam úmyslně položil někdo, kdo měl zájem na tom, aby to vypadalo, že s polštářem nebylo hnuto.”

„Osobně jsem ochoten si to vyložit v její prospěch, ale – podívejme se!”

Mason se zahleděl stejným směrem jako Crowder.

„Podívejte se na toho člověka,” řekl Crowder. „O našich kloboucích se říká, že jsou v Bostonu děsně nápadné. Pohleďte na tu čepičku, která mu dřepí na hlavě! Připomíná mi živě jablkový koláč, který mi dělávala matka. Vždycky uštípla kousek kůrky z jednoho konce a –”

Mason ho přerušil: „Duncane, ať už jste tam! To je Howland Brent z Bostonu. Je správcem majetku a investic Lorraine Elmorové. Zřejmě bydlil v jedné z kabin. Pokuste se zjistit, zda sem přijel a pod jakým jménem se zapsal – Panebože, ještě tahle komplikace!"

„Už se nesu," řekl Crowder. „Být na vašem místě, pane Masone, zase bych se raději ztratil trochu z dohledu, jestli dovolíte."

Crowder zašel do motelové kanceláře a za několik minut se vrátil. „Jméno souhlasí: Howland Brent z Bostonu, stát Massachusetts; zřejmě přijel v najatém voze, protože je na něm kalifornské číslo. Přihlašovací lístky vyplnil včera večer krátce před vaším příjezdem. Bydlí v čísle jedenáct. To je vedle vás."

Mason přivřel oči v usilovném soustředění.

„Ale začínáte přitahovat pozornost," varoval ho Crowder. „Nějak mezi těmi lidmi vynikáte, a slečna Streetová je víc než přitažlivá. Už jsem si povšiml vlčích pohledů některých místních donchuánů z druhého konce parkoviště."

„Já jsem si jich také všimla," řekla Della Streetová s úsměvem, „i když jsem předstírala, že je nevidím."

„Odejdeme raději," rozhodl se Mason. „Věřím, že paní Elmorová je v dobrých rukou."

„Nejméně čtyřiadvacet příštích hodin nebude schopna učinit žádné prohlášení," ubezpečil ho Crowder. „Na to už dohlédne doktor Kettle. Přinejmenším neřekne nic, co by se dostalo dál. Cokoli řekne, bude důvěrné sdělení pacientky jejímu lékaři."

„Nebo sestře," poznamenal Mason.

„Nebo sestře," opakoval Crowder.

„Tak abychom raději šli," řekl Mason, „ačkoli pořád čekám na Paula."

„Kdo to je?"

„Detektiv, který pro mne pracuje na tomhle případě. Měl by tu být každou minutu."

„Dobrá," uzavřel Crowder, „teď bychom měli být bez starosti aspoň čtyřiadvacet hodin. Co hodláte podniknout, až se ta lhůta začne blížit?"

„To bych sám rád věděl," usmál se Mason.

„Doporučuju vám, abyste sedli do vozu a vyjeli na ulici," pravil Crowder, „tam si na vašeho detektiva můžete počkat."

„Okamžik," promluvila Della Streetová, „jede sem taxík."

„To je Paul," řekl Mason a rychle se rozhodl. „Vy, Dello, jeďte v našem najatém voze, pan Crowder si může sednout k vám. Já pojedu ve voze s Paulem." Mason přispěchal k chodníku, právě když taxík zvolnil a začal odbočovat. Paul Drake sahal do kapsy pro peníze.

„Zůstaň ve voze," zavolal Mason, „sednu si k tobě.

Advokát prudce otevřel dvířka, naskočil do vozu a řekl taxikáři: „Jeďte zpátky na letiště, buďte tak laskav."

Taxikář otočil vůz, zařadil se a zeptal se: „Co se to tu stalo? Dvůr je plný lidí."

„Nějaká rvačka či co," řekl Mason, „nebo někdo narazil na zaparkovaný vůz. Jak dlouho pojedeme na letiště?"

„Budeme tam hned," řekl taxikář. „Hej, pozor, za námi jede nějaký vůz!"

„Ten patří k nám," uklidnil ho Mason. „To jsou naši lidé."

„Dobrá.

Drake pohlédl na Masona a tázavě zdvihl obočí. Advokát ho očima vybídl, ať mlčí. „Letadlo je připraveno, Paule?"

„Má natankováno a je připraveno k odletu," řekl Drake.

„Znamenitě," řekl Mason. „Dnes budeme mít perný den, Paule."

„Taky se mi zdá," souhlasil Drake.

7

Vozy zastavily na letišti a Mason přistoupil k pilotovi. „Jste připraven k odletu?"

„Ano."

„Benzínu máte dost?"

„Zajisté."

Mason se otočil ke Crowderovi: „Nepochybuji o tom, že vaše advokátní kancelář má rozsáhlá obchodní spojení tady v Imperiál Valley, je tomu tak?"

„Hlavně na jižním konci," řekl Crowder.

Mason pokračoval: „Někteří vaši klienti mají jistě pozemky na prodej, že?"

„Tím jsem si jist."

„Víte o někom, kdo má pozemky tady kousek na východ odtud a měl by zájem něco prodat?"

„To ano, vím," řekl Crowder.

„Mohl byste mi ty pozemky ukázat ze vzduchu, tak vcelku?"

„Mohu se o to pokusit."

„Mám zájem na koupi pozemku v tomto údolí," vysvětlil Mason. „Myslím si, že by to nebyla špatná investice. K tomu bych se rád dověděl něco o místopisu krajiny, zvláště v místech, kde začínají pískové duny. Mám informace, že ta místa začínají kousek na severovýchod odtud. Nebyl by špatný nápad, kdybychom si ještě před odletem do Los Angeles ten kraj trochu obhlédli z výšky."

„Poletím rád s vámi," nabídl se Crowder. „Potom vám pomohu vybrat některé zvlášť vhodné pozemky a zároveň vám udám i ceny. V tomto okamžiku vám bohužel mohu podat jen informace všeobecného rázu."

„Zatím mi budou bohatě stačit všeobecné informace," řekl Mason. „Domnívám se, že nejlepší bude letět na východ a sledovat všecky cesty, které se stáčejí k severu. To je úsek, který mě nejvíc zajímá, a chtěl bych, aby se mi vryly do paměti zeměpisné prvky té krajiny.

Jestli budete tak laskav, doprovodíte mě a odpovíte na moje dotazy v tom směru, vysadíme vás zase zpátky na letišti."

„Bude mi potěšením," řekl zdvořile Crowder.

„Rádi bychom aspoň chvíli letěli co možná nízko," řekl Mason pilotovi, „a potom se vrátíme do Los Angeles. Doufám, že se nebudeme musit zdržovat plněním nádrží."

„Beze všeho," řekl pilot. „Vezmu vás, kam budete chtít, samozřejmě v rozumných mezích."

Nasedli do letadla a připoutali se bezpečnostními pásy. Pilot nastartoval motor, zahřál ho, rozjel se po ploše letiště a vzlétl. „Tak kam?" zeptal se.

Mason se otočil k Duncanu Crowderovi.

„Vezměte to asi dvanáct mil na východ," přikázal Crowder. „Zaleťte nejdřív nad Calexico kvůli orientaci, a potom sledujte dlážděnou silnici, která vede do Yumy."

Pilot přikývl. Letadlo nabralo kurs.

Když letěli nad motelem v Calexicu, Mason v rychlosti prostudoval situaci terénu. Všiml si mimo jiné, že ke dveřím do čísla čtrnáct zacouval automobil určený pro převoz mrtvol.

Letadlo učinilo obrat. „Je to tak správně?" zeptal se pilot.

„Správně," přisvědčil Crowder a ukázal na východ. Letěli několik minut nad lesknoucím se pásem hlavní silnice.

„Tak, a odtud si všímejte každé cesty, která vede na sever," řekl Mason. „Kam až?"

„Až doletíte na konec silnice. Je to jen několik mil od druhé silnice z El Centro a Holtville. Prostor mezi tím si chceme prohlédnout."

„Můžete mi říci, po čem se díváte?" chtěl vědět pilot.

„Jen si prohlížíme pozemky," odpověděl Mason.

Pilot ubral výšku až na tři sta metrů, pustil se nad první postranní cestu, pak učinil zpětný okruh k hlavní silnici, stočil se nad druhou cestu, letěl nad ní několik okamžiků a pak pravil: „Tamhle by mohlo být to, co asi hledáte."

Mason, který seděl vedle pilota, řekl: „Nic nevidím!"

Letoun nabral výšku nad uvázlým automobilem, učinil obrat a začal se vracet.

„Zřejmě uvízl v písku," poznamenal pilot. „Aspoň to tak vypadá."

„To stačí,“ řekl Mason. „Teď leťte asi dvě míle na sever a pak se vraťte na letiště. Zůstaňte tam, zkontrolujte zásobu benzínu a buďte připraven k odletu, jakmile vám řekneme.“

„Dobře,“ řekl pilot, nabral znovu výšku a zamířil nazpět k letišti.

Mason se otočil ke Crowderovi. „Myslíte, že tu cestu najdete?“

Crowder přikývl.

„Není to daleko od pozemku vašeho klienta?“ zeptal se Mason.

„Je to přímo na něm,“ odpověděl Crowder a přivřel jedno oko.

„Rád bych si ho prohlédl zblízka,“ řekl Mason. „Dovezu vás tam,“ přislíbil Crowder. „Tohle opravdu netrvalo dlouho,“ poznamenal pilot. Letadlo zakroužilo nad letištěm a hladce přistálo. Pilot zaroloval k najatému vozu, otočil letadlo a zastavil. Cestující vystoupili a šli k vozu.

Jakmile se octli z pilotova doslechu, Mason řekl Crowderovi: „Jeďte raději vy. Znáte tu krajinu lip. Nebude vám dělat potíže najít tu cestu?“

„Já ji znám,“ prohlásil Crowder. „Je to hned za zavodňovanými pozemky. Ta cesta vede k hlavní silnici na Holtville. Je to tvrdě upěchovaný pouštní štěrk místo cesty a pro změnu ho střídá písek.“

„Co tím míníte, ‚tvrdě upěchovaný pouštní štěrk‘?“ zeptal se Mason.

Crowder řekl: „U nás máme větry – někdy bývají velmi prudké. Za ta tisíciletí odnesly všechno pohyblivé z povrchu půdy. Zůstal pak tvrdě upěchovaný a pískem obroušený štěrk. Někdy jsou větry mírnější a pak se okamžitě začíná ukládat písek. Proto tu najdete tolik kontrastů: čistou naplaveninu, kopce písku a zas ztvrdlou zemi s většími a menšími balvany, které písek obrousil na hladko a slunce vyleštilo. Zřejmě tu působí nějaký chemický pochod nebo co to je, co dává kamenům tmavý lesklý povrch na straně, která je vystavena slunci.“

„Stopy v takové půdě se asi těžko hledají?“ vyzvídal Mason.

„Můžete sledovat stopy pneumatik, dokud jsou čerstvé – jestli máte na mysli tohle.“

„Tak jsem to zrovna nemyslil,“ řekl Mason, „ale podíváme se. Snažte se tam dostat co nejdřív. Teď bojujeme o čas.“

Crowder kývl, šlápl na plyn a prudce se rozjel.

„Nejsem si ovšem jist mravní stránkou situace," poznamenal „To nechávám úplně na vás."

„Co míníte tou ‚mravní stránkou'?" otázal se Mason. „Myslím to tak," vysvětloval Crowder, „že patrně objevíme nějaké důkazy."

„Důkazy čeho?" zeptal se Mason.

„To nevím," řekl Crowder.

„Já taky ne," pravil Mason. „Jdeme si prohlédnout hmatatelné skutečnosti."

„Ale co s těmi skutečnostmi uděláme? Máme je – což kdy se ukáže, že tyto skutečnosti tvoří důkazy – někdy později?"

„To je přesně to, co mám na mysli," řekl Mason. „Budeme se snažit tu chvíli pokud možno oddálit, jestliže nám skutečnosti ukážou, že naše klientka byla citově rozrušena."

„Ale jestliže budou o něčem svědčit…? Co uděláme pak?"

„Jestli budeme vědět, že něco dokazují," prohlásil Mason, „pak na ně upozorníme příslušná úřední místa."

„Myslíte si, že tam mohou být nějaké důkazy?"

„Obávám se," řekl Mason, „že ano. Pokud jde ovšem o mravní stránku věci, nesmíte přehlédnout fakt, že advokát je povinen chránit svého klienta. To je první a nejpřednější zásada právní etiky."

„Lidé, kteří stanoví právní zásady, pokládají za samozřejmé, že advokát bude ochraňovat zájmy svého klienta, a tak vytvářejí především předpisy, které určují, kam až smí právník dojít, a to proto, aby advokát někdy v ochraně klienta nezašel příliš daleko. Ale zlaté pravidlo morálky našeho povolání, které stojí v čele všech ostatních, praví, že advokát má být loajální k svému klientu a má svého klienta chránit.

No, a v našem případě tu máme klientku, která je hysterická. Je citově neobyčejně rozrušena. Vypravovala mi příběh, který já nemohu dál sdělit úředním osobám, protože je to něco, co mi pověděla pod podmínkou mlčenlivosti, která je v našem povolání samozřejmá.

Jestliže ten příběh nemohu úředním místům vypovědět slovy, pak je samozřejmé, že ho nemohu vyprávět ani prostřednictvím činů."

„Co tím chcete říci?"

Mason odpověděl: „Kdyby úřední osoby věděly, že jsme odjeli v automobilu do těchto míst, přirozeně by předpokládaly, že jsme sem jeli z nějakého důvodu, patrně protože nám naše klientka pověděla něco, co nás přimělo k takovéto akci."

„Rozumím," řekl Crowder.

„Proto nevidím důvod," pokračoval Mason, „proč bychom měli informovat úřady o tom, že tam jedeme hledat vůz."

„Teď začínám rozumět," řekl Crowder, „proč jste se zajímal jen o pozemky a proč jste dával najevo tak okázalý nezájem o vůz v písku."

„Domnívám se, že náš pilot je naprosto důvěryhodný člověk," řekl Mason, „ale nemá smysl podrobovat ho praktické zkoušce."

„A proto jste kladl takový důraz na jeho návrat do Los Angeles?" tázal se Crowder.

„Když tady nebude a nebude slyšet povídání o nějaké vraždě," ušklíbl se Mason, „ani mu nenapadne o něčem mluvit."

„To sedí," připustil Crowder.

Potom už seděli mlčky, dokud Crowder nezabočil vlevo. „To je ta cesta?" zeptal se Mason. Crowder přikývl.

„Teď jeďme pomalu a rozhlédněme se po stopách."

„Tady není veliký provoz," řekl Crowder. „Nanejvýše sem občas zabloudí nějaký lovec. Tato cesta lemuje několik pohyblivých pískových dun, o kterých jsem vám vyprávěl. Z nějakého důvodu tu vítr tvoří víry, a jakmile vítr, který nese písek, ztratí rychlost, písek z něho, abych tak řekl, vypadává a začne tvořit pískové duny."

„Země pod námi je tvrdě spečená," poznamenal Mason, ,,skoro jako kdyby obsahovala nějaký druh cementového pojidla."

„Možná že v ní něco takového je," řekl Crowder. „Vidíte tu všude ty tmavé oblázky, jak se blýskají v slunci."

Vůz jel poměrně rychle, ale za okamžik zvolnil, jakmile vjeli do pásma písku, potom zase zrychlil, když se opět dostal na tvrdou zemi s oblázky lesknoucími se na slunci.

„Ten vůz je přímo před námi," řekl Crowder. „Má značku státu Massachusetts."

„Snad abychom tu zastavili," řekl Mason. „Vlastně nikoli, počkejte chvilku. Víte co? Jeďte ještě dál, kam až budete moci, abyste neuvízl.

„Mohu jet ještě hezky daleko, prohlásil Crowder, „protože jsem vychován v této zemi. Vím, jak se v takových podmínkách musí jezdit. Jakmile se začnete rvát s pískem, můžete to zabalit, uvíznete. Jestli však dáte jen tolik plynu, aby se kola taktak točila, a nezačnete vyhazovat písek, pojedete bez nesnází. A pokud přece jen uváznete, pak většinou stačí, když vypustíte trochu vzduchu z pneumatik a –"

„To je ono," řekl náhle Mason. „Zastavme a vypusťme trochu vzduchu z pneumatik. Nechci, abychom tu po sobě nechali víc stop, než je nezbytně nutné."

„Dobrá," řekl Crowder, „vypustíme vzduch z gum a budete překvapen, jaký je rozdíl v jízdě."

Zastavili. Pomocí zápalky stiskl Crowder kuličky ventilků a vypustil potřebné množství vzduchu.

„Na zpáteční cestě musíme jet velmi pomalu, než dojedeme k nějaké pumpě, kde je zas nahustíme," řekl.

„To je v pořádku," řekl Mason.

„Máte v úmyslu ten vůz vytáhnout?" otázal se Crowder. „Můžeme to docela dobře udělat."

„Nemáme přece tažné lano," namítl Mason.

„Všude tady v okolí se povaluje ostnatý drát," řekl Crowder. „Najdeme nějaký, přeložíme ho naněkolikrát a budeme mít docela postačující tažné lano."

„Raději abychom s vozem nehýbali," řekl Mason. „Ale není důvodu, proč bychom neměli jet dál, dokud nezjistíme, že cesta je blokována tím automobilem."

A tak Crowder dojel s vozem až téměř na dva metry k uvázlému vozu.

„Vidíte docela dobře, co se tu stalo," řekl. „Řidič se pokusil vyhnat obrátky… zřejmě chtěl couvat… a místo toho jen rozhazoval písek na obě strany a vůz v něm pohřbil."

Mason přikývl a řekl Crowderovi: „My dva teď vystoupíme. Ty, Paule, zůstaň s Dellou ve voze. Nechci nadělat víc stop, než je nezbytné.

„Tady jsou všude stopy, poznamenal Crowder. „Vypadá to, jako když tu šel nějaký člověk, někdo vystoupil z vozu na levé straně, a ani se nestaral o to, aby zavřel dvířka. Jakmile se otevřou dveře, rozsvítí se automaticky světlo uvnitř. Postupem doby to ovšem vybije baterii. Neměli bychom ta dvířka zavřít?“

„Myslím, že bychom neměli,“ řekl Mason. „Uděláme lip, když všecko ponecháme hezky v původním stavu.“

Přistoupili k vozu a nahlédli dovnitř.

„Díváte se po krvi nebo po čem?” tázal se Crowder.

„Po něčem,” odvětil Mason.

Obalil si ruku kapesníkem, otevřel zadní dveře, podíval se dovnitř a náhle se vzpřímil.

„Co to tam je?” tázal se Crowder.

„Na řidičově sedadle,” pravil Mason, „je nějaké zelené dražé. Podle velikosti a vzhledu by to mohl být docela dobře barbiturát – uspávači prostředek.”

„Ale někdy se toho používá taky jako takzvaného ‚séra pravdy‘, že ano?” otázal se Crowder.

„Když se vstříkne pod kůži,” přisvědčil Mason, „takže je možné kontrolovat velikost dávky – ale kde se to tady vzalo?”

„Neměli bychom je vzít s sebou a zjistit to?” otázal se Crowder.

„Necháme dražé přesně na místě, kde je,” řekl Mason, „ale vyndáme klíček ze zapalování a otevřeme zadní kufr.”

Advokát se otevřenými dvířky natáhl, vytáhl klíček ze zapalování, vybral ze svazku klíček od kufru, šel zpátky za vůz, otevřel kufr a podíval se dovnitř.

„Nic,” konstatoval Crowder. „Čekal jste to?”

„Nic nečekám,” řekl Mason. „Jen se dívám a uvažuji.”

Mason zavřel kufr, zasunul příslušný klíček nazpět do zapalování, kývl na Crowdera a vrátili se ke svému vozu.

„To je všecko?” tázal se Crowder.

„To je všecko.”

„Co jsi našel?” zeptal se Drake.

„Nic, co by se dalo objevit touto velice povrchní a chvatnou prohlídkou,” řekl Mason, „ale na pravé straně řidičova sedadla leželo

zelené dražé. To dražé mohlo docela dobře vypadnout z dámské kabelky.”

„A to je všecko, co jste našli?” zeptal se Drake.

„To je všecko.”

„Vypadá to, jako kdyby se ti ulevilo,” podotkl Drake.

„Víš, v takové situaci nemůžeš nikdy vědět, co ve voze najdeš,” řekl Mason.

„Myslíš další mrtvolu?” zeptal se Drake.

„Myslím, že nemůžeš nikdy vědět, co najdeš,” opakoval Mason.

Crowder s vozem obratně zacouval do strany, potom dokončil obrat, přičemž stiskl plynovou páku přesně jen tolik, aby uvedl kola do pohybu a nedovolil jim klouzat nebo dokonce rozvířit kolem písek.

A pak už se v tichosti vrátili na dlážděnou silnici.

Jeli pomalu po dlažbě k první benzínové pumpě, kde Crowder dal dohustit pneumatiky. Zatímco ho zřízenec obsluhoval, Mason si zašel do telefonní budky a vytočil číslo šerifovy kanceláře.

Jakýsi hlas se ozval: „Kancelář šerifa.” Mason řekl: „Jsem advokát z Los Angeles. Zajímal jsem se o několik stavebních pozemků v údolí. Najal jsem si letadlo, abych mohl přehlédnout zeměpisnou situaci shora. Při té příležitosti jsem zahlédl nějaký opuštěný automobil, který zřejmě uvízl v písku.

Tento automobil je na cestě, která spojuje hlavní silnici z Calexica do Yumy se silnicí Holtville – Yuma. Je to asi patnáct mil na východ od Calexica. Doporučuji vám, abyste se na to podívali.

Není tam patrná žádná známka života, nikdo nedává znamení, že ho stihla nehoda, proto jsme tomu zprvu nevěnovali pozornost, ale později, když jsme si jeli vozem prohlédnout pozemky podrobněji a dostali jsme se do sousedství toho auta, zajel jsem až k němu. Má poznávací značku státu Massachusetts; jak už jsem řekl, někdo s ním uvízl v písku a opustil ho. Napadlo mi, že byste o tom měli vědět.”

„Děkuji. Budu to hlásit,” pravil hlas v telefonu.

Mason zavěsil sluchátko, obrátil se k Duncanu Crowderovi a řekl: „Nechávám vám to tady na starosti. Paul Drake tu zůstane a pomůže vám. V kanceláři šerifa jsem ohlásil nález vozidla. Jistě si

vzpomenete, že jsme si prohlíželi pozemky vašich klientů, které jsou na prodej.”

„Nezapomenu na to,” slíbil Crowder. „Ještě něco?”

„Už nic,” řekl Mason.

„Jede se zpátky na letiště?” zeptal se Crowder.

Mason přikývl a řekl: „Zálohu jsem vám vyplatil, tady máte ještě nějaké peníze na výlohy.”

Advokát otevřel tobolku a vytáhl dvě stodolarové bankovky.

„Dobrá,” řekl Crowder, „moje telefonní číslo máte. Buďte se mnou ve spojení.”

„Jakýkoli další vývoj mi hned hlaste,” připomněl Mason.

„Zřejmě se objeví Linda Calhounová a bude se vyptávat, jak to vypadá s tetou. Linda má velice ráda Lattyho. Mějte na paměti, že vše, co se doví, řekne s největší pravděpodobností Lattymu. A on je zatraceně schopen prozradit cokoli komukoli.

Ty, Paule, si pořád drž tenhle vůz, potloukej se po Calexicu, buď ve spojení s panem Crowderem a hlavně měj pořád ucho při zemi – snaž se co nejvíc vyzvědět. Dej sledovat Howlanda Brenta. Ale kdyby si toho všiml a dostal podezření, ať toho raději tvůj člověk nechá.”

„Co mám říkat, když se mě začnou vyptávat – myslím úředně?” zeptal se Drake.

Mason se usmál a řekl: „Ty podáváš všechna hlášení mně a já jsem zcela samozřejmě pln ochoty spolupracovat s úředními místy.”

„Ano, rozumím té tvé spolupráci,” řekl Drake a ukazováčkem si významně přejel kolem krku.

„Paule, překvapuješ mě!” podivil se Mason. „Což nespolupracujeme s úředními místy? Copak jsme jim nepodali zprávu o všem, co jsme zjistili?”

„Ale neřekl jsi jim, proč jsi to všecko vyšetřoval!”

„Ale ovšemže jsem jim to řekl,” odporoval Mason. „Sdělil jsem jim, že se zajímám o nákup některých zdejších pozemků. A to je pravda. Nebyla by to nijak špatná investice. Vážně, ani by mě moc nepřekvapilo, kdybych si nevyhradil opci na několik vybraných kusů půdy – přinejmenším na třicet dní nebo tak.”

„Rozumím ti,” podotkl Drake suše.

„A ovšem," řekl Mason, „teď, když se o tom zmiňuješ, to poznávací číslo státu Massachusetts, to je doopravdy zvláštní shoda, že?"

Na letišti si Mason potřásl rukou s Crowderem. „Dávejte tu na všechno pozor," řekl mu. „Jakmile bude něco nového, okamžitě mi telefonujte. Paul Drake bude ve spojení s vámi i se mnou."

„Myslím, že rozumím, co máte na mysli, pane Masone," řekl Crowder.

„O tom jsem přesvědčen," řekl Mason a ušklíbl se. „A nepochybuji, že je vám stejně jasné, co nemám na mysli."

„To zas není tak jednoduché," prohlásil Crowder, „ale zhruba tuším, oč jde. Vím, že jste neobyčejně zaměstnaný člověk a nemáte čas na to, abyste mě do puntíku informoval o tom, jak si to představujete. Je opravdu nepříjemné, hlavně pokud jde o úřady, že máte tolik naspěch, abyste už zase byl nazpátek ve své kanceláři v Los Angeles, a že si proto nemůžeme někde sednout a v klidu celou záležitost projednat."

„Přesně tak," řekl Mason. „Teď se budete musit řídit výhradně vlastním úsudkem."

„Udělám, co budu moci," slíbil Crowder.

Mason vzal Dellu pod paží, dovedl ji k letadlu a pomohl jí nasednout. Pilot nastartoval motory a Paul Drake a Duncan Crowder zamávali na rozloučenou, když se letadlo kolem nich rozjíždělo po startovací ploše.

„Tak, a teď tu máme mladého advokáta, který si bude musit poradit," pravila Della Streetová.

Mason se usmál. „Naštěstí má to, co se dá definovat jako znamenité právnické myšlení."

8

Jakmile Mason a Della Streetová vstoupili do kanceláře, Gertie, která obsluhovala telefonní centrálu a ohlašovala návštěvy, je přivítala zvoláním: „Pane Masone, právě telefonoval pan Drake z Calexica. Přál si s vámi mluvit hned, jak přijedete. Řekl, že bude sedět u telefonu, že se asi v tuhle dobu vrátíte."

„Výborně," řekl Mason, „zavolejte Calexico, Gertie, a hned uvidíme, jestli čeká hovor."

Vešel s Dellou Streetovou do své soukromé kanceláře. Della jako zdatná sekretářka začala okamžitě otevírat došlou poštu. Nebyla ještě ani v polovině, když se ozval telefon.

Mason pokynul Delle, aby poslouchala s sebou. „Haló, Perry," slyšel detektivův hlas.

„Jsem tady, Paule," odpověděl.

„Celá ta záležitost je jen bouře ve sklenici vody," řekl Drake. „Ten člověk zemřel přirozenou smrtí."

„Jsi si tím jist, Paule?"

„Koroner si je tím jist," řekl Paul Drake. „Prohlásil, že ten muž zemřel přirozenou smrtí – pravděpodobně selháním srdeční činnosti. Žádná vražda v tom není. Řekl bych, že mu to přišlo velice vhod."

„Podal jsi zprávu Crowderovi?" tázal se Mason.

„Ano."

„Víš něco o Lindě Calhounové?"

„Ano, je tady. Zřejmě přijela, právě když jste odletěli. Byla už v motelu, když jsem se tam vrátil."

„Říkal jsi jí něco o Crowderovi?"

„Ano, Crowder byl se mnou. Představil jsem jí ho. Informoval ji, že pracuje pro vás, a vzal ji s sebou do kanceare.

„Co je s Georgem Lattym?"

„Ten někam zmizel. Z motelu se odhlásil. Počítám, že se rozhodl odjet zpátky do Los Angeles."

„A co se děje kolem toho vozu v písku?"

„Pokud vůbec mohu o tom něco říci," řekl Drake, „s vozem nedělá nikdo nic. Vzali na vědomí tvou zprávu a založili ji. Mám dojem, že si s tím nikdo neláme hlavu."

„A Howland Brent, Paule?"

„Ten dělá všecko možné, aby přesvědčil doktora Kettla, že je nutné probudit Lorraine Elmorovou, aby si s ní mohl promluvit. Doktor Kettle zatím odmítá. Brent tedy nasedl do vozu a někam odjel. Poslal jsem za ním svého člověka. Pravděpodobně i on jede do Los Angeles."

Mason se rychle rozhodl. „Dobrá, Paule, jestliže opravdu jde o přirozenou smrt, pak úřady nemají naprosto žádný důvod k tomu, aby držely kabiny motelu pod pečetí. Hni sebou a rychle je najmi, než se tam nastěhuje někdo jiný. Správkyni řekni, že zastupuješ paní Lorraine Elmorovou, a zaplať nájemné dopředu. Vysvětli jí, že paní Elmorová ztratila klíč. Ať ti vydá jiný. A hned tam vejdi a prohledej pokoj centimetr po centimetru. Koroner bude zřejmě vyžadovat odstranění Dewittových věcí z jeho pokoje. Hned potom se tam nastěhuj. Do té doby si ho rezervuj. Správkyni vyřiď, že se tam vracím. Ale nejmenuj mě jménem. Najmi oba pokoje na své jméno."

„Stane se," řekl Drake.

„Ještě něco," pokračoval Mason. „Vezmi si taky kabinu, ze které se odstěhoval George Latty. To budeme mít tři pokoje vedle sebe. Všecky pročesej tím nejhustším hřebenem."

„Ale proč, Perry? Nedošlo tu k žádné vraždě a –"

„Pořád tu jde o krádež víc než pětatřiceti tisíc dolarů," přerušil ho Mason, „není pravděpodobné, že tam ty peníze najdem, ale musíme mít naprostou jistotu, že tam nejsou."

„Správně," uznal Drake. „Jdu na to."

„Ale okamžitě," připomněl ještě jednou Mason. „Okamžitě," opakoval Drake a zavěsil. Mason a Della Streetová zavěsili současně. „Tak co?" zeptala se Della. Mason zavrtěl hlavou.

„Necháme to tam v klidu, když se úřady zachovají stejně?" chtěla vědět. „Proč ne?"

„Ale vy máte výpověď ženy, která říká, že viděla, jak byl zavražděn!"

„A na mrtvole nejsou žádné známky vraždy," poznamenal Mason. „Není na ní ani stopy po násilí. Ten člověk zemřel přirozenou smrtí."

„Vy taky myslíte, že zemřel přirozenou smrtí?" zeptala se Della.

„Neberu v pochybnost mínění úředních míst," prohlásil Mason. „Pokuste se co nejdřív dostat k telefonu Duncana."

Della Streetová vyřídila příkaz Gertii a za chvíli kývla na Masona. „Už je tady."

Mason zdvihl sluchátko a slyšel Crowderovo „haló".

„Tady je Mason, Duncane," řekl. „Co je u vás nového?"

„Všecko je v nejlepším pořádku. Ten muž zemřel přirozenou smrtí. Předpokládám, že o tom už vás pan Drake informoval."

„Zajisté," řekl Mason. „Víte ještě něco?"

„Mnoho ne. Právě je u mne slečna Calhounová. Navštívili jsme se vzájemně a – nu, hodně jsme se sblížili. George Latty vás nenavštívil ani nevolal?"

„Ne."

„Zřejmě se vrací do Los Angeles a asi vás vyhledá."

„Když právě mluvíte s Lindou," řekl Mason, „nezapomeňte poukázat na to, že všecky důkazy v tomto případě svědčí o tom, že její teta byla citově velice rozrušená. Nemohu přirozeně vědět, co asi tento její stav způsobilo, ale přikláním se k názoru, že k tomu přispělo nadměrné užívání barbiturátů. Nadměrné a dlouhodobé.

Pravděpodobně hodlala navštívit Montrosa Dewitta v jeho pokoji, zaklepala na dveře, a když neodpověděl, otevřela dveře, nahlédla dovnitř a našla ho tam na podlaze mrtvého.

To u ní způsobilo veliký citový otřes. Zřejmě potom běžela zpátky do svého pokoje, začala tam rozhazovat věci a trhat je na kousky, pak nasedla do vozu a jela ven z města do pouště.

Nejsem lékař, ale dovedu si dobře představit ženu, která je pod vlivem velkých dávek uklidňujících prostředků a náhle prožije strašný otřes. Rozjede se do pouště s vědomím, že její přítel, kterého měla tak ráda, je mrtev. Je docela možné, že tam v poušti se jí v hlavě promítne bludná představa vražedné scény. Nemyslíte?"

„Možné je všecko," usoudil Crowder. „Kolik toho víme o tom, jak pracuje lidská mysl?"

„Neškodilo by, kdybyste se o takové možnosti zmínil doktorovi Kettlovi," řekl Mason.

„To asi nepůjde," prohlásil Crowder. „Doktor Kettle s námi bude rád spolupracovat ve všech směrech, ale falšovat skutečnost – ne, to nám neudělá."

„Nejde o žádné falšování skutečnosti," odporoval Mason. „To je teorie. Můžete poukázat na fakt, že paní Lorraine Elmorová požila velice silnou dávku barbiturátu, aby usnula. Zaslechla asi nějaký hluk – možná ji Dewitt z vedlejší kabiny zavolal jménem, když cítil, že na něho přichází srdeční záchvat. Běžela mu na pomoc a on jí zemřel v náručí. To v ní mohlo probudit celou řadu představ a nápadů."

„Pochopil jsem," řekl Crowder. „Rozuměl jsem vám už poprvé, chtěl jsem vám jen zdůraznit, že doktor Kettle nebude ochoten k ničemu, co mu jako lékaři nebude znít lékařsky pravděpodobné."

„Já se domnívám," řekl Mason, „že ta teorie je lékařsky pravděpodobná. Poraďte se s Lindou v tomto směru."

„Promluvím s ní," slíbil Crowder. „Je velmi inteligentní."

„Nepochybuji," řekl Mason s přesvědčením, „to jste vy oba."

Sotva stačil položit sluchátko, když aparát na Dellině stole už znovu zvonil. Chopila se ho a řekla: „Ano, Gertie, okamžik."

Obrátila se k Masonovi: „V čekárně je Bella Freemanová. Ráda by s vámi mluvila."

„Bella Freemanová?" zeptal se Mason. „Ach ano, to je ta, která se znala s Dewittem a vyzvedla si povolení k sňatku s ním, že?"

Della Streetová přikývla.

„Myslím, že se nám docela hodí promluvit si s ní," řekl Mason. „Tenhle případ je plný zmatků. Přiveďte ji, Dello. Uvidíme, co nám chce říci."

Della odešla do čekárny a vrátila se s ženou, která už překročila třicítku, ale měla postavu dvacetileté. Měla i jiskřivý pohled a pružnou chůzi.

„Pane Masone, připadám si jako vetřelec," začala rovnou, „ale včera večer jsem hovořila s Lindou Calhounovou a mám skoro pocit, jako kdybych vás už znala. Věřím, že mi pomůžete."

„Musíme to vzít po pořádku," řekl Mason. „Především jsem rád, že jste přišla. Uvažoval jsem už o tom, jak s vámi vejít ve styk; ale s pomocí to bude horší. V tomto případě už klienta mám. Nedovedu si

vůbec představit, že bych měl zastupovat někoho, jehož zájmy by se mohly octnout v rozporu…"

„Ale nejsou v rozporu," zvolala. „Všecko, co chci, je dostat své peníze zpátky, a mám v El Centro chlapce, který mi pomůže."

„Přesto by mohlo dojít ke konfliktu zájmů," trval na svém Mason. „Ale s výhradou, že nic z toho, co mi povíte, nebude řečeno s povinností zachovat mlčení a že vás nebudu zastupovat, pokud bude existovat možnost křížení zájmů, s tou výhradou si s vámi rád promluvím, protože máte jistou informaci, kterou potřebuji."

„Jakou?"

„Rád bych věděl pokud možná nejvíc o Montrosu Dewittovi."

„Ten člověk je podvodník a lhář."

„To vám rád věřím," řekl Mason, „ale teď nemám na mysli jeho charakter. Mluvím o jeho minulosti."

„Z jeho minulosti toho moc neznám, ale vím všecko o jeho charakteru a doufám, že ho dostanete za mříže. Jen proto jsem za vámi přišla. Chtěla jsem –"

„Nemůžeme ho poslat za mříže," přerušil ji Mason.

„Nemůžeme?" otázala se a v obličeji se jí ukázalo zklamání. „Teď, když jste ho našel? Proč byste ho nemohl –"

Mason zavrtěl hlavou.

„Je mrtev."

„Cože!"

„Je mrtev. Včera v noci zemřel v Calexicu."

„Jak – proč – jak se to stalo?"

„Zřejmě zemřel ve spánku," řekl Mason. Užuž chtěla něco říci, ale včas se zarazila. Mason zdvihl obočí.

„Lituji," řekla. „Chci dodržet svou zásadu, že o mrtvých jen dobře. Nevěděla jsem to."

„Dobrá, ale to vám přece nemůže bránit v tom, abyste mi pověděla cokoli, co by mě uvedlo na stopu jeho minulosti."

„V tom vám asi moc nepomohu, pane Masone," řekla. „Osobnost toho člověka byla nanejvýš tajemná a zrovna tak minulost – on prostě zmizel."

„Připravil vás o peníze?"

„O všecky moje úspory."

„Kolik to bylo?”

„Bylo to víc než částka, kterou jsem uvedla při výslechu. Měla jsem ještě male dědictví a přišla jsem o všecko.”

„Obrátila jste se na policii?”

„Ne, pane Masone, neobrátila. Já – měla jsem k tomu své důvody. Nemohla jsem si dovolit, aby se to o mně vědělo. Pro vás to asi bude obehraná písnička, ale počínala jsem si jako blázen. Šla jsem za ním jako ovce na porážku. Navrhl mi, abychom dali všecky prostředky do společného fondu, že k tomu ještě získá nějaké peníze navíc od svých přátel. Předstíral, že má báječnou příležitost vydělat milióny a že k tomu nepotřebuje nic než malý kapitál.”

„Zřejmě přesvědčivý mluvka, co?”

„Mne přesvědčil.”

„Jen řečmi?”

„Víte, on měl v bohaté míře to, čemu se říká obratný přístup. Věděl, jak ženě zalichotit, a uměl jí dodat pocit důležitosti a… nu, a já tomu propadla.”

„Jak jste se s ním seznámila?”

„Dopisováním. Napsala jsem do jednoho časopisu dopis, ve kterém jsem protestovala proti otištěnému článku. Časopis můj dopis uveřejnil. Přirozeně neudal moji adresu, ale Dewitt si ji zjistil – to už nebylo tak těžké. Byla jsem přece zapsána ve volebních seznamech. Napsal mi psaní, ve kterém mi lichotil, jak jsem chytrá, jak obratně jsem vyjádřila svoje názory, co pro něho moje názory znamenají a jak osvěžující je seznámit se v rubrice čtenářů s osobností takové inteligence a prozíravosti.

Zkrátka jsem na to skočila. Jeho adresa byla v levém horním rohu obálky. Poděkovala jsem mu krátkým dopisem, pak zas napsal on a připojil výstřižek z novin, který prý mě bude určitě zajímat, a než jsem se nadála, setkali jsme se osobně, začali jsme spolu chodit na večeře, nu a potom… potom do toho šel jako tornádo.”

„Ale přece vám musil něco říci o sobě,” naléhal Mason. „Prozradil vám vůbec, jaké je jeho povolání?”

„Tenkrát nedělal vůbec nic. Nedlouho předtím se vrátil z Mexika. Tam provozoval nějakou činnost, velmi odbornou, ale prý o ní nesmí

hovořit, a zažil přitom mnoho dobrodružství. Byl to typ neodolatelného lovce Štěstěny.“

„Jak dlouho říkal, že byl v Mexiku?“

„Říkal, že tam strávil déle než rok – ale víte, pane Masone, stejně v tom bylo něco podivného. Ten člověk vůbec neuměl španělsky.“

„Ne?“

„Nemyslím, že znal víc než tucet španělských slov. Neustále vypravoval o svých dobrodružstvích, a tak jsem ho jednou seznámila se svým přítelem, který dovedl španělsky, a zmínila jsem se mezi řečí o tom, že Montrose byl v Mexiku. Můj přítel na něho začal mluvit španělsky.“

„Co se stalo?“

„Montrose ho hned přerušil a prohlásil, že nikdy nestál o to, naučit se španělsky, protože by to pro něho prý znamenalo nevýhodu; bylo prý vždycky lepší pracovat a dorozumívat se pomocí tlumočníka.“

„A vám takové vysvětlení stačilo?“

„Tehdy ano. Mně stačilo všecko, co říkal.“

„Nu, a co se stalo, když ten chlap dostal vaše peníze?“

„Měli jsme se dát oddat, ale on se už nikdy neukázal, to je všechno. Prostě zmizel.“

„Ani slovo jste od něho nedostala? Žádné vysvětlení?“

„Nic,“ odpověděla a sevřela rty. „Kdybyste si jen dovedl představit moje pocity, když mi ponenáhlu začalo svítat… Nejdříve na mne přišlo období úzkosti – napadlo mi, že se snad zranil při automobilové nehodě nebo při jiné příležitosti; pak jsem učinila pokus nějak ho vystopovat, a nakonec přišlo hrozné vědomí, že mě prostě podvedl.“

„A vy jste v tom nic neučinila?“

„Pokoušela jsem se ho najít.“

„Jak?“

„Najala jsem si soukromého detektiva a platila jsem ho, až jsem si uvědomila, že jen vyhazuji peníze oknem.“

„Detektiv ho nenašel?“

Zavrtěla hlavou. „Nenašel ani stopu po něm.“

„Podával vám detektiv zprávy o svém pátrání?“

„Ale ano, posílal mi rozvláčná hlášení o tom, co všechno podnikl. O Montrosovi mluvil jako o subjektu a svoje hlášení koncipoval velice obratně, aby mi ukázal, že za svoje peníze dostávám aspoň něco. Těch několik hlášení bylo opravdu všecko, co jsem za svoje peníze dostala."

„Nemáte náhodou ta hlášení? Uschovala jste si je?"

„Mám je s sebou," odpověděla. „Jsem ochotná udělat všecko, abych pomohla Lindě, a… zkrátka taky udělal všecko pro to, abych se vyrovnala s Dewittem."

Otevřela kabelku, vyňala z ní obálku a podala ji Masonovi.

„Mohu si je ponechat aspoň nějaký čas?" zeptal se Mason.

„Nechte si je navždycky, jestli chcete," řekla. „Nevím, proč jsem je vlastně schovávala. Je to jen vzpomínka na moje trápení."

Mason řekl: „Ten člověk zřejmě někde musil mít úkryt, kam mohl zmizet – pravděpodobně nějaké jiné město, kam přenesl svou činnost. Možná taky, že takto pracoval v několika městech současně. Je to hodně neobvyklé, aby si muž podržel své jméno, a pak najednou dokázal beze stopy zmizet."

„To jsem si taky pomyslila," řekla, „ale cítila jsem, že zbytečně utrácím peníze – a potom i kdybych se s ním byla nakonec přece jen setkala, asi bych moc nezmohla, ledaže – prostě nemohla jsem si dovolit žalovat ho pro vylákání peněz s podvodným úmyslem nebo pro podobný čin.

Ve skutečnosti, pane Masone, ani nevím, jestli měl podvodné úmysly. Prostě jsem mu důvěřivě dala peníze, aby je investoval. Chtěli jsme být partnery i v celém dalším životě a tak dále – a já jsem na to skočila jako hloupá husa.

Vy máte zkušenosti a právnické vzdělání, pane Masone, a dovedete si celou tu historii představit už sám. Byla jsem blázen."

„Byla jste předtím provdána?" zeptal se Mason.

Zavrtěla hlavou. „Byla jsem svobodná. Kdysi jsem byla velmi zamilovaná, ale muž, kterého jsem měla ráda, byl zabit. Nějakou dobu jsem zůstala věrná jeho památce. Ale život šel dál. Po čase jsem pocítila náklonnost k jinému muži, a znovu mi to nevyšlo. Tenkrát jsem si poprvé uvědomila, že už dávno nejsem mladá. Pokoušela jsem se předstírat, že mi to nevadí. Stala se ze mne stará

panna. Rozhodla jsem se žít sama a na nikoho se nevázat. Ale pane Masone, ženy jsou stvořeny k něčemu jinému. Ženy potřebují někoho, pro koho by pracovaly, koho by milovaly a laskaly, a když chci být upřímná, taky poslouchaly.

Potom se objevil Montrose Dewitt – přišel jako rytíř z pohádky, a já jsem se zachovala jako husička."

„Měl vůz?" zeptal se Mason.

„Ano, všecko to máte tady v těch hlášeních. Detektiv vypátral, že Dewitt měl vůz. Jinak z toho zjistíte, že vůbec neplatil daň z příjmu ani důchodové pojištění, měl jen řidičský průkaz."

„A v té době jste bydlila v Los Angeles?"

„Ne, pane Masone, bydlila jsem ve Ventuře a taky jsem tam byla zaměstnána. Montrose Dewitt měl tehdy byt v Hollywoodu. Moje zaměstnání bohužel bylo takového druhu… nu, nebylo vůbec myslitelné, aby kolem mé osoby propukla nějaká aféra – a tak jsem musila zatnout zuby a začít úplně znova. Nemohla jsem si prostě dovolit nějaký skandál, jako si ho nemohu dovolit ani teď. To je jeden z důvodů, proč jsem k vám přišla, pane Masone. Nemohla bych naprosto souhlasit s tím, aby mě Linda Calhounová jakkoli zapletla do své výpovědi.

Snažila jsem se ji zastihnout dnes dopoledne, ale nepodařilo se mi to, a protože jsem věděla, že ji zastupujete, rozhodla jsem se jít k vám a požádat vás o ochranu, pokud to půjde – zkrátka abych nebyla zapletena do případu."

„Děkuji vám," řekl Mason. „Jestli mi dovolíte, abych si prostudoval tyto dokumenty, není vyloučeno, že se z nich něco dozvím. V každém případě jsem vám zavázán za všecko, co jste mi pověděla."

Podala mu ruku.

„Snažila jsem se už uzavřít tuhle kapitolu svého života, ale pořád na ni narážím. Je mi nějak lip, když jsem vám teď vyprávěla celou historii a zbavila jsem se těch hlášení. Doufám, že vám v něčem pomohou."

„Hned se do nich pustím," slíbil Mason, zatímco Della Streetová už vyprovázela Bellu Freemanovou ke dveřím.

„Tak co tomu říkáte?" zeptal se Mason, když se dveře zavřely.

Della Streetová zavrtěla hlavou. „Ten člověk to zřejmě s ženami uměl.”

„A měl ještě něco,” doplnil Mason. „Policie tomu říká modus operandi. Počáteční kontakt vždycky učinil prostřednictvím pošty. To znamená, že zřejmě současně napsal více lidem. Není přece možné, aby se mu pokaždé podařilo vybrat si nejnadějnější oběť jen tím, že si opsal jméno pod otištěným dopisem v časopisu. V mnoha takových případech šlo jistě o ženy, které byly vdané nebo neměly peníze anebo měly přátele či milence, kteří by jistě nebyli ochotni trpně přihlížet, jak se jejich žena či milenka vzdává nějaké záhadné existenci s neodolatelným chováním, páskou na oku a tajemnou minulostí.”

„V tom máte pravdu,” uznala Della Streetová.

„Jinými slovy,” pokračoval Mason, „ten člověk musil napsat desítky dopisů. Jakmile na některý z nich obdržel odpověď, hned začal pátrat. Sotva zjistil, že některá žena má peníze, šel po této stopě dál.”

„Ale pomůže nám to nějak?” zeptala se.

„Může nám to trochu pomoci při pátrání v jeho minulosti,” řekl Mason. „Jinak asi ne, protože už známe způsob jeho práce. Chtěl jsem pouze poukázat na problémy, které tento podvodník musil řešit. Mate mě jeho způsob, jak dokázal tak dokonale zmizet.

Na druhé straně bych si nepomyslil, že člověk, který se zabývá podvody podobného druhu, může mít odvahu používat tak zvláštního identifikačního prostředku, jako je páska na oku.”

„Asi proto, že ho to odlišovalo od druhých a dodávalo mu to přitažlivosti i jistého druhu elegance,” hádala Della Streetová.

„Ale zároveň byl mnohem nápadnější,” dodal Mason, „a…”

Náhle se odmlčel.

„Co se stalo?” zeptala se.

Mason luskl prsty a řekl: „Ovšem! Mělo mě to napadnout dřív!”

„Co?”

„Nosil pásku přes oko, protože si přál být nápadný. Dával si zřejmě pásku přes oko jen tehdy, když páchal podvody. Když pak chtěl zmizet, prostě ji z oka sundal a nahradil ji umělým skleněným okem. Tak snadno splynul s pozadím a smísil se s tisíci ostatních lidí.

Nikdo pak na něho nepomyslil jinak než jako na muže, který nosí pásku na oku.“

„To zní opravdu logicky,“ připustila Della Streetová.

Masona tento nápad vzrušil. „Spojte se okamžitě s Paulem Drakem, Dello,“ řekl. „Chci na něm, aby nějak získal barevnou kresbu zdravého oka Montrosa Dewitta. Potom vyhledáme výrobce skleněných očí. Těch není příliš mnoho – je to speciální povolání –“

Přerušila ho řada krátkých zazvonění telefonu, což byl signál, jehož Gertie vždycky užívala, pokud šlo o důležitý hovor, nebo když ji něco vzrušilo.

Della Streetová zdvihla sluchátko a řekla: „Ano?“ a obrátila se k Masonovi. „Je to Paul Drake. Je rozčilen.“

Mason zdvihl telefon. „Copak se děje, Paule?“

„Začalo tady boží dopuštění,“ řekl Drake.

„Jak to?“

„Montrose Dewitt nechal v kufru lahvičku whisky,“ oznamoval Drake. „Jeden z koronerových lidí si z ní přihnul. Byla to opravdu dobrá whisky a jemu napadlo, že by bylo škoda se nenapít.“

„Co se stalo?“ zeptal se Mason.

„Teď o něho pečuje lékař,“ pokračoval Drake. „V té whisky byla nějaká silná droga, pravděpodobně uspávací prostředek.

To přirozeně vrhlo na celou záležitost docela jiné světlo a teď to nakonec už zase vypadá jako vražda. Bylo rozhodnuto poslat obsah Dewittova žaludku k analýze a laboratorně prozkoumat ostatní orgány, zda neobsahují stopy barbiturátů. Napadlo mi, že bys o tom měl vědět.“

„Ví to Crowder?“ otázal se Mason.

„Ví.“

„A Linda?“

„Jak vím, Crowder je s ní v neustálém styku.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „potřebuji od tebe něco, Paule. Vyžádej si na koronerovi povolení pořídit v barevné skice oko toho člověka. Chci, aby na ní kreslíř zachytil všecky ty malé barevné skvrnky, které na oku uvidí, zkrátka přeji si co nejpřesnější barevnou kreshu jeho zdravého oka.“

„Co potom?“ otázal se Drake.

„Potom," pokračoval Mason, „se sem co nejrychleji vrátíš a začneš pátrat po lidech, kteří vyrábějí skleněné oči. Musíme se snažit najít toho, kdo vyrobil skleněné oko pro Montrosa Dewitta."

„Ale on neměl skleněné oko, Perry. Po celý ten čas nosil jen černou pásku a –"

„A když potom zmizel," přerušil ho Mason, „založil prostě černou pásku na dno zásuvky v prádelníku, nasadil si skleněné oko a velmi pravděpodobně najednou začal vypadat docela jinak.

Jen si vzpomeň na důležitou skutečnost, že počítač na jeho voze ukazoval velmi malý počet ujetých kilometrů, přestože se představoval jako obchodní cestující. Dej si to všecko dohromady, Paule, a musíš z toho usoudit, že Montrose Dewitt vystupoval kdesi hodně blízko Los Angeles jako někdo docela jiný.

Nu, a jestli to tak nějak bylo, víme, že jsou pohřešováni dva lidé a k dispozici je jen jediná mrtvola. A tak máš další úkol: poohlédni se po seznamech zmizelých. Do toho skleněného oka se pusť hned. Vrať se co nejdřív a pošli na to co nejvíc lidí."

„To vypadá slibně," řekl Drake zamyšleně, „tak dobře, Perry."

„Učinil šerif nějaké opatření s vozem v poušti?"

„Tvoje hlášení asi leží zahrabáno někde v aktech."

„Dobrá," řekl Mason, „ještě nám zbývá chvilka, než se Lorraine Elmorová probere ze svého zakletí. Ale pravděpodobně nám zas nezbude tolik času do té doby, než si policie vzpomene na její vůz, začne pátrat a hned pak objeví význam mého hlášení. To už před ní musíme mít náskok, protože vývoj s přiotrávenou whisky znamená, že někdo bude zcela určitě obžalován z vraždy, a ten někdo by mohla být docela dobře naše klientka."

„Auau," řekl Drake a za chvíli dodal: „Je mi to jasné, Perry. Hned tam jedu."

9

Odpoledne se na dveřích Masonovy kanceláře ozvalo smluvené zaklepání Paula Drakea.

Della Streetová otevřela dveře a pravila: „To jste si ale pospíšil, Paule."

„Tak zněl příkaz. Chytil jsem letadlo z Imperiál Valley přes Palm Springs."

„Něco nového, Paule?" zeptal se Mason.

„Je toho hodně," řekl Drake, „ale nejsem z toho moudrý."

„Co je to?"

„No, především se bojím, že jsem něco začal, když jsem získal od koronera povolení nakreslit oko Montrosa Dewitta."

„Co se stalo?"

„Žije tam malířka, která má opravdu nadání, a ta byla ochotna udělat barevnou kresbu toho oka. Jenže je to malá obec a koronerovi napadlo, že by to byl dobrý článek do místních novin. Chce kandidovat i na příští období, potřebuje k tomu podporu tisku, a tak to pustil ven."

„Co dál?"

„To je snad zatím všecko, Perry. Kresbu jsem dostal asi před hodinou, dal jsem ji jednomu ze svých nejlepších lidí a poručil jsem mu, aby obešel všechny výrobce skleněných očí.

Perry, to není jen tak ledajaké povolání. Je to hotové umění vyrobit opravdu dobré umělé oko s přesným přirozeným zbarvením."

Mason souhlasně přikývl.

Zazvonil telefon.

Della Streetová zdvihla sluchátko, řekla „haló" a pak kývla na Paula Drakea. „Pro vás, Paule."

Drake přistoupil k aparátu, chvilku poslouchal a pak řekl: „Dobře, jak je ta adresa?"

Učinil si poznámku do bloku a zeptal se: „Je si tím jist?"

„Ano."

„A jak se ten člověk jmenuje? Hale? Jaké je jeho křestní jméno? Weston? Výborně, víc už se tam nedovíte. Ověříme si to."

Položil sluchátko a obrátil se k Masonovi: „Přece jen se dostáváme o kousek dál, Perry. Moji lidé vyhledali jistého Selwiga

Hedricka – je to jeden ž největších odborníků v oboru – a ten to oko okamžitě poznal a prohlásil, že je vyrobil pro zákazníka jménem Weston Hale. Jeho adresa je Roxley Apartments."

„Jsem ochoten nabídnout jakoukoli sázku, že ten Weston Hale dnes v noci zmizel, a nikdo nebude vědět, kam se poděl nebo co se mu přihodilo."

„Jinými slovy podle tvého přesvědčení je Weston Hale a Montrose Dewitt jedna a táž osoba?" zeptal se Drake.

Mason přikývl.

Opět se ozval telefon. Della Streetová ho zdvihla, okamžik poslouchala a podala sluchátko Masonovi. „Pan Crowder volá z Calexica," řekla.

Mason řekl: „Ano, tady je Perry Mason. Co je nového, Duncane?"

„Je to špatná novina a nerad vám ji říkám," řekl Crowder, „ale už je to tak."

„Oč běží?"

„Úřední místa z nějakého mně neznámého důvodu náhle začala přikládat důležitost vašemu oznámení o voze s poznávací značkou státu Massachusetts, který uvízl v písku v poušti. Poslali tam vlečný vůz, vytáhli automobil z písku a dopravili ho do města k prozkoumání. Na předním sedadle nalezli dražé somniferalu a v pokoji motelu, ve kterém bydlila Lorraine Elmorová, našli lahvičku, která rovněž obsahovala dražé somniferalu. Lahvička byla velká a podle etikety měla kapacitu sto dražé."

„Existuje recept?" zeptal se Mason.

„Ano, existuje. Jak to vypadá, naše klientka byla velice rozrušená. Nějaký lékař ji vyšetřoval. Ona mu sdělila, že hodlá podniknout dlouhou cestu, a žádala na něm dostatek spacích prášků, aby jí vydržely. Dal jí tedy tento předpis.

Šerif s ním hovořil telefonicky. Doktor prohlásil, že zdravotní potíže paní Elmorové jsou takového druhu, že by se její stav okamžitě považlivě zhoršil, kdyby se začala obávat, že nemá s sebou dostatek prostředků pro spaní. Tvrdil dál, že paní Elmorová požije vždycky jen jediné dražé, když se cítí rozrušená, že průměrně

spotřebuje osm až dvanáct dražé za měsíc, ale kdyby měla pocit, že s lékem nevystačí, mělo by to neblahý vliv na stav jejích nervů.

Přirozeně že jsou teď všichni neobyčejně zvědavi na výpověď paní Elmorové a zvlášť chtějí vědět, jakým způsobem se somniferal dostal z její lahvičky do žaludku Montrosa Dewitta."

„Nemohou dokázat, že jde o tentýž somniferal," namítl Mason.

„Možná že ne, ale zřejmě jednají podle této domněnky. S doktorem Kettlem zatím nemohou pohnout. Jeho klientka je pod vlivem silné dávky uklidňujících prostředků a doktor Kettle tvrdí, že jakékoli její prohlášení učiněné v tomto stavu by zcela určitě bylo nepřesné; podle mého je pravděpodobné, že skutečnosti by se v takové výpovědi mísily se vzpomínkovými představami z oblasti snů. V tomto směru se vyjádřil velice ostře a rozhodně."

Mason chvíli uvažoval a pak řekl: „Dobrá, Duncane. Doktor Kettle by měl znovu zdůraznit, že každá její výpověď v nynějším stavu by nemohla být přesná, že by se v ní mísily sen a skutečnosti a že by byla naprosto nespolehlivá; ale jestliže jsou ochotni přijmout odpovědnost za to, že výpověď je učiněna za takových okolností, ať jim klidně dovolí mluvit s pacientkou, hned jakmile se probudí."

„Po takové nabídce okamžitě hrábnou," řekl Crowder. „Jsou strašně dychtiví zjistit, jak se tam ten vůz dostal, jaký byl vztah mezi Dewittem a paní Elmorovou, kdy ho naposledy viděla a podobně. Má ji doktor Kettle probudit?"

„Ne. Čekejte, až se probudí sama. Ať doktor Kettle neopomene podtrhnout nebezpečí, že každá její výpověď bude pravděpodobně velmi nepřesná, a až se pak probudí, ať beze všeho učiní prohlášení."

„Ale vy víte, co s ní potom udělají," řekl Crowder. „Uvalí na ni vazbu, a až bude později v pořádku, přehrají jí magnetofonový záznam jejího prohlášení a budou chtít vědět, nakolik je toto prohlášení pravdivé a nakolik ne."

„Ale v té době už jí zas poradíme my," prohlásil Mason, „aby nikomu nic neříkala.

Zatím sledujte situaci. Podejte mi zprávu v tom okamžiku, kdy učiní výpověď. Já hned v telefonu vyjádřím veliké rozhořčení nad tím, jak je možné, že se tímto způsobem zneužívá stavu mé klientky. A prohlásím, že za takových okolností jí radím, aby za žádných

podmínek už nečinila žádné další prohlášení, leda v přítomnosti obou svých právních zástupců.”

„A ona bude mlčet jako ryba?”

„Jako ryba,” řekl Mason.

„Myslíte, že to dokáže?”

„Dokáže, když jí to správně vysvětlíte.”

„Co myslíte slovem správně?”

„Pořádně ji postrašte,” řekl Mason.

„Dobrá,” řekl Crowder, „udělám to.”

„My jsme tady zatím zachytili novou nit,” řekl Mason. „Hrajte to u vás přesně tak, jak jsme si řekli, a ať zavře ústa hned po tom, co učinila prohlášení.”

„Přesně tak, jak říkáte,” řekl Crowder a zavěsil.

10

„Nás ted zajímá Weston Hale, že?" tázal se Drake, když Mason zavěsil sluchátko.

Mason přikývl. „Toto je případ, ve kterém jsme, Paule, o malý krůček dál než policie, místo abychom byli o dva kroky pozadu. Je to báječný pocit."

„Myslím na to, jaký budeme mít pocit, až nás policie dostihne," poznamenal Drake.

„My neporušujeme žádný zákon," řekl Mason. „Nezatajujeme žádné důkazy. My prostě pátráme. Na to má každý právo."

„Já vím, já vím," řekl Drake, „ale přesto mi to dělá starost."

„A ostatně tady nebude žádný pan Weston Hale," poznamenal Mason. „Zjistíme, že pan Hale zmizel." Della Streetová se zeptala: „Potřebujete mě s sebou?"

Mason se chvilku rozmýšlel. „Nikoli, Dello," řekl pak. „Zůstaňte tady a hlídejte krám. My jedeme do slepé ulice, ale abychom si ověřili správnost své teorie, musíme dokázat, že jde o slepou ulici. Pojďme, Paule."

Ukázalo se, že Roxley Apartment je šestipatrový obytný dům pro zámožnější lidi. V seznamu nájemníků zjistili, že Weston Hale bydlí v čísle 522.

„Nejdřív bychom měli vyjet nahoru," rozhodl Mason, „a zaklepat na dveře. Potom můžeme vyhledat správce, jestli se od něho něco dovíme."

Vyjeli nahoru zdviží a zazvonili v čísle 522.

Uvnitř se rozřinčel zvonek a pak nastalo ticho.

„Zazvoňte aspoň třikrát," řekl Mason. „Potřebujeme mít jistotu, že nám nikdo neotevře."

Drake přikývl a stiskl opět perleťové tlačítko.

Dveře se otevřely téměř okamžitě. Muž oblečený v županu, s oteklýma očima a červeným nosem řekl hlasem tak nezřetelným, že mu bylo sotva rozumět:

„Co si přejete?"

„Vy jste pan Hale?" zeptal se Mason. Muž zavrtěl hlavou. „Hale tu není. Co mu chcete?"

„Potřebujeme s ním mluvit," řekl Mason. „Bydlí tu přece, že ano?"

„Hale a já máme ten byt dohromady. Nachladil jsem se – asi je to chřipka. Dostanete ji ode mne. Přijďte jindy."

„Kde je pan Hale?" zeptal se Mason. „V zaměstnání – pracuje."

„Kde?"

„Investiční hypoteční společnost."

„Kde to je?"

„West Belmond Street. Co mu chcete? A kdo jste?"

„Má pan Hale skleněné oko?"

„Co?"

„Umělé oko."

„To je mi novinka," řekl muž. „Připadal mi vždycky normální. Co chcete? Kdo jste?"

„Jak se vy jmenujete?"

„Ronley Andover. Helejte, mám horečku, už jsem v posteli dva dni, chci se toho zbavit. A teď tu stojím v průvanu. Proč, pánové, nejdete pryč, než dostanete chřipku?"

„Chceme jít dál," řekl Mason. „Jen na chviličku."

„Jestli chcete jít dál, budu s vámi mluvit v posteli. Mám horečku a musím ležet, potit se, pít ovocné šťávy a sem tam whisky a polykám aspirin. Tak jestli se chcete nakazit, pojďte dál."

Drake se zatvářil pochybovačně, ale Mason řekl: „Musíme to risknout." Vešli do bytu.

„To je dvougarsoniéra?" zeptal se Mason.

„Ano. Tamhle je Halův pokoj. Koupelnu má vlastní. Tohle je moje ložnice. Koupelnu mám taky svoji. Vedlejší pokoj užíváme jako obývací. Vzadu je společná kuchyň. Tak, a víc vám o Hálovi nemohu povědět kromě toho, že je v zaměstnání. Jděte tam za ním. Já musím ležet, není mi dobře."

Nemocný šel rovnou do ložnice, vlezl do postele tak, jak byl v županu, trochu se roztřásl, vytáhl inhalátor proti rýmě, dlouze vdechl, kýchl a pozoroval je vodnatýma očima.

„Potřebujeme zjistit co možná nejvíc o panu Westonu Hálovi. Jde o velice závažnou záležitost," začal Mason.

„Co je na ní závažného?" chtěl vědět Andover.

Mason neodpověděl a spěšně pokračoval: „Já jsem advokát a tady tento pán je detektiv.”

„Od policie nebo soukromý?”

„Soukromý.”

„Co chcete?”

„Chceme se dovědět něco o Hálovi.”

„Proč se nejdete zeptat jeho?”

„Půjdeme za ním hned odtud.”

„Tak už jděte. Nikdo vás nezdržuje.”

„Určitě půjdeme za panem Halem,” řekl Mason, „ale nejdřív bychom rádi zjistili, jestli je to opravdu on, na kom máme zájem. Můžeme se podívat do jeho pokoje?”

„Samozřejmě, proč byste nemohli?… Nene, počkat! – Ovšemže nemůžete! Nejsem v pořádku, jinak bych byl určitě předtím neřekl ano – ovšemže se nemůžete podívat do jeho pokoje. To je jeho pokoj. Vůbec nevím, co tam má. Rozhodně nemám v úmyslu dovolit naprosto cizím lidem, aby tam lezli.”

„Vždyť byste mohl jít s námi až ke dveřím – jen potřebujeme, abyste ty dveře otevřel, a rozhlédneme se tam. Zaručeně se ničeho nedotknem.”

„Co vůbec hledáte?”

„Snažíme se zjistit o něm něco.”

„Proč?”

„Potřebujeme s ním projednat velmi důležitou věc,” řekl Mason.

„Nic s ním nemůžete projednat tím, že mu budete prohlížet pokoj,” řekl Andover. „Asi by se mu vaše jednání nelíbilo. Mně se rozhodně nelíbí, a kromě toho mi ani nenapadne vstávat z postele. Je mi moc špatně, a jestli se nakazíte, budete si zatraceně přát, abyste byli jak živi nic neslyšeli o nějakém Westonu Hálovi.”

„Jak dlouho s vámi bydlí v tomto bytě?” zeptal se Mason.

„Nevím přesně, čtyři nebo pět měsíců. Měl jsem tu před ním jiného. Toho pak přeložili… Bydlím raději s někým v pořádném velkém bytě, než abych se tlačil v těch dírách pro jednoho… A cože takový spěch s Halem?”

„My se jen pokoušíme zastihnout ho,” řekl Mason. „Povězte nám, věděl jste o něm, že nosí černou pásku přes oko?”

„Říkám vám, já vůbec nevím, že má něco s okem. Mně připadá docela zdravý.”

„Má přenosný psací stroj?” zeptal se Mason.

„To má.”

„A píše na něm?”

„Píše hodně. Někdy, když je doma, mlátí do kláves až do božího rána. Dělat dovede, to ano.”

„Dověděli jsme se, že jeho přítel pan Montrose Dewitt je v nějakých nesnázích, a rádi bychom si o něm s panem Halem pohovořili. Slyšel jste někdy, že by se zmínil o Montrosu Dewittovi?”

Muž v posteli zavrtěl hlavou.

„Nikdy se před vámi nezmínil o Montrosu Dewittovi?”

„Nezmínil, říkám vám.”

„Přijdeme ještě jednou, až se budete cítit lépe, pane Andovere,” řekl Mason.

„Co se vlastně děje? Co má být s Dewittem?”

„Domníváme se, že včera v noci byl zavražděn v Calexicu,” řekl Mason.

„Zavražděn!”

„Ano, slyšel jste dobře.”

„To je rána!” řekl Andover.

„Mohli bychom se po tomto vysvětlení přece jen podívat na pokoj pana Hala?” vyzvídal Mason.

„Po tomto vysvětlení koukejte, ať jste odtud pryč. Vrátit se sem můžete jen v doprovodu policie.”

Andover se otočil na posteli zády k nim, zakašlal, přitáhl si pokrývku až ke krku a řekl: „A ne abyste mi tady slídili, až půjdete odtud. Zmizte.”

„Děkujeme vám za ochotu, pane Andovere,” řekl Mason. „Lituji, že vám není dobře, a mrzí mě, že nemáte pro nás pochopení.”

„Podívejte se, už byste toho mohli nechat,” řekl Andover.

„Mně je docela jedno, že pro vás nemám pochopení, já si uvědomuju svoje postavení, a nikdo mi tu nebude slídit, dokud se neobjeví úřední osoba, která má právo sem vejít.”

Mason kývl na Paula Drakea a řekl: „Tak vám moc děkujeme, pane Andovere.”

„Nemáte zač,” řekl Andover sarkasticky.

Mason a Drake vyšli z ložnice a na okamžik se zastavili ve společném obývacím pokoji. Drake významně pohlédl ke dveřím na druhé straně pokoje. Mason zavrtěl hlavou a otevřel dveře na chodbu. „Na shledanou, pane Andovere,” zavolal přes rameno.

Z ložnice se už nic neozvalo.

„Psal dopisy,” řekl Mason. „Zřejmě dostával spoustu odpovědí. Ten člověk musil mít políčeno na hromadu možných obětí, než zasekl háček do ryby, kterou si vybral. Hodně by nám pomohlo, kdybychom některé z těch dopisů našli.”

„Ale to by nám nedalo žádný důkaz o tom, kdo ho zabil,” řekl Drake.

Mason téměř zavřel oči v náhlém soustředění. „Ty dopisy by nám ukázaly, jaký to byl podvodník a čím se živil. Paule, moc často se v případech vraždy ukáže, že oběť vraždy byla krysa a ten, kdo ho zabil, že byl dobrodinec lidské společnosti.”

„Tak teď vyhledáme pana Hala?”

„Teď se jdeme podívat, jakou výmluvu si Hale zvolil na vysvětlení, proč ho nelze zastihnout. Kromě toho je Hale mrtev.”

11

Henry T. Jasper, vrchní ředitel Investiční a hypoteční společnosti, pravil:

„Je to pro nás čest, pane Masone. Slyšel jsem o vás hodně a většinu vašich nejznámějších případů znám dopodrobna."

„Toto je Paul Drake z Drakeovy detektivní agentury."

„Pánové, jistě mě nepřicházíte navštívit tak pozdě odpoledne bez nějakého závažného důvodu."

„Nevím," řekl Mason. „Upřímně řečeno, jsem trochu v rozpacích a potřebuji k vyjasnění několik informací."

„Mohu vám být nějak nápomocen?"

„Myslím, že ano. Co nám můžete říci o panu Westonu Hálovi?"

„Mnoho vám toho nepovím," řekl Jasper s úsměvem, „protože skoro není co povídat. Hale je totiž jeden z těch klidných, samotářských lidí, kteří se hrabou v podrobnostech. Patří k našim nejvěrnějším zaměstnancům, je u nás zaměstnán asi sedm let a je pro naše podnikání nepostradatelný."

„Můžeme si s ním promluvit?" zeptal se Mason.

„Zajisté," odpověděl Jasper.

„Teď?"

„Mějte uznání, pánové. Už je po pracovních hodinách. Já jsem se tu zdržel, abych si promyslil jistou záležitost, a někteří z úředníků jsou tu přirozeně se mnou, ale… mám dojem, že pan Hale už odešel domů. Hned to zjistím, pánové, okamžik."

Jasper stiskl tlačítko zvonku na psacím stole a za chviličku otevřela dveře asi čtyřicetiletá, unaveně vyhlížející žena. „Přál jste si, pane Jaspere?" zeptala se. „Je tu pan Hale?"

„Není, pane."

„Už šel domů, že?"

„Ne, dnes tu vůbec nebyl."

„Cože, nebyl tady?"

Zavrtěla hlavou. „Jel dělat nějaký odhad do Santa Barbara. Pamatujete si, že jste ho žádal, aby se tam podíval na stav nemovitostí? Šlo o vydání úvěrových listů na ty pozemky."

„Ano, ovšem," řekl Jasper. „Dal jsem mu příkaz, aby tam zajel. Mluvili jsme o tom před několika dny a on slíbil, že se tam vypraví hned, jak si tu vyřídí nutné záležitosti."

„Víte, kde bychom ho mohli zastihnout?" otázal se Mason.

Jasper tázavě nadzdvihl obočí a pohlédl na ženu, která pořád stála mezi dveřmi.

Zavrtěla hlavou. „Vím jen, že je v Santa Barbara. Pravděpodobně je ubytován v nějakém motelu. Myslím, že tam jel vozem."

„Mohu vědět, proč se o něho zajímáte, pane Masone?" otázal se Jasper.

„Jde jen o otázku totožnosti," řekl Mason. „Můžete mi říci, jestli má pan Hale umělé oko?"

Jasper se usmál a zavrtěl hlavou.

„Ne, nemá, má obě oči v pořádku a…" náhle se odmlčel, když zahlédl cosi v ženině výrazu. „Co je, slečno Selmo?" zeptal se.

„Někdy jsem sama nebyla jistá," odpověděla. „Jistě jste si všiml, pane Jaspere, že kdykoli se chtěl pan Hale na něco podívat, otočil celou hlavu. Nikdy jsem nepozorovala, že by se podíval jenom očima. Když pan Hale sedí a rozmlouvá se dvěma nebo více lidmi, vždycky vážně natočí hlavu k tomu, kdo právě mluví.

Pozoruji to už delší dobu. Nejprve jsem si myslila, že je nahluchlý a snaží se vyčíst z pohybu rtů, co ta osoba říká, ale v poslední době jsem byla na pochybách. Bylo mi čím dál míň jasné, proč to dělá. Vidíte, ale nikdy mi nenapadlo, že má umělé oko. Když si na to vzpomínám teď, myslím, že to opravdu může být správné vysvětlení."

„Je ženat?" zeptal se Mason.

„Ne, není," odpověděl Jasper. „Myslím, že ten člověk žije takřka doslovně jen pro svou práci. Velmi často tady u svého stolu tráví celé večery. Má zvláštní smysl pro podrobnosti a dokáže toho využít při prověřování finančního stavu a záměrů společností, které nás žádají o úvěr a o které se my zajímáme z hlediska investic."

Mason pohlédl rychle na Paula Drakea. „To by nám myslím stačilo," řekl. „Ale opravdu bych se rád co nejdříve seznámil s panem Halem. Kdyby vám náhodou telefonoval, požádejte ho prosím, aby mě zavolal."

„Ale zítra se určitě vrátí," ujišťoval Jasper. „To jest předpokládám, že se vrátí, ledaže by se situace v Santa Barbara ukázala složitější, než se zdálo na první pohled."

„Jde tam o nějakou neobvyklou záležitost?" zeptal se Mason.

„Ano, aspoň v jistém smyslu. Investovali jsme nějaké peníze do úvěrových cenných papírů, které vydala obchodní společnost se stavebními pozemky. Jde o papíry, které mají zajišťovat úpravu pozemků, no, a v poslední době vyvstala otázka – musíte mi prominout, pane Masone, že se v té věci nemohu pouštět do podrobností, zvláště když mi Hale ještě nepodal zprávu."

„Hale je plně kvalifikován, aby prošetřoval záležitosti tohoto druhu?" zeptal se Mason.

Jasper se usmál. „Hale je nejlstivější liška, jakou jsem poznal. Vrhne se na případ, doslovně proleze masou podrobností všeho druhu a má až nelidský instinkt, jak vniknout do jádra problému… To je všecko, slečno Selmo, děkuji vám. Potřeboval jsem jen vědět, jestli byl dnes pan Hale v kanceláři."

Usmála se a odešla.

„Situace se teď zdá jasná," řekl Mason.

„Rád Hálovi vyřídím, aby se s vámi telefonicky spojil," slíbil Jasper. A s jistou zvědavostí v hlasu dodal: „Přišel jste sem za ním osobně, pane Masone, a to znamená, že s ním chcete hovořit o věci, která není docela běžná."

„Ano, tak nějak to je," připustil Mason. „Mimochodem, měl Hale bratra – nebo nebyl dokonce z dvojčat?"

„O tom nic nevím. Nikdy jsem nezaslechl, že by se zmiňoval o někom z rodiny. On je – počkat, řekl jste měl, pane Masone?"

Mason přikývl.

„Proč jste užil minulého času?"

Mason odpověděl: „Existuje možnost, že člověk, který včera v noci zemřel v motelu v Calexicu, je příbuzný s Halem."

„Ale on určitě nemá žádné příbuzné," trval na svém Jasper, „alespoň ne v této části země. Tím jsem si jist, a kdyby měl bratra, to bych – ale vy jste mluvil v minulém čase přímo o Hálovi."

„Správně," potvrdil Mason. „V případě, že mrtvola není Halovým dvojčetem, je možné, že jde o mrtvolu samotného Westona Hala."

„Cože?” zvolal nedůvěřivě Jasper.

„Mluvím prostě o možnostech,” řekl Mason. „Rozhodně nemohu v tom směru učinit žádné oficiální prohlášení nebo pronést tvrzení a moje návštěva u vás má povahu čistě informační.”

„Ale přece… musíte mít nějaký důvod ke své domněnce, pane Masone.”

„Ten bych opravdu rád měl,” řekl Mason. „V přítomné době prostě jen sleduji jistou stopu. Nevíte náhodou, zda má Hale nějakou spojitost s jistým Montrosem Dewittem?”

„Dewitt… Dewitt,” opakoval Jasper. „To jméno mi zní povědomě, ale nedokážu je nikam zařadit.”

„Nu, nevadí,” řekl Mason. „Nepochybuji, že se situaci podaří vyjasnit, jakmile budu mít možnost promluvit si zítra s panem Haleni. Srdečně vám děkuji, pane Jaspere.”

Drake a Mason si potřásli rukou s panem Jasperem a odešli. Ředitel zůstal po jejich odchodu stát u psacího stolu a v jeho výrazu se zračil zmatek.

„Doopravdy to vypadá, že jdeme správným směrem,” poznamenal Mason, když opouštěli budovu společnosti.

„Správným směrem možná,” řekl Drake, „ale kam až dojdeme?”

„Až na konec stopy,” odpověděl Mason.

Drake byl pesimistický. „Vypadá to, že spíš do slepé uličky.”

Mason jako kdyby ho neslyšel. V jeho výrazu bylo napjaté soustředění. Cestou do své kanceláře promluvil sotva tucet slov.

Vystoupili z výtahu, a když Drake otevíral dveře své kanceláře, Mason se na okamžik zastavil mezi dveřmi. „Musíme být teď spolu pořád ve spojení, Paule, a jakmile –”

Telefonistka v Drakeově kanceláři ho přerušila: „Pane Masone, mám tu pro vás vzkaz.”

Mason vešel do kanceláře.

„Slečna Streetová volala na vaše tajné číslo,” pokračovala telefonistka, „a mám vám vyřídit, abyste jí zatelefonoval ještě předtím, než půjdete do své kanceláře.”

Mason tázavě zdvihl obočí. „Nemáte ponětí, oč běží?”

„Ne,” odpověděla. „Ale je to jistě něco důležitého.”

„Dobrá,” řekl Mason, „zavolejte mi ji. Kterým aparátem mohu mluvit?”

„Vezměte si ten na psacím stole,” řekla.

„Je pravděpodobné, Perry,” řekl Drake, „že na tebe v kanceláři čeká nějaká úřední osoba a Della chce, abys to věděl napřed.”

Mason zavrtěl hlavou.

„Kdyby byla v kanceláři policie, ta by Delle vůbec nedala příležitost, aby mě nějakým způsobem informovala.” Telefonistka vytočila číslo a kývla na Masona. „Haló, Dello,” řekl Mason.

Della hovořila velmi tiše: „Máte tu společnost, šéfe. Napadlo mi, že byste to měl vědět, než vejdete.”

„Kdo?” zeptal se Mason.

„Jeden z nich,” odpověděla, „je váš přítel George Latty.”

„A ten druhý?” chtěl vědět Mason.

„Druhý je Baldwin L. Marshall, okresní návladní z Imperiál Valley.”

„To je ale zvláštní sestava,” poznamenal Mason. „Chovají” se k sobě nepřátelsky nebo naopak?”

„To je těžko říci,” pravila Della Streetová, „spíš myslím, že naopak. Latty nevypadá zrovna moc šťastně, ale mám dojem, že dosáhl jistého dorozumění s panem okresním návladním, a proto jsem se domnívala, že byste měl dostat včas hlášku.”

„Co je zač ten pan okresní návladní?” zeptal se Mason.

„Je mu asi pětatřicet a vypadá velmi čilý; nazrzlé vlasy, modré oči, živé, spíš nervózní pohyby. Chová se velmi agresivne.

„Jak je vysoký?”

„Asi pět stop jedenáct palců; spíše štíhlý, takový napjatý… zkrátka nebezpečný typ, jestli víte, co mám na mysli?”

„Vím, co máte na mysli,” řekl Mason. „Za pár minut budu v kanceláři… Pan okresní návladní z Imperiál Valley se tedy chová nepřátelsky?”

„No,” odvětila Della Streetová, „je velmi, velmi oficiální.”

„Zřejmě mu Latty něco prozradil,” řekl Mason, „otázka je, co a kolik toho řekl. Dobrá, Dello. Neprozraďte se, že jste mě napřed informovala. Za chvilku jsem tam. Kde jste je usadila?”

„Zavedla jsem je do knihovny. Nechtěla jsem je nechat sedět v čekárně."

„Odkud teď mluvíte?"

„Z naší telefonní centrály."

„Dobrá," řekl Mason, „jděte teď do mé kanceláře, nechte dveře od knihovny otevřené –"

„Ty už otevřené jsou," přerušila ho. „Oni je tak nechali."

„To je znamenité. Vejdu vchodem do čekárny. Jakmile otevřu dveře, začněte hned s divadýlkem."

„S jakým divadýlkem?"

„Zcela podle libosti," řekl Mason. „Já vám napovím."

Zavěsil sluchátko, přivřel zamyšleně oči a obrátil se k Paulu Drakeovi: „Co asi mohl George Latty říci panu okresnímu návladnímu v Imperiál County, že se obtěžoval až ke mně?"

„Nu, mohl mu jednoduše říci pravdu," prohlásil Drake suše.

Mason se usmál. „Otázka zní, kolik z té pravdy řekl?"

„Kolik bys jí vydržel, Perry?" zeptal se Drake. Mason se významně ušklíbl a pravil: „Půjdu raději k sobě a podívám se, co se tam děje."

„Mám jít s sebou?" zeptal se Drake.

Mason zavrtěl hlavou. „Drž se své práce, Paule. Ať tvoji lidé nespustí oči z Howlanda Brenta, a jen tak pro jistotu pošli někoho za panem Lattym, jakmile odejde z mé kanceláře. Ten mladík začíná být na můj vkus trochu příliš všudypřítomný."

Mason odešel z detektivovy kanceláře, zamířil chodbou ke své kanceláři, zastrčil plochý klíček do zámku dveří, na nichž se skvěl nápis PERRY MASON – soukromá kancelář, odemkl a otevřel dveře.

Della Streetová stála u jeho psacího stolu a třídila došlou poštu.

„Dobré odpoledne, Dello," řekl Mason. „Je čas, abyste šla domů. Je něco nového?"

„Máte tu návštěvu, pane Masone," řekla Della Streetová. „Je to pan Baldwin Marshall a pan George Latty."

„Latty, hleďme," poznamenal Mason. „Ten chlapík je vážně všude. Co chce a kdo je ten pan Marshall?"

„Pan Marshall je okresní návladní v Imperiál County. Oba pánové sedí vedle v knihovně," řekla Della Streetová a ukázala na otevřené dveře.

„Výborně, rád se s ním seznámím," řekl Mason. „Uveďte je, Dello."

Zatímco Mason zamířil k svému psacímu stolu, postavy obou návštěvníků se objevily ve dveřích knihovny. Baldwin Marshall kráčel rozhodným krokem vpředu, Latty se držel za ním, jako kdyby se trochu bál.

Mason přistoupil k Marshallovi.

„Pan Baldwin Marshall, okresní návladní v Imperiál County, že ano?"

„Ano," řekl Marshall a podával advokátovi ruku. „Pana Lattyho myslím znáte."

„Panebože, a jak," řekl Mason s citem. „Kdekoli se objevím, tam na něho narazím. Čemu vděčím za vaši návštěvu?"

„Vy zastupujete paní Lorraine Elmorovou?"

Mason přikývl.

„Montrose Dewitt byl v Calexicu zavražděn," pokračoval

Marshall, ,,a my potřebujeme vyslechnout paní Elmorovou. Rádi bychom –"

„Zavražděn?" přerušil ho Mason.

„Domnívám se," řekl Marshall. „Musím vám otevřeně říci, pane Masone, že zatím pracujeme na základě nepřímých důkazů, ale v tomto případě se vyskytly jisté okolnosti, kterým nerozumím, to musím přiznat. Paní Elmorová v nich hraje velmi podivnou roli… Zkrátka se projevil zřetelný rozpor mezi její výpovědí a skutečnostmi, jak jsme je vyšetřili."

„Před kým učinila svou výpověď?" zeptal se Mason.

„Před vámi," řekl Marshall. Mason jen zdvihl obočí.

„Slyšel jsem toho o vás hodně, pane Masone," řekl Baldwin Marshall. „Praví se o vás, že jste nebezpečný protivník, který mě roztrhá na kusy. Vaše minulost, to jsou léta zkušeností, a prý jste génius soudní strategie.

Já jsem pouhý okresní návladní dobytkářského okresu. Možná že se vám zdaleka nevyrovnám, ale jedno vám řeknu hned, že se vás nezaleknu a že na mne si nepřijdete."

„To je opravdu chvalitebné," řekl Mason. „Snad abyste mi konečně řekl, oč vlastně běží."

„Tady pan Latty," pokračoval Marshall, „má cosi na svědomí."

Mason se zvědavě zadíval na Lattyho.„A tak přišel k vám?"

„Nikoli," pravil Marshall. „Já jsem přišel k němu. Latty se nejdřív snažil zatajit, co ví, ale já jsem vycítil, že něco skrývá, a… zkrátka trochu jsem ho zmáčkl, zrovna jako hodlám trochu zmáčknout i vás."

„Mne?" zeptal se Mason.

„Přesně tak," přisvědčil Marshall. „Už jsem vám řekl, že zdaleka nemám vaše zkušenosti, a jistě mi chybějí léta vaší činnosti ve velkém městě. Ale na druhé straně vám řeknu něco jiného: mám na své straně zákon. A co víc, za mnou stojí většina voličských hlasů v Imperiál County. Jestli dojde k nějakému utkání mezi námi, je možné, že slovní hádku třeba vyhrajete, ale ujišťuji vás, že případ prohrajete, protože vás klidně dám třeba zavřít jako každého jiného. Vaší pověstí se ani na okamžik nedám zastrašit."

„To bych ani nechtěl," poznamenal Mason. Potom se obrátil k Lattymu. „A vůbec, co jste to zatajil, Georgi?"

„Dovolte mi na okamžik," přerušil ho Marshall. „Rozhovor tady řídím já. Vy jistě budete moci podrobit Lattyho křížovému výslechu, až bude stát před soudem jako svědek, proto vám hned povím něco z toho, co je mi známo. Potom vám řeknu, co od vás potřebuji, a Latty bude celou tu dobu hezky mlčet."

Marshall se otočil k Lattymu. „Jste s tím srozuměn?"

Latty přikývl.

Marshall začal: „Paní Elmorová vám vyprávěla celou historku o tom, jak vyjela s vozem na postranní cestu. Kdosi donutil Montrosa Dewitta, aby z vozu vystoupil, šel s ním ještě několik kroků po cestě, a pak ho utloukl k smrti; potom se vrátil a poručil paní Elmorové, aby jela s vozem před ním tak dlouho, až uvízla v písku."

„To mi řekla?" zeptal se Mason.

„Ano."

„A mohu se vás zeptat na pramen těchto informací?”

„Zeptat se můžete,” odpověděl s úsměvem Marshall, „ale nedostanete odpověď. Tážu se vás, zda to odpovídá pravdě. Vyprávěla vám to? Ano, nebo ne?”

„Posaďte se,” řekl Mason místo odpovědi. „Udělejte si pohodlí. Zřejmě to vypadá na mnohem delší rozhovor než na stručný dotaz a –”

„Mohu klidně zůstat stát, mně to nevadí,” prohlásil Marshall, „a pokud mne se týká, nebude to žádný dlouhý rozhovor. Chci jen vědět, jestli před vámi učinila tuto výpověď.”

„Zastupuji paní Elmorovou,” řekl Mason vážně. „Je to moje klientka.”

„Ano, to je mi jasné.”

„V tom případě,” pokračoval Mason, „každé prohlášení, které snad přede mnou nebo ke mně učinila, je nutně naprosto důvěrné a nemohu je opakovat.”

„Rozhodně mi můžete říci, jestli se paní Elmorová stala obětí přepadení,” naléhal Marshall.

„Obávám se, že vám nemohu potvrdit ani to,” řekl Mason.

„Proč ne?”

„Protože zatím všecky informace, které mám o tomto případě, pocházejí z pramene, který musím pokládat za zcela důvěrný.”

„Půjdeme tedy trochu dál,” řekl Marshall. „Byl jste dnes ráno v Calexicu. Dopravilo vás tam aerotaxi. Jeho pilotovi jste přikázal, aby nízkým letem kroužil nad cestami na východ od Calexica, až se vám podařilo objevit automobil, který byl napůl zasypán pískem. Pak jste pilotovi poručil, aby se vrátil na letiště.”

„Mohu se vás zeptat na pramen této informace?” zeptal se Mason.

„Nemám rozhodně v úmyslu odpovídat na všechny vaše otázky,” odsekl Marshall.

Mason se usmál. „Napadlo mi, že mě tím chcete donutit k protiochotě.”

„V tomto vám mohu odpovědět,” prohlásil Marshall, „že jsem pátral na letišti, zjistil jsem číslo letounu, kterým jste letěl, navštívil jsem pilota a vyslechl jsem ho.”

„Vidím, že jste nemařil čas,” řekl Mason s uznáním.

„Snažím se jít po stopě, dokud je ještě teplá," připustil Marshall.

„To je velmi chvályhodná vlastnost," řekl Mason. „Nemám pochyby, že se z vás vyklube velmi nebezpečný protivník."

„Myslíte, že je nutné, abychom byli protivníky?" zeptal se Marshall.

„To záleží její a jen na vás," řekl Mason. „Dokud neobžalujete moji klientku z nějakého trestného činu, není naprosto žádný důvod, proč bychom měli stát proti sobě."

„Nemám v úmyslu obvinit ji z trestného činu, dokud nezjistím její vinu."

„To je velmi správné."

„Ale jestliže nedostanu uspokojivé odpovědi na svoje otázky, zadržím ji přinejmenším jako korunní svědkyni." Mason se usmál.

„To jí dá možnost nabídnout záruku," pravil přívětivě, „a nepochybuji, že paní Elmorová má dostatek prostředků k zaplacení jakékoli rozumné záruky, kterou jí soud může vyměřit."

„V tom případě možná půjdu ještě dál a uvalím na ni vyšetřovací vazbu."

„V tom případě," odtušil Mason, „budu žádat habeas corpus a tím vás donutím, abyste na ni buď podal žalobu, nebo ji dal propustit."

„V tom případě podáme žalobu," odsekl Marshall.

„V kterémžto případě ovšem zaujmeme postavení protivníků," poznamenal s úsměvem Mason.

„Dobrá, půjdeme dál," řekl Marshall. „Mám důvod k domněnce, že když jste objevil to auto v písku, nechal jste letoun na letišti, nasedl do vozu a jel jste na místo, kde jste vůz objevil. Měl poznávací značku Massachusetts a patřil vaší klientce paní Elmorové.

Prohlédl jste si dějiště činu a domnívám se, že jste se zmocnil nějakého důkazu a ukryl ho, aby ho úřední osoby nenašly, a možná že jste tam nastražil jiný důkaz – nebo abych to řekl trochu jinak, je možné, že jste tam zanechal jiné předměty v naději, že je úřední osoby budou považovat za důkazy."

„Nebylo by to protizákonné?" zeptal se Mason.

„Jistěže ano."

„Přesto se domníváte, že jsem to učinil?"

„Snad abych se vyjádřil jinak: jsou důkazy, které svědčí pro to, že jste to možná učinil.” Mason mlčel.

„Udělal jste to?” naléhal Marshall.

„Ne,” řekl Mason.

„Chcete tím říci, že jste vůbec nevystoupil z vozu?” zeptal se Marshlall. „Tvrdíte, že jste nevystoupil a neprohlížel si okolí?”

„To jsem neřekl,” poznamenal Mason.

„Řekl jste ne.”

„A taky jsem myslil ne. Zeptal jste se mě, jestli jsem si prohlížel vůz, jestli jsem tam nezanechal nějaké předměty v naději, že je úřady budou pokládat za důkazy, nebo zda jsem na druhé straně jiné předměty neodstranil, a já jsem vám odpověděl nikoli.”

„Dobrá,” prohlásil Marshall, „já tedy otázky rozdělím. Jel jste na místo, kde uvízl v písku automobil?”

„Bez poznámky,” řekl Mason.

„Odstranil jste něco z vozu?”

„Bez poznámky.”

„Nepoložil jste do vozu něco?”

„Bez poznámky.”

„Tak dobře,” řekl Marshall, „to je všecko, co jsem potřeboval vědět. Chtěl jsem pouze mít jistotu, jestli budete ochoten spolupracovat. Nejste ochoten. A teď vám, pane Masone, něco povím. Byl jsem ochoten chovat se se všemi ohledy i k vaší klientce. Vy jste odmítl spolupracovat se mnou, a já tedy nejsem zavázán ke spolupráci s vámi.

Tady v Los Angeles s vámi soudy zřejmě jednají pod vlivem vašeho věhlasu. Zdá se, že ten věhlas někdy úplně omračuje i úřední osoby. Ale v mém okrese budete jenom jakýsi advokát z Los Angeles, který se připletl do společnosti, ve které je naprostým cizincem. Mohu vás klidně nechat i zavřít, a jestli to bude nutné, udělám to.”

„Jen to klidně zkuste,” řekl Mason. „Vždycky jsem byl pyšný na svoji obranu a krytí. Moc by mě mrzelo, kdybych o tyhle vlastnosti přišel.”

„Postarám se, abyste získal pořádnou praxi,” slíbil Marshall a otočil se na podpatku. „Půjdeme, Georgi.”

„Počkejte okamžik,” zastavil ho Mason. „To jste skutečně čekal, pane Marshalle, že vám odpovím na všechny tyto otázky?”

„Tázal jsem se vás ve své úřední funkci.”

„Na to se vás neptám. Čekal jste, že vám na ně odpovím?”

„Nikoli.”

„Proč jste tedy přišel a ptal jste se?”

„Teď odpovím neúředně,” řekl Marshall. „Potřeboval jsem, aby tisk v Imperiál County sdělil všem občanům tohoto okresu, že jsem vám položil ty otázky a že jste odmítl na ně odpovědět.”

„Tak je to tedy?” poznamenal Mason.

„Tak je to tedy,” pravil Marshall a vyvedl Lattyho z kanceláře.

Della Streetová pohlédla na Masona očima plnýma obav. „Zavolejte Crowdera,” řekl jí Mason.

Della Streetová objednala hovor a za chvíli kývla na Masona.

Advokát zdvihl sluchátko a řekl: „Duncane, tady je Perry Mason. Právě byl u mne na úřední návštěvě váš okresní návladní. Někde tu došlo k indiskreci.”

„Jaké indiskreci?”

„Veliké. A chci vědět, odkud se vzala.”

„Můžete mi o tom říci něco víc?”

„Je možnost, že je náš hovor odposloucháván?” zeptal se Mason.

„To ano, k čertu,” odpověděl Crowder. „Není vůbec vyloučeno, že můj telefon je odposloucháván, a je stejná možnost, že je odposloucháván váš telefon. Úřady tvrdí, že zákon zakazuje odposlouchávání hovorů, ale vím od svých přátel, kteří se vyznají v elektronice, že existují tisíce napíchnutých aparátů. Naše mohou být mezi nimi.”

„Dobrá,” řekl Mason. „Začnu vám klást otázky. Mluvil s někým doktor Kettle?”

„O čem?”

„O čemkoli, co mu mohla prozradit naše klientka.”

„Na tu vám mohu odpovědět s naprostou jistotou,” řekl Crowder. „Odpověď zní nikoli. Doktorovi Kettlovi můžete důvěřovat. Ten by nemluvil s nikým.”

„A co vy? Hovořil jste s někým?”

„Nemluvil.”

„Ani důvěrně?”

„Říkám vám, že nemluvil.”

„Dnes ráno jsem byl v kabině číslo devět u vás v motelu,” pokračoval Mason. „Della Streetová měla sedmičku. Howland Brent bydlil v jedenáctce, která se mnou sousedila z druhé strany.

Vím, že stěny mezi pokoji jsou tenké. Potřebuji vědět, jak tenké. Vraťte se tam, pronajměte si devítku i jedenáctku a hleďte zjistit, jak je slyšet rozhovor na druhé straně stěny.”

„Dobře,” řekl Crowder, „kdy to mám udělat?”

„Hned. Chci vědět, jestli Brent slyšel všecko, co tam bylo u nás řečeno.”

„Kdy vám mám podat zprávu?”

„Hned, jak to zjistíte. Budu čekat v kanceláři.”

„Rozjedu se tam okamžitě,” slíbil Crowder. „Pokoje určitě ještě nebudou obsazeny – ledaže by ovšem Brent dál bydlil v jedenáctce.”

„V tom případě získejte sedmičku a devítku a vyzkoušejte to tam,” rozhodl Mason.

„Ale to by nebyly stejné podmínky,” namítl Crowder. „Sedmička a devítka jsou v oddělených kabinách, kdežto devítka a jedenáctka jsou v jedné kabině a mezi nimi jen dveře – tenké dveře. V případě potřeby se tyto spojovací dveře otevřou a získá se tak dvojitá kabina. Celý motel je uspořádán tímto způsobem, vždycky dvě jednotky v jedné kabině.”

„Aha,” řekl Mason, „teď už tomu začínám rozumět. Buďte tak hodný, Duncane, a jděte se tam podívat a hned mi zavolejte, ano?”

„Vyzkouším to,” řekl Duncan. „Vezmu někoho s sebou a uvidíme, jak se budeme navzájem slyšet. Mám si s sebou vzít magnetofon a provést formální test?”

„Nene,” řekl Mason, „nechci to jako důkazní prostředek. Je to jen pro moji informaci.”

„Dobrá, držte se u telefonu. Zavolám vás,” zakončil hovor Crowder.

Mason zavěsil.

„Co asi udělá?” otázala se Della Streetová.

„Crowder?”

„Marshall.”

„Může mluvit," odpověděl Mason. „Ale to už udělal. Může vyhrožovat. To už taky udělal. Může uvalit vazbu na naši klientku nebo ji může obeslat před obžalovací porotu. Řekl toho hromadu o tom, že má za sebou zákon. Má možnost udělat cokoli, co mu zákon dovoluje, a může se taky pokusit provést mi něco, co mu zákon nedovoluje… Co asi mu k čertu Latty řekl? Tím všecko začalo. Co myslíte, že Latty může mít na svědomí?"

„Bůhví," řekla Della Streetová.

„Drake posílá po jeho stopě svého člověka a Latty bude sledován od okamžiku, kdy opustil tuto budovu. Možná že se o něm přece jen něco dovíme.

Dejte vařit kávu, Dello, a odpočineme si chvilku, než se ozve Crowder."

„Mám pocit, že to nebude dlouho trvat," poznamenala Della Streetová.

Mason se ušklíbl a přikývl.

Della Streetová připravila kávu a přinesla k ní balíček čajových koláčků se šlehačkou.

Mason se pohodlně uvelebil, zamyšleně žvýkal koláčky a usrkoval kávu.

„Dnes jsme měli hezky dlouhý den," poznamenal.

„A včera jsme měli hezky dlouhou noc," podotkla Della Streetová. „Vyspali jsme se málo."

Mason zívl a přisvědčil. „Tak to v advokátském řemesle bývá."

Dopil kávu, odsunul prázdný šálek a talířek na kraj psacího stolu, usadil se znovu do křesla a téměř v okamžiku usnul.

Della ho nechala spát, dokud se neozval Crowder z Calexica. Pak ho probudila. „Máte na lince pana Crowdera."

Mason zdvihl sluchátko a pokynul Delle Streetové, aby naslouchala na přípojce.

„Tak co jste zjistil, Duncane?" zeptal se.

„Zjistil jsem spoustu věcí," řekl Crowder. „To místo už bylo dávno určeno ke zničení. Buď musí všecko ze základů opravit a změnit konstrukci, nebo celý motel zbourat. Podali proti tomu námitky. Některé jednotky jsou docela moderní, ale jiné mají mezi

sebou stěny tenké jako papír. To jsou ty, ze kterých se dá udělat dvojitá jednotka.

Mezi devítkou a jedenáctkou jsou jen tenounké dveře. Když k nim přiložíte ucho, slyšíte docela zřetelně rozhovor ve vedlejším pokoji, pokud není venku příliš velký hluk. Slyšíte tak jasně, že můžete rozeznat téměř každé slovo."

„Myslil jsem si, že to tak bude," řekl Mason. „A co mezi dvanáctkou a čtrnáctkou?"

„Tam je situace přesně stejná," pravil Crowder. „Tam jsem ovšem přímo zkoušku neudělal, ale všiml jsem si dobře konstrukce a je to taky jedna z kabin, které mohou být pronajaty jednotlivě nebo dvojité. Hovor se tam dá poslouchat stejně."

„Dobrá, Duncane," řekl Mason, „u nás už se válčí. Hned jak se dostanete k doktorovi Kettlovi, vyřiďte paní Lorraine Elmorové můj vzkaz. Vyzvěte ji, aby neodpovídala na žádné otázky. Za žádných okolností nesmí před nikým učinit výpověď jakéhokoli druhu."

„Záleží vám na tom, aby to bylo brzy?" zeptal se Crowder.

„Ten vzkaz musí mít dřív, než se okresní návladní vrátí do kanceláře," odpověděl Mason, „a samozřejmě dřív, než bude moci telefonovat šerifovi."

„Stane se," pravil Crowder v dobré míře a zavěsil.

12

Druhý den v devět hodin dopoledne Perry Mason odemkl dveře své soukromé kanceláře, usmál se na Dellu Streetovou a pravil: „Začíná nám nový den.”

„To tedy určitě,” poznamenala. „Co je nového, Dello?” zeptal se.

„Asi před pěti minutami volal Duncan Crowder. Vzkazuje vám, abyste mu hned zatelefonoval.”

„Dobrá, spojte mě s ním,” řekl Mason. „Máte nějakou zprávu od Paula Drakea?”

„Paul vám chce podat hlášení osobně. Na našem případě mu pracuje hodně lidí a říká, že obdržel nějaké informace, které mu nedávají smysl.”

„Ještě něco?”

„Volala Linda Calhounová. Chce vědět, kde je její chlapeček.”

„Kde je Linda?”

„V Calexicu.”

„Věci se zaplétají,” pravil Mason. „Zkuste dostat Crowdera.”

Za chvíli měl Crowdera na lince. „Tady Mason. Co se u vás děje, Duncane?”

„Hodně věcí,” pravil Crowder. „Můj vážený vrstevník, pan Baldwin L. Marshall, se zřejmě rozhodl, že z toho udělá událost.”

„Jak to?”

„Vyrábí úplnou senzaci o místním dobráčkovi, který se pustil odvážně do boje proti chytrákovi z velkého města – víte, na způsob Davida a Goliáše.”

„Kde tu akci provozuje?”

„V tisku.”

„Cituje mě?”

„Necituje přímo, ale píše o činnosti našeho nebojácného prokurátora a o prohlášení z úředních míst. Sentinel držel nad ním ochrannou ruku už při volební kampani a teď to doopravdy roztočil.”

„To je místní list?”

„Vychází v El Centro, což je hlavní město okresu.”

„Na čem založili útok?”

„Chytrý David z Imperiál Valley se postavil proti Goliáši z Los Angeles – je to fanaticky pojatý článek. Až přijde čas, kdy se bude

sestavovat porota, zjistíme, že tu stojí domácí tým proti rváčům z velkého špatného města, a samozřejmě porota, která je složena z usedlíků, bude aspoň trochu fandit domácím."

„Zajímavé," poznamenal Mason. „Vidím, že ten Marshall je nebezpečný člověk."

„On je nebezpečný; kromě toho je velmi ctižádostivý."

„Ještě něco?" zeptal se Mason.

„Jak to vypadá, pro tuto chvíli se hlavní podezření soustředilo na Lorraine Elmorovou. Marshall sice netvrdí doslova, že paní Elmorová je poživačkou omamných drog, ale utrousil o ní před reportéry, že je zvyklá na velice silné uspávací prostředky, a dodal, že paní Elmorová před svým odjezdem z Bostonu přiměla svého ošetřujícího lékaře, aby jí vydal předpis na takové množství barbiturátů, se kterým vystačí déle než tři měsíce.

Pro vaši informaci: úřady se snaží získat přesné údaje o tom, jak to bylo s tímto lékem. Lorraine Elmorová zřejmě spotřebovala v době mezi odjezdem z Bostonu a příjezdem do Calexica sedm dražé. Té noci, kdy se stala vražda, požila jedno dražé. Jedno dražé bylo nalezeno na předním sedadle automobilu. Přibližně devadesát dražé by mělo zbývat.

Láhev whisky, která byla nalezena v kufru Montrosa Dewitta, byla plná tohoto barbiturátů.

Úřady se domnívají, že paní Lorraine Elmorová, která je v lékařské péči v místní nemocnici s přísným zákazem návštěv, byla do nemocnice propašována na návrh Perryho Masona. Baldwin Marshall, náš bojovný okresní návladní, se nechal slyšet, že má důkaz, podle kterého náš slavný obhájce učinil okamžitá opatření, aby zabránil úředním místům vyslechnout Lorraine Elmorovou, jakmile zjistil, že příběh, který vyprávěla, je v přímém rozporu s vyšetřenými skutečnostmi."

„To je opravdu zajímavé," pravil Mason. „Působí to takovým dojmem, jako kdyby ten případ měly soudit noviny."

„Taková myšlenka vás nesmí ani napadnout," řekl Crowder. „Marshall oficiálně nesnáší tiskovou publicitu. Na druhé straně ovšem tvrdí, že občané mají plné právo vědět, co všecko bylo

učiněno v souvislosti s vyšetřováním tajemného úmrtí, které začíná stále víc vypadat jako úkladná vražda.”

„A v novinách se nepraví nic o velké částce peněz, kterou měla mít u sebe paní Lorraine Elmorová?”

„Ne. Podle novinových informací Marshall prohlásil svým důvěrným přátelům, že už je syt právnických kliček: že tahle taktika může mít úspěch v džungli velkoměsta, ale nemůže nikam vést ve venkovském společenství, které si váží zákona; a že se rozhodl ten den v deset hodin dopoledne navštívit paní Elmorovou a vyzvat ji k výpovědi. Jestliže její soukromý ošetřující lékař bude stále trvat na tom, že není schopna v tom okamžiku učinit jakékoli prohlášení, pak okresní návladní hodlá požádat soud, aby jmenoval úředního lékaře, který by ji prohlédl, a má v úmyslu bez odkladu jí doručit obsílku, aby se dostavila před obžalovací porotu.”

„Vyřídil jste paní Elmorové, že jí naléhavě doporučuji, aby nemluvila?”

„Řekl jsem jí, aby neodpověděla na nic, i kdyby se jí třeba jen zeptali, kolik je hodin.”

„Můžeme na ni spolehnout?”

„To nevím, ale zdůraznil jsem to ještě zvlášť i slečně Calhounové, aby její teta nepromluvila za žádných okolností. Linda Calhounová je velmi rozumná dívka, pane Masone. Chodí po pevné zemi a hlavu má na krku, nikoli v oblacích.”

„Dobrá,” řekl Mason. „Ale na druhé straně nedopusťte, aby za nás doktor strkal prsty do ohně moc daleko. Teď stejně musíme taktiku pozměnit. Paní Elmorová od této chvíle nebude vypovídat nikoli pro nemoc, nýbrž na radu svého právního zástupce.”

„To ovšem znamená, že Marshall ji vezme do vazby a obžaluje ji z vraždy.”

„On to udělá stejně,” řekl Mason. „Teď je potřebí, abyste podnikl jednu věc, Duncane. Jestli chce někdo u tohoto případu udělat z novin soudní tribunál, můžeme se s tím trochu svézt i my.”

„Dobrá. Co máte na mysli?”

„Zatelefonujte tomu lékaři do Bostonu,” řekl Mason. „Udělejte s ním rozhovor pro tisk. Je na vás, abyste ho vedl správným směrem.

Potom učiňte prohlášení pro noviny jako místní právní zástupce paní Elmorové.

Toto prohlášení by mělo sledovat několik cílů. Především si přeji, aby lidé věděli, že paní Elmorová má také místního usedlíka jako právního zástupce, nedá se tedy jednoduše tvrdit, že tu jde o utkání malého venkovského Davida se zlým Goliášem z velkoměsta; a že v soudním projednávání případu budete mít důležitou roli."

„Počítal jsem s tím, že na to hrajete," řekl Crowder. „A co dál? Co mám dělat s tím bostonským lékařem?"

„Tomu především zdůrazněte, že paní Elmorová prochází právě určitým obdobím svého života, ve kterém romantické touhy ještě neodumřely; že dosud žila v malém společenském okruhu pod bdělýma očima sousedstva, které si navyklo litovat ji jako poměrně mladou a přitažlivou vdovu; že si tu nemohla vybrat druha podle svého vkusu; neměla příležitost se společensky vyžít. Převládly u ní pocity marnosti a my dovedeme pochopit, že on pokládal za vhodné uklidnit její nervy přiměřenými léky ve dne a v noci jí navodit spánek pomocí barbiturátů.

Veliké množství těchto léků, které jí předepsal, bylo prostě psychologickým činitelem v léčení jejího stavu. Zná výtečně její povahu a pověst v okolí. Paní Elmorová je nade vši pochybnost poctivá žena, a proto nepodstupoval žádné riziko, když jí předepsal tak velké množství prášků pro spaní."

„Myslíte, že to tak řekne?" zeptal se Crowder.

„Zajisté, že to tak řekne," pousmál se Mason. „Má všecky důvody k tomu, aby tak mluvil. V opačném případě by ho hnali ulicí za to, že předepsal pacientovi tak obrovské množství silných hypnotik. Můžete poukázat na to, že tady je v sázce jeho pověst a že pokládáte za dobrý nápad informovat tisk o pravdivých skutečnostech dříve, než to někdo rozmaže na pokyn pana Baldwina."

„A ty pravdivé skutečnosti mu mám sdělit, že?" zeptal se Crowder.

„Ovšem," prohlásil Mason. „Víte o nějakém lepším vysvětlení?"

„Ani se nepokouším," pravil Crowder skromně.

Mason se rozesmál. „Tak se do toho dejte, Duncane. Jestli někdo chce rozmazávat případ v novinách, dáme zase my novinám něco, co vytvoří publicitu ve prospěch obžalované, ubohé, poplašené, zklamané vdovy, jejíž život se právě začal otevírat novým nadějím, když tu náhle všechny slibné vyhlídky zmařila nelítostná smrt. Není divu, že je zklamána. Div je, že si vůbec ještě zachovala zdravý rozum."

„Je mi jasné," řekl Crowder. „Chcete to namazat hodně tlustě."

„To je ono," potvrdil Mason, „hodně tlustě."

„Bude po vašem," usmál se Crowder a zavěsil.

Mason se ušklíbl na Dellu Streetovou. „Když si pan prokurátor přeje hrát tvrdě, budeme hrát tvrdě," řekl. „Tisková publicita se může obracet na obě strany."

„Ale v každém případě," poznamenala Della Streetová, „kola se točí."

„My máme svoje želízka v ohni," řekl Mason. „Podívejme se, jestli nám má co říci Paul Drake."

Della Streetová zdvihla telefon a za necelou minutu se na dveřích Masonovy kanceláře ozvalo Drakeovo smluvené zaklepání.

Mason pokynul Delle Streetové, ta otevřela dveře a vpustila Paula.

„Hola, krásko," pozdravil ji Drake. „Vážení, co vám přineslo dnešní pěkné ráno?"

„Něco přineslo," řekl Mason. „Ani to nemůžem unést."

„Copak, copak – pan státní zástupce tluče pod pás?" zeptal se Drake.

„No – řekněme, že hází klacky pod nohy," řekl Mason. „Rozhodl se hrát na osvědčenou strunu lokálního patriotismu. On reprezentuje Imperiál County, já zastupuji chytráky z města. A naše utkání se bude odehrávat před zraky poroty, která je složena z farmářů a obchodníků v Imperiál County."

„Ale zaměstnáváte také místního advokáta!"

„Místního advokáta smete mávnutím ruky," řekl Mason. „Bitvu svádí poctivý, svědomitý mladý okresní návladní, plný venkovských ctností, na jedné straně a na straně druhé zkažený velkoměstský podvodník, který se ochotně uchýlí ke všem známým i neznámým

trikům. A mimoto je naše klientka v zajetí omamných jedů, pan okresní návladní ji lituje, ale nemůže přece proto pardonovat vraždu."

„To je velice zajímavé," poznamenal Drake.

„Nejhorší na tom je," pokračoval Mason, „že mi pořád nejde na rozum, jak z toho chtějí udělat případ proti Lorraine Elmorové. Něco jiného by bylo, kdyby vyprávěla svůj příběh; ale ona jej až do této chvíle nevyprávěla."

„A oni tu historii znají?"

„Zdá se, že ano," řekl Mason, „za to můžeme děkovat tenkým zdím motelu Palm Court v Calexicu. Ale přesto mi pořád není jasné, oč se pokoušejí. Ten případ mi nejde dohromady.

Být na místě okresního návladního, rozhodl bych se k opatrnému postupu; řekl bych: ‚Zatím je předčasné tvrdit, co se přesně stalo, my především potřebujeme podrobit paní Lorraine Elmorovou výslechu, jenže její právní zástupce si zřejmě přeje ji ochránit před tímto výslechem, a to je v mých očích podezřelá okolnost.'

Pan okresní návladní by potom na mne mohl vyvinout nátlak a vyprovokoval by všechny k napjatému očekávání, jaká bude výpověď paní Elmorové. Místo toho se zřejmě chová, jako kdyby měl jistotu, že má spolehlivou žalobu proti ní, a vytváří si předpoklady pro přízeň poroty tím, že vykládá věc tisku."

„Kvůli tomu se na něj ovšem nemůžeš zlobit," řekl Drake. „Chce prostě vyhrát svoji při."

V Masonových očích se zablesklo. „A já chci vyhrát svoji, Paule… Ale od tebe potřebuji vědět něco o všech těch lidech, které jsi měl sledovat. Máš něco nového?".

„Podrž se, Perry," řekl Drake. „Dovíš se pěknou věci"

„Jakou?"

„Vlastně dvě věci!"

„Tak ven s nimi, Paule."

„Začneme s panem Howlandem Brentem. Tak ten náš hodný investiční poradce, ten staromódní pán v tvídových šatech s kastrůlkem na hlavě, řádí jako tajfun v Las Vegas ve státě Nevada."

„V Las Vegas!" zvolal Mason.

„Ano. Pronajatým vozem přijel do Palm Springs a odtamtud to vzal letadlem do Las Vegas a tam to pořádně roztáčí."

„Co míníš tím, že to roztáčí? Chceš říci, že hraje?"

„Hraje jako blázen," řekl Drake, „ a co víc, zřejmě si napěchoval kapsy!"

„Cože!"

„Doopravdy."

„U těchhle konzervativních lidí z východu si nemůžeš být ničím jist, Paule. Skoro u každého z nich číhá někde v koutku mozku touha po Divokém západě. Kdyby někdo takovému chlapíkovi nabídl, že mu půjčí opasek s dvěma pouzdry na pistole a v nich skutečně pár koltů, vsadím se, že by se okamžitě postavil před zrcadlo a s ďábelským potěšením by se učil bleskově je vytáhnout. Kolik vůbec vyhrál?"

„To je těžko říci," odpověděl Drake, ,,ale prováděl divné věci. Prý měl u ruletového stolu před sebou ohromnou hromadu hracích známek. Lidi se na něj chodili dívat. Páni, ten se musil napakovat!"

„Co se stalo potom?"

„Za chvilku pan Brent vyhrál pětatřicet tisíc dolarů." Mason hvízdl.

„Hrál jako zoufalý. A najednou, jako když prasklo péro, naráz vychladl a byl opět klidný jako Angličan."

,,A začal prohrávat, ne?"

„Začal prohrávat, ano," řekl Drake, ,,a v tu ránu s tím praštil. Prostě vstal, odešel od stolu a od té chvíle se obrátil zády k lákadlům heren v Las Vegas. Neobětoval ani niklák, aby si zahrál ve forbesu."

„Kde je teď?"

„Podle nejposlednějších informací, které jsem dostal, je pořád v Las Vegas a vyspává. Mám na jeho stopě dva lidi, kteří se nepřetržitě střídají. Jakmile vstane a někam si to namíří, budou mi telefonovat."

„Dobrá práce, Paule," pochválil ho Mason. „A to druhé překvapení?"

„To se týká našeho ctěného přítele, pane George Lattyho."

„Co je s ním?"

„Z toho se najednou stal miláček pana okresního návladního v Imperiál County," oznámil Drake.

„Jak je to možné?“

„Jakmile okresní návladní odešel z vaší kanceláře, zřejmě mu napadlo, jestli ho nebudete chtít dát sledovat. Použil obecně známého triku, aby setřásl detektiva; zřejmě se o takovém triku dočetl v nějakém kriminálním magazínu. Před deseti lety by se mu to možná povedlo, jenže my jsme ho sledovali pomocí našeho elektronického broučka.”

„Jak jste to udělali?”

„Dětská hračka,” řekl skromně Drake. „Nejdřív jsme podrobili prohlídce parkoviště, tam jsme našli tři vozy s poznávací značkou Imperiál Valley, zjistili jsme, že jedno z těch čísel je zapsáno na jméno Baldwin Marshall, připevnili jsme na ně elektronického broučka, a pak už si dva muži jen sedli do vozů a čekali.”

„Co udělal Marshall?”

„Provedl osmičku kolem okolních bloků, snažil se přejíždět křižovatky jako poslední vůz na zelenou, neustále pozoroval vozy za sebou, a když nic neviděl, začal být spokojen sám se sebou a vzal nakonec Lattyho s sebou – no, hádejte kam?”

„Do Las Vegas?” zkusil to Mason.

Drake zavrtěl hlavou. „Do Tijuany. V najatém letadle.”

„Do Tijuany!” zvolal Mason.

„Tak jest. Zkrátka za hranice. Takže jakákoli obsílka, kterou bys mu doručil, by byla neúčinná, i kdyby se ti podařilo ho najít. Ten chlap se uklidil mimo pravomoc našich soudů, je v cizím státě.”

„To mě podrž,” řekl Mason.

„Pan Marshall ubytoval chlapečka v nejlepším hotelu v Tijuaně,” pokračoval Drake, „a prohlásil recepčnímu, že okres Imperiál Valley za něho bude platit všechny výdaje.”

„A co potom?”

„Náš drahý Baldwin Marshall je sám se sebou velice spokojen, odletí v najatém letadle sem, na letišti vyzvedne svůj vůz, odjede do El Centro a hned začne svým nejbližším přátelům servírovat jedno interview za druhým a ti už ochotně obstarají dodání obdržených informací tisku.”

„Opravdu zajímavé!” poznamenal Mason.

„Mám pro tebe ještě další novinku," oznámil Drake. „Tvůj přítel kromě toho dostal ještě podporu."

„Co tím myslíš?"

„Myslím tím, že okresní návladní nejen souhlasil s tím, že bude hradit Lattyho výdaje za ubytování a stravování, ale nadto mu vyplatil ještě zvlášť peníze."

„Jsi si tím jist?"

„Náš chlapec byl na mizině, a teď vesele utrácí," pokračoval Drake. „Chová se vyloženě jako bohatý americký turista. Dostal pravděpodobně instrukce, aby si na něj hrál, a takovou roli pan George Latty hraje z duše rád. Ta je na něj jako ušita.

Masonovy oči se zúžily. „Paule," řekl s důrazem, „je mi lhostejné, kolik lidí na to budeš potřebovat, ale pošli je všechny po Lattyho stopě. Kdykoli si něco koupí, musím to vědět, a taky kolik za to zaplatil. Jinými slovy, potřebuji zjistit, na co vydá každý cent, který utratí.

Až ho potom pan okresní návladní posadí do svědecké lavice, předvedu Baldwinu Marshallovi něco z právnické praxe, co asi už zapomněl. Umístit svědka do hotelu, kde by nebyl vyrušován, to jde. Ale docela jiná věc je nacpat svědkovi balík peněz na takzvané výdaje, zvláště když svědek, který byl do té doby dokonale na suchu, najednou začne rozhazovat plnýma rukama. Za prvé jde o zpronevěru peněz na výdaje. Za druhé je to podplácení.

Zajímalo by mě ještě, jestli George podal Lindě zprávu o tom, kde teď je."

„Vsadil bych se, že ji neuvědomil," řekl Drake. „Podle všech těch neobyčejně pečlivých opatření pana Marshalla usuzuji, že je dokonale incommunicado."

Zazvonil telefon.

Della Streetová zdvihla sluchátko a za okamžik řekla Masonovi:

„Volá pan Duncan Crowder z Calexica."

Mason přikývl. „Poslouchejte se mnou, Dello," vyzval ji a chopil se svého aparátu. „Haló, Duncane," řekl.

„Mám pro vás novinky, Perry," oznámil Crowder. „Co víte o sekáčku na led?"

„O sekáčku na led?" opáčil Mason.

„Správně. Myslím tím vražedný nástroj.“

„Vražedný? Myslil jsem, že ten člověk zemřel po požití nadměrné dávky barbiturátů.“

„To si všichni myslili až do zcela nedávné doby,“ řekl Crowder, „ale teď se zdá, že pan okresní návladní si schovával trumf v rukávě. Dewitt zřejmě usnul po vypití otrávené whisky a potom někdo vzal sekáček na led, vrazil mu ho do hlavy těsně nad čelem a nato ho s ďábelskou rozvahou ještě dvakrát bodl do srdce, aby se ujistil, že je skutečně mrtev.

Z bodných ran však nevytekla žádná krev, což znamenalo, že ten člověk byl už mrtev, když byl bodnut do srdce. Stopy po bodnutí byly tak nepatrné, že by je byla policie přehlédla, nebýt toho, že Marshall si vyžádal podrobnou pitvu. Zatelefonoval do Los Angeles a dosáhl, že k pitvě se dostavil jeden z nejlepších soudních lékařů.“

„Po této informaci začíná případ vypadat docela jinak,“ prohlásil Mason.

„O tom, jak teď případ vypadá, vám mohu říci ještě něco,“ pokračoval Crowder. „Vražednou zbraň nalezli v automobilu paní Lorraine Elmorové.“

„Cože!“ zvolal Mason.

„Slyšel jste dobře. Sekáček byl ukryt pod podlážkou v oddělení pro zavazadla, a co víc, byl identifikován jako nástroj, který byl původně v pokoji číslo šestnáct v motelu Palm Court – jak víte, je to pokoj, který obývala paní Lorraine Elmorová.“

„Jak mohli tak přesně určit, kam patří?“ chtěl vědět Mason.

„Do každého pokoje patří otvírač lahví a sekáček na led,“ řekl Crowder. „Čísla pokojů jsou vyražena na dřevěných rukojetích, jsou malinká, takže si jich všimne jen ten, kdo o nich ví nebo je hledá. Správcová prostě chtěla mít ty věci na místě, kam patří, a tak je očíslovala – tedy žádný zvláštní důvod, kromě toho, že měla číslovačku a rozhodla se nástroje označit čísly. Stejně si počínala, pokud šlo o otvírače lahví.“

„Tohle tedy měl pan návladní schováno,“ řekl Mason.

„Ano, to měl schováno, a teď Marshall vykřikuje, že žádá okamžitý výslech. Chce mít Lorraine Elmorovou před soudem. Ted

budu musit rychle instruovat doktora Kettla, aby trval na přiměřeném odkladu do –”

„Zadržte,” přerušil ho Mason. „Nesnažte se dosáhnout odkladu. Jen ať Marshall podá svou obžalobu.

Chovejte se spíš nečinně a vzbuzujte dojem, že vás tento překotný vývoj vyvedl pořádně z míry. Nechte Marshalla, aby si pískal vítězný pochod, a klidně přistupte na nejbližší termín předběžného výslechu, jaký si bude Marshall přát.”

„Ale obžalovaná má právo na odklad,” poznamenal Crowder.

„Já vím,” přisvědčil Mason, „ale dělejte, že si nejste přesně jist tímto nárokem. Chovejte se neobratně. Patrně to na vás dočasně vrhne dost nepříznivé světlo, ale to se úplně změní, až přijde čas.”

„Máte nějaký plán?” zeptal se Crowder.

„K čertu, nemám,” odvětil Mason, „plán nemám žádný, ale přistihl jsem Baldwina Marshalla na švestkách. Dopadl jsem ho, jak podplácí svědka.”

„Podplácí svědka!” zvolal Crowder.

„Tak se tomu bude říkat, jen co s ním budu hotov,” přisvědčil Mason. Oči mu jiskřily. „Jen Marshallovi nebraňte, aby stanovil termín. Vyhradíte si jen jedinou věc, a to, že se musíte dohodnout se mnou, jaké já mám volné termíny. To nám poskytne čas na přípravy.

Nechci, aby předběžný výslech začal dřív, než uplyne aspoň čtyřiadvacet hodin, ale na druhé straně bych nerad požadoval tento odklad na základě uplatňování ústavních práv svědků obhajoby.”

„Vy mu chcete dovolit, aby paní Elmorovou připravil o její ústavní práva?” zeptal se Crowder. „To se nesmí stát, jestliže je před soudem zastupována advokátem, ne?”

„Správně, u soudu ji bude zastupovat advokát,” prohlásil Mason, „a my se nebudeme spoléhat na technickou rutinu uplatňování jejích občanských práv. Já jen chci,”aby náš přítel Baldwin Marshall poskytl co nejvíc rozhovorů novinářům a vytroubil do světa celý ten svůj humbuk, a teprve potom vystoupím a zchladím mu hlavu, až dokážu, že podplatil svědka.”

„To by bylo něco,” řekl s uznáním Crowder.

„Chtěl bych, abyste tento důkaz předložil soudu vy," řekl Mason. „To vám poskytne pořádný podíl na úspěchu obhajoby a kromě toho tím udržíte jednání na místní úrovni."

„To by pro mne hodně znamenalo," řekl Crowder. „Ale mimochodem, Linda Calhounová je skoro nemocná starostí, co je s Lattym. Co jste s ním udělal?"

„Já jsem s ním neudělal nic," řekl Mason.

„Ona si myslí, že ano. Domnívá se, že jste ho pořádně zpražil, pak že jste ho naložil do autobusu a poslal zpátky do Bostonu."

„Nic takového jsem neudělal," řekl Mason.

„Kde tedy může být?"

„Lindě o sobě nedal vědět?"

„Ne."

„To je zvláštní," poznamenal Mason.

„To opravdu je," souhlasil Crowder, „protože podle vší pravděpodobnosti by teď na ní zas měl chtít peníze."

„To se dá čekat," řekl Mason. „Chlapec byl na suchu a Linda mu dala v El Centro dvacet dolarů. Já jsem mu dal dvacet dolarů v Yumě, za ty si měl koupit benzín a zaplatit pokoj v motelu. Myslím, že o něm brzy uslyšíme."

Mason se obrátil k Drakeovi a mrkl na něno. ,,Dobrá. Ještě něco?" zeptal se Crowder. ,,To je všecko," řekl Mason. „Nejdéle za hodinu odjedeme do El Centro. Buďte na stráži, než přijedeme."

13

Linda Calhounová a Duncan Crowder očekávali Masona, Dellu Streetovou a Paula Drakea na letišti.

„Vítáme vás opět v Imperiál County," řekl Crowder. „Musil jsem se schovávat před reportéry. Vědí, že předběžné líčení má být zítra, předpokládají přirozeně, že tu budete už dnes, a všichni chtějí interview."

„Proč by ho neměli chtít?" řekl Mason.

„Chcete tím říci, že proti tomu nemáte námitky?"

„Jistěže ne."

„To jsem nevěděl. Myslil jsem si, že vás nejdřív musím informovat. Ten Marshall je samý trik a uskok. Některé z nich vymyslil docela chytře."

„To už mi došlo," řekl Mason.

„Pane Masone," ozvala se Linda Calhounová, „ráda bych, kdybyste zjistil, co je s Georgem Lattym."

„Stalo se mu něco?" zeptal se Mason. „Nevím. Myslím, že ano."

„Vy jste o něm ještě neslyšela?"

„Slyšela. Dostala jsem docela krátký vzkaz. Ale nevím, kde teď je."

„Jak zněl ten vzkaz?" zeptal se Mason.

„Telefonoval mi do hotelu, když jsem právě byla pryč, a tázal se, jestli mi může nechat vzkaz. Telefonistka mu řekla, že ano. On ji požádal, aby mi vyřídila, že jisté okolnosti, které mi teď nemůže vysvětlit, způsobily, že se nějaký čas nemůže objevovat na veřejnosti; ale že je naprosto v pořádku, abych si nedělala starosti, že se však v přítomné době se mnou nemůže spojit a nezbývá mu než spoléhat na mou věrnost."

„Rozumím," řekl Mason.

„Domníváte se, že je opravdu v pořádku?" zeptala se.

„To závisí na tom, co tím myslíte," řekl Mason. „Máte na mysli, jestli je střízlivý, jestli vede počestný a mravný život, jestli je vám věrný, anebo chcete vědět, jestli je v bezpečí?"

„V tomto okamžiku bych chtěla mít jistotu, že je v bezpečí.

„Z toho vzkazu usuzuji," řekl Mason, „že v bezpečí je."

„Ale kde pro všechno na světě by mohl být?”

„To vám, Lindo, nemohu říci,” vyhnul se odpovědi Mason, ,,a kromě toho musím znovu zdůraznit, že zastupuji vaši tetu. Činím tak na vaši žádost, ale mou klientkou je ona. Její zájmy jsou u mne na prvním místě.”

„Ale co to má co dělat s Georgem?”

„Nemohu vám prozradit ani to,” řekl Mason. „Může to mít hodně společného, a taky to s ním vůbec nemusí souviset. Ale v tomto stadiu si nemohu dovolit nic riskovat.”

„Mám zvláštní pocit,” řekla, „jako kdybyste s Duncanem přede mnou něco tajili.”

Mason pohlédl na mladého advokáta, když uslyšel, že ho až příliš lehce a přirozeně pojmenovala křestním jménem.

Crowder si pohled správně vyložil, ušklíbl se a pravil: „Linda a já jsme už překonali první etapu, Perry.”

„To vidím,” řekl Mason.

Linda se lehce začervenala a obrátila se k Paulu Drakeovi: „Vy pátráte po faktech v tomto případě, vidte? Máte ponětí, kde je pan Latty nebo co se s ním stalo?”

Drake se usmál.

„Detektiv má vždycky nějaké ponětí, slečno Calhounová, ale to se mu často nevyplatí.”

Della Streetová se zavěsila do Lindy. „Jsem si jista, že nemáte žádný důvod k starostem, Lindo,” pravila.

„Ale vůbec tomu nerozumím. George přece je – zkrátka málokdy si dovede poradit ve finančních záležitostech a kromě toho nemá peníze. Přijel sem se mnou a – není mu to podobné, to chci říci.”

„Myslím, že policie už ho vyslechla o všem, co ví,” poznamenal Mason.

„A co vlastně ví, pane Masone?”

„To je těžko říci,” pravil Mason. „Byl ovšem ubytován v motelu a sám řekl, že pokoje mají stěny tenké jako papír. Prohlídkou se zjistilo, že obýval pokoj, který přímo sousedil s pokojem Montrosa Dewitta. Za těchto okolností jistě není vyloučeno, že něco uslyšel.”

,,O tom nepochybuji,” připustila, ,,ale proč to neřekl mne a co to má společného s jeho zmizením?”

„To vám nemohu říci,” řekl Mason. „A víte to?”

„Uděláme to takhle, slečno Calhounová,” řekl jí Mason. „Půjdeme do Duncanovy kanceláře. Odtud můžete zavolat pana okresního návladního a zeptat se ho bez obalu, jestli něco ví o Georgeovi nebo jestli má důvod, proč nemůže dovolit, aby se George s vámi setkal.”

„Řekne mi to?”

„Je nějaký důvod, proč by neřekl?”

„Nevím o žádném.”

„Pojďme tedy,” řekl Mason a dal pohledem Crowderovi znamení. „Vy budete mluvit do aparátu a Duncan a já budeme poslouchat na pobočné lince, a hned uvidíme, jestli okresní návladní o tom něco ví.”

„Ale jakmile jednou vejdete do mé kanceláře,” upozornil ho Crowder, „budete mít problém s hordou reportérů.”

„S tím si už na místě nějak poradíme,” prohlásil Mason, „teď bych rád slyšel, co pan Marshall odpoví na otázku Lindy Calhounové.”

Jeli do kanceláře Duncana Crowdera a Linda se dala spojit s úřadem okresního návladního Baldwina Marshalla.

Crowder a Mason poslouchali na vedlejší lince.

„Tady je Linda Calhounová, pane Marshalle,” ohlásila se Linda, jakmile se návladní ozval na druhém konci drátu.

„Dobrý den, slečno Calhounová,” pozdravil ji Marshall a v jeho hlase se snoubila líčená srdečnost s chladnou opatrností.

„Pokouším se zjistit, co se stalo Georgeovi Lattymu,” pokračovala. „Myslila jsem si, že byste mi v tom mohl pomoci.”

„Proč si myslíte, že se s ním něco stalo?”

„Nic o něm nevím.”

„Vůbec nic?”

„Obdržela jsem přesně jen jediný krátký, skoro tajemný vzkaz, abych o něj neměla starost, že musí spoléhat na mou věrnost.”

„Řekl vám tedy, abyste neměla starosti.”

„Ano.”

„A přesto si děláte starosti?”

„Ano.”

„Ale jistě měl důvod, proč vám ten vzkaz poslal," řekl Marshall.

„Tím jsem si jista."

„Zřejmě mu záleželo na tom, aby vám dal vědět, že si nemáte dělat starosti."

„Ano."

„A vy se přesto staráte."

„Ale já bych chtěla vědět, kde je."

„V tom vám bohužel nemohu pomoci."

„Dovolte mi, abych vám dala přímou otázku. Víte, kde je?"

V odmlce, která nastala, bylo cítit zaváhání, a potom Marshall řekl: „Ne, slečno Calhounová, budu k vám upřímný. Nevím, kde je."

„Ale myslíte, že je v pořádku?" naléhala Linda.

„Když vám řekl, abyste si nedělala starosti, myslím, že byste si je neměla dělat. Tolik důvěry bych měl v něho i v poctivost jeho přátelství, bez ohledu na to, co o tom snad soudí některé jiné osoby.

A teď se vás na něco zeptám já, slečno Calhounová. Telefonujete mi ze svého vlastního rozhodnutí?"

„Jak? Ano, ovšemže."

„Chci tím říci, jestli vám někdo druhý nenavrhl, abyste mě zavolala a položila mi tuto otázku?" Zaváhala.

„Byl to váš právní zástupce, pan Perry Mason, kdo vám navrhl, abyste mě zavolala a otázala se mě, kde je Latty?"

„Totiž… Já… Mám opravdu starost –"

„Ano, děkuji vám," řekl Marshall. „Nepochyboval jsem ani na okamžik, že za celým vaším vyzvídáním vězí pan Mason, a tak mi dovolte ještě jednu otázku. Neposlouchá náhodou pan Mason na pobočné lince?"

Linda Calhounová zalapala po dechu.

„Tady jsem," vmísil se Mason. „Dobré jitro, pane Marshalle."

„Napadlo mi, že jste asi inspiroval tento hovor," pravil Marshall. „Kdybych se vás já potřeboval na něco zeptat, pane Masone, zeptal bych se vás přímo jako muž muže a nesnažil bych se schovávat za ženskou sukni."

„Neschovávám se za žádnou ženskou sukni," řekl Mason.

„Ověřuji prostě vaše prohlášení. Přeji si, aby s vámi slečna Calhounová mluvila jen tehdy, budu-li slyšet, co se říká."

„Tak tedy jste slyšel, co bylo řečeno," odsekl Marshall.

„Slyšel jsem vás velmi zřetelně," pravil Mason. „Slyšel jsem vaše tvrzení, že nevíte, kde je Latty."

„Řekl jsem slečně Calhounové a opakuji to i vám, že nevím, kde je pan George Latty," prohlásil Marshall a praštil telefonem.

„Tak, a teď mám opravdu starost," řekla Linda Calhounová.

„Nemohu vám bohužel pomoci," pravil Mason. „Budete se musit přizpůsobit situaci."

„Ale jaká je situace?"

„To se teprve ukáže," řekl Mason. „Rozhodně se nedomnívám, že by byl Latty v nějakém fyzickém nebezpečí – jsem si tím úplně jist."

Crowderova sekretářka ohlásila: „V kanceláři čekají dva reportéři a nechtějí se dát odbýt. Žádají o rozhovor s panem Masonem."

„Ať vejdou," rozhodl Mason. Crowder přikývl a sekretářka otevřela dveře.

Do kanceláře vstoupili dva novináři a fotoreportér. Jeden z novinářů pravil: „Pane Masone, zeptám se vás přímo, jak se říká, od boku. Hovořil jste právě teď telefonicky s panem okresním návladním Marshallem?"

„Telefonoval jsem s Baldwinem Marshallem."

„Můžeme se vás zeptat na obsah vašeho rozhovoru?"

„Slečna Calhounová je velmi znepokojena nepřítomností svého snoubence pana George Lattyho. Napadlo jí, že pan Marshall by mohl vědět, kde její snoubenec je. Zazvonila mu, zeptala se ho a já jsem poslouchal na pobočné lince."

„Vy jste s ním tedy nemluvil, vy jste prostě jen poslouchal."

„Mluvil jsem s panem Marshallem."

„Můžete mi laskavě prozradit jádro vaší rozmluvy?"

Mason zaváhal.

„Nabízel jste mu, že přiznáte vinu Lorraine Elmorové na zabití, jestliže v tom smyslu změní obžalobu?"

„Proboha nikoli," zvolal Mason. „Jak vás to mohlo napadnout?"

„Povídá se něco v tom smyslu."

„Patrně je to inspirováno panem okresním návladním?" zeptal se Mason.

„Nevím, odkud to pochází. Vím jen, že se tohle povídá. Slyšeli jsme to a slyšelo to i mnoho lidí."

„Tak tedy pro vaši informaci," prohlásil Mason a jeho pohled byl náhle tvrdý jako ocel, „náš rozhovor se netýkal ničeho takového ani vzdáleně a také nic podobného nemáme na mysli – nemáme naprosto žádný úmysl učinit takovou nesmyslnou nabídku.

Mohu vám také prohlásit, že jsem hovořil s panem Marshallem osobně po tom, co skončila svůj hovor slečna Calhounová. Mohu vás informovat, že pan Marshall slečnu Calhounovou ujistil a stejné ujištění dal i mně, že neví o pobytu pana George Lattyho."

„Proč je Latty tak důležitý?" zeptal se reportér.

„O tom v tomto okamžiku bohužel nemohu nic bližšího říci," pravil Mason.

„Proč ne?"

„Neshromáždil jsem dosud všechny potřebné informace."

„Dovolte mi tedy další otázku. Předběžné líčení má začít zítra dopoledne v deset hodin. Hodláte požádat o odklad?"

„Není vždycky snadné vidět do budoucnosti," řekl Mason s úsměvem. „Ale jak vidíte, pan Crowder je zde, já jsem tu taky a dík úsilí pana Baldwina Marshalla a šerifa bude k dispozici i obžalovaná, paní Lorraine Elmorová."

„Má to znamenat, že se hodláte dostavit k předběžnému líčení?"

„Není to vyloučeno," řekl Mason opatrně. „Ale dříve bych velmi rád mluvil s Georgem Lattym."

„Proč? Je to svědek?"

„Nikoli svědek obhajoby."

„Je tedy svědkem obžaloby?"

„Nemohu mluvit za obžalobu."

Jeden z reportérů se zeptal: „Hleďte, skutečně vám Baldwin Marshall řekl, že neví, kde je Latty?"

„Ovšem."

„Ale proč vlastně Latty zmizel?"

„To vám já nemohu říci."

Druhý reportér pravil: „Ve městě se tvrdí, že zítra buď budete ochoten přiznat vinu své klientky na menším zločinu, nebo že vůbec

nepřistoupíte k obhajobě a budete souhlasit s vydáním obžalované řádnému soudnímu řízení před porotou.”

„Pánové, nevíte, odkud tyto pověsti pramení?” zeptal se Mason.

„Jedna z nich vznikla přímo v kanceláři Baldwina Marshalla,” odpověděl reportér. „Okresní návladní to prohlásil jasně a nekompromisně. Nehodlá prý přijmout žádnou nabídku, že se Lorraine Elmorová přizná k zabití, s tím, aby on pak omezil žalobu jen na tento zločin.”

„Sdělil vám, že někdo u něho sondoval půdu v tomto směru?”

„Řekl jen, že tato nabídka je pro něho nepřijatelná.”

„Zeptejte se ho,” pravil Mason a v očích se mu zablesklo, „zda mu někdo učinil takovou nabídku, a jestliže vám odpoví, že ji učinil někdo z okruhu obhájců obžalované, můžete prohlásit, že pan Perry Mason ho za těchto okolností nazývá lhářem.”

Reportéři začali radostně psát.

„Jestliže vám pan okresní návladní vyjádřil svůj dojem,” pokračoval Mason, „že kdokoli nějak spojený s obhajobou nabídl přiznání paní Elmorové k zabití, jestliže tím docílí odvolání obžaloby z vraždy, pak pan Marshall tvrdí něco, co neodpovídá skutečnosti.”

„Promiňte, pane Masone,” přerušil ho jeden z reportérů, „ve skutečnosti neřekl nic víc, než že tato nabídka je pro něho nepřijatelná. Ale neřekl, že byla skutečně učiněna.”

„Dobrá,” pravil Mason, „za těchto okolností můžete prohlásit, že obhajoba nepřijme žádnou nabídku, ani kdyby okresní návladní žádal jen přiznání paní Elmorové k pouhému přepadení. Žádáme úplné a bezpodmínečné osvobození.”

Reportér zajásal. „Mohu citovat tento váš výrok?”

„Můžete ho citovat jako prohlášení nás obou,” doplnil Mason. „Nezapomeňte, že mým spoluobhájcem je Duncan Crowder.”

„Nezapomeneme,” ujistil ho reportér, „zítra budeme určitě v soudní síni.”

Mason se zasmál. „My také,” řekl. Reportéři odešli.

Po jejich odchodu Drake významně pokynul Masonovi a ten ho následoval do kanceláře.

„Ten váš okresní návladní lže,” řekl Drake. „Pokud jde o Lattyho?”

„Ano. Latty je právě teď ubytován v Mexicali na druhé straně hranic. V hotelu se zapsal pod jménem George L. Carson. Není to ani hodina, co odtamtud volal úřadovnu okresního návladního a měl dlouhý rozhovor s Marshallem."

„A co dělá jinak?" zeptal se Mason.

„Žije si podle toho," referoval Drake. „Včera se chudáček trochu přejedl. Měl k večeři srnčí pečeni, tortillas, frijoles a šampaňské. Kromě toho si poručil ještě dvě koroptve, ale udělalo se mu špatně, a tak snědl jen jednu. Šampaňské však statečně dopil, a když se vracel do hotelu, patrně ho už břicho nebolelo. Má být zítra k dispozici u předběžného líčení, ale nedostaví se, dokud pro něho pan okresní návladní nepošle. Jeho svědectví má být překvapením, a zřejmě ví o nějakém důkazu, který Marshall pokládá za smrtící bombu pro obhajobu."

„Je to ale chlapík, ten Marshall, co?" poznamenal sarkasticky Mason.

„Hodláš ho nazvat lhářem přímo před soudem?" Mason zdvihl obočí. „V čem lhal?"

„Nu, přece tvrdil, že nemá potuchy, kde je Latty, vždyť je to chvilka!"

„On jen ujistil Lindu Calhounovou, že jí nemůže říci, kde Latty je – že to neví."

„Nu a?" zeptal se Drake.

Mason pokračoval: „Linda nebyla dostatečně mazaná, aby se ho zeptala, zda neví, kde byl Latty před půlhodinou nebo hodinu předtím nebo v kteroukoli dobu během dopoledne. Ona se ho prostě otázala, zda ví, kde je Latty, a on jí odpověděl, že to neví. Jeho přesná slova byla: Nikoli, slečno Calhounová, budu k vám upřímný. Nevím, kde je."

„Proč jsi ho nechytil za slovo hned?" zeptal se Drake. „Jestliže se pokusil vyhnout se odpovědi pomocí tohoto triku, proč jsi na něho hned nevybafl? Jak to, že ses ho rovnou nezeptal, zda ví, kde byl Latty kdykoli ten den dopoledne?"

Mason odpověděl: „Kdybych to byl udělal, pomohl bych mu vyklouznout."

„Jak to myslíš?"

„Pan Marshall si kousl do návnady,” vysvětlil s úsměvem Mason. „Je tak chytrý, že přelstil sám sebe.”

„Jak to?”

„Tuhle záležitost přivedu na přetřes zítra před soudem. Hodlám ujistit soud, že máme slavnostní prohlášení pana okresního návladního, že neví vůbec nic o pobytu George Lattyho. Nato pan návladní samozřejmě vyletí ze židle a bude prohlašovat, že nám nic takového nesdělil, nýbrž pouze řekl, že mu není známo, kde je Latty v okamžiku, kdy jsme telefonovali; že Linda se ho tázala: Víte, kde je George Latty?”

„Nu a?”

„Nu, a až spolu v této věci budeme hotovi,” pokračoval Mason, „nebo lépe, až budu s ním hotov, bude vypadat jako podvodník a lhář. Kdežto kdybych se ho byl hned do telefonu zeptal, jestli ví, kde je Latty, poslal by mě k čertu a zavěsil by. Kdybych se potom pokusil tu věc přetřásat u soudu, byl bych to já, kdo správně nereprodukuje celou rozmluvu.

Zítra budu u soudu důstojně stát jako uražený obhájce, který je trochu otřesen rychlým vývojem situace. Jen ať vysvětluje pan Marshall.”

„Hodláš se tvářit jako uražený mučedník, nebo budeš zuřit?” zeptal se Drake.

„To záleží na tom, co přinese mé klientce největší prospěch,” řekl mu Mason.

„Moje rada je, abys zuřil,” řekl Drake.

„Uvážím to,” slíbil Mason.

„Tebe to vážně nerozzuří?” zeptal se Drake.

„Dobrý advokát se může rozzuřit vždycky, když mu za to někdo zaplatí, ale jestliže jsi už několikrát dostal zaplaceno za to, abys byl hodný nebo zlý, pak se velice nerad rozezlíš jen tak, když za to nemáš zaplaceno.”

„Vy advokáti!” ušklíbl se Drake.

„Vy detektivové!” oplatil mu Mason. „Hlavně ať tvoji lidé nespustí z očí pana George Lattyho.”

„Právě teď mu jeden můj mládenec prohlíží límeček u košile,” řekl Drake.

14

Soudce Horatio D. Manly zaujal místo na své lavici, jediným pohledem přelétl nabitou soudní síň a řekl: „Zahajuji předběžné líčení ve věci státu Kalifornie proti Lorraine Elmorové.”

„Obžaloba je připravena,” prohlásil Marshall.

„Obhajoba je připravena,” řekl Mason a povzbudivě poklepal na rameno Lorraine Elmorové.

Soudce Manly si odkašlal. „Než započneme s projednáváním případu, chci prohlásit, že v tisku se příliš mnoho psalo o okolnostech případu i o lidech, kteří jsou na něm zúčastněni. Rád bych přítomné upozornil, že tu nejde o divadlo ani o debatní kroužek nebo jiný druh zábavy. Zde zasedá soudní dvůr. Obecenstvo se bude chovat podle toho; v opačném případě soud učiní vhodná opatření k zajištění důstojného průběhu.”

Mason povstal. „Mohu dostat slovo?” zeptal se.

„Ano,” přisvědčil soudce.

„Obhajoba potřebovala velice nutně vejít ve styk s jistým panem Georgem Lattym,” řekl Mason. „Máme důvod se domnívat, že obžaloba buď někde pana Lattyho skrývá, anebo ví, kde se pan Latty zdržuje, přestože okresní návladní nám dal své osobní ujištění, že neví, kde pan Latty je.”

„Okamžik, prosím, okamžik,” zvolal Marshall a zvedl se ze židle. „Vznáším námitku proti tomuto tvrzení.”

„Je moje tvrzení nesprávné?” zeptal se Mason.

„Vaše tvrzení je nesprávné.”

„Včera jsem byl přítomen telefonickému rozhovoru, Vaše Ctihodnosti,” řekl Mason, „ve kterém pan okresní návladní ujistil Lindu Calhounovou, neteř obžalované, že nemá potuchy, kde je George Latty. Přál bych si, aby toto prohlášení opakoval před soudem.”

„To prostě neodpovídá pravdě,” řekl Marshall. „Nic takového jsem netvrdil.“

„Že jste netvrdil?” opakoval Mason s úžasem.

„Nikoli. Slečna Calhounová se mě výslovně zeptala: ‚Víte, kde je pan Latty?‘ a já jsem jí odpověděl, že nevím. Nemohl jsem to vědět.

Mluvil jsem s ní telefonicky. Nevěděl jsem, co právě v tom okamžiku dělá nebo kde se zdržuje."

„Aha, tedy právě v tom okamžiku!" zvolal Mason. ,,Ale tohle jste jí neřekl. Řekl jste jí, že nemáte ponětí, kde pan Latty je, nebo jste použil jiných slov v tomto smyslu."

„Domnívám se, že pan obhájce mě záměrně nesprávně cituje, Vaše Ctihodnosti," obvinil Masona Marshall.

„Dobrá, aby tedy nedošlo k nedorozumění," prohlásil Mason, „táži se, zda víte, kde je Latty teď, nebo zda víte, kde se zdržoval před hodinou, před půlhodinou či před čtyřiadvaceti hodinami; nebo můžete mi třeba povědět, jak by slečna Calhounová mohla vejít ve styk s panem Lattym? Linda Calhounová a George Latty jsou totiž zasnoubeni, Vaše Ctihodnosti."

„Nejsem povinen odpovídat na vaše otázky. Nejsem povinen podrobit se vašemu křížovému výslechu," rozzlobil se Marshall. „Vedu úřad okresního návladního, nikoli manželskou poradnu. Jestliže si pan Latty přeje vejít ve styk s Lindou Calhounovou, může tak jistě učinit."

„Ledaže by dostal instrukce, aby tak nečinil," pravil Mason. „A proto, aby znovu nedošlo k nedorozumění, táži se pana žalobce, zda nařídil nebo nenařídil panu Lattymu, aby se nescházel se slečnou Calhounovou."

„Samozřejmě že jsem nic takového neučinil," řekl Marshall. „Naopak, ve skutečnosti jsem zvlášť doporučil panu Lattymu, aby se spojil s Lindou Calhounovou."

Mason tázavě zdvihl obočí. „A aby sdělil slečně Calhounové, kde je?"

„To jsem neřekl," pravil Marshall.

„Snad bych se tedy měl vyjádřit jinak," pokračoval Mason, „a zeptat se vás, zda jste speciálně zvlášť nařídil panu Lattymu, aby neprozradil Lindě Calhounové, kde je."

„Nemám povinnost odpovídat na vaše otázky. Nepřeji si, abyste mě vyslýchal," odsekl Marshall.

„Zkrátka soud jasně vidí všecky technické dvojsmysly, uhýbání a vytáčky, které charakterizují úřad pana žalobce v souvislosti s našimi pokusy zjistit místo pobytu George Lattyho. Prosím Vaši Ctihodnost,

aby přikázala panu okresnímu návladnímu, ať obhajobu informuje o nynějším pobytu pana Lattyho."

Mason se posadil.

„Je vám známo, kde je pan Latty?" zeptal se soudce Manly Marshalla.

„Jestliže Vaše Ctihodnost promine, toto není spravedlivá otázka," prohlásil Marshall. „Ať pan zástupce obhajoby prohlásí, že chce postavit George Lattyho před soud jako svědka obhajoby, a pak bude mít nějaký důvod pro své otázky. Ale my nejsme povinni prozrazovat něco obhajobě prostě proto, abychom umožnili milostné setkání neteři obžalované s důležitým svědkem žaloby."

Soudce Manly pohlédl tázavě na Masona.

Mason se vztyčil v plné důstojnosti a pravil: „Jestliže soud dovolí, my zatím nevíme, bude-li pan Latty svědkem obhajoby či nikoli. Neměli jsme bohužel možnost s ním hovořit od chvíle, kdy jisté okolnosti zaujaly naši pozornost. Není naprosto vyloučeno, že ho budeme potřebovat k tomu, aby pomohl vyjasnit některé body ve spojitosti s obhajobou."

„Vaše Ctihodnosti," zvolal Marshall, „zástupce obžalované nemá ani nejmenší úmysl použít ho k obhajobě. Celý ten povyk kvůli místu pobytu pana Lattyho nemá jiný účel než uvést do rozpaků obžalobu."

„Dobrá tedy," řekl soudce Manly, „můžeme se vrátit k původní otázce: víte, kde je pan Latty?"

„Zajisté, že vím, kde je," odpověděl Marshall. „Latty je svědkem obžaloby a my ho držíme na místě, kde nemůže být nijak ovlivňován."

„Mohu se zeptat, co tím ovlivňováním obžaloba myslí?", zeptal se Mason.

„Působení na svědka, aby změnil výpověď," řekl Marshall. „Svědek má jisté romantické vztahy k neteři obžalované a mohl by se snadno dostat do postavení, kdy mazaný advokát bez skrupulí by ho mohl přimět, aby změnil svědectví."

Mason se zeptal: „Chcete tím říci, že tento svědek je natolik nejistý, že by jeho styk s příbuznou obžalované mohl vyvolat změnu vzpomínky na to, co ví nebo co viděl?"

„Vy dobře víte, co tím myslím!" vykřikl Marshall. „Myslím tím, že právě vy byste mohl vyvinout nátlak, který by toho mladíka nakonec dočista popletl."

Mason se usmál. „Jestli si pan okresní návladní váží svého vlastního svědka tak málo, že ho nemůže nechat vyslechnout kýmkoli jiným než obžalobou, nechce-li riskovat změnu svědectví, pak jsem ochoten s ním souhlasit."

„To jsem neřekl! Tak jsem to nemyslil, a vy to víte!" křičel Marshall s obličejem temně rudým zlostí.

„To stačí, pánové, to stačí," přerušil ho soudce Manly. „Všecky poznámky pana žalobce budou napříště adresovány soudu. Pane žalobce, protože zřejmě víte, kde se zdržuje pan Latty, soud se vás teď táže, existuje-li nějaký důvod, proč by místo jeho pobytu nemělo být sděleno mladé dámě, která je s ním zasnoubena, nebo proč nemůže zástupce obhajoby doručit předvolání za svědka?"

Marshall odpověděl: ,,Latty je nyní v úřadovně okresního návladního a čeká, až bude předvolán jako svědek obžaloby v tomto případě – jako její nejdůležitější svědek."

„V tom případě," prohlásil Mason, „se domnívám, Vaše Ctihodnosti, že je zapotřebí informovat slečnu Calhounovou, že její snoubenec jednal z příkazu obžaloby, když s ní nevešel ve spojení ani jí nesdělil, kde se nalézá."

„Slečna Calhounová není nijak účastna na tomto soudním projednávání," řekl Marshall. „Není zapotřebí o něčem ji informovat."

„Mám tomu tedy rozumět tak, pane žalobce," zeptal se soudce Manly, „že hodláte předvést George Lattyho v soudní síni?"

„Objeví se tu během hodiny," ujistil ho Marshall.

„Myslím, že to je jasná odpověď na otázku," řekl soudce Manly. „Ať už tomu bylo jakkoli v souvislosti se zatajením nebo nezatajením svědkova pobytu, svědek předstoupí před soud a pan obhájce bude mít možnost se ho zeptat, kde byl a proč nevešel ve styk se –"

„Ale Vaše Ctihodnosti, tyto otázky by byly naprosto nevhodné," přerušil ho Marshall. „Latty je pouze svědek. Není stranou ve sporu."

„Obhájce může vždycky zkoumat možnou předpojatost svědka," prohlásil Mason, „a každý svědek, který je tak dokonale předpojatý, tak dokonale pod kontrolou obžaloby, že je ochoten vyhnout se setkání se svou snoubenkou, jen aby neporušil zájmy obžaloby, takový člověk se zajisté nemůže pokládat za svědka poctivého a nestranného. Obhajoba má plné právo zjistit pozadí jeho pohnutek."

„To je i můj názor," prohlásil soudce Manly.

„Vaše Ctihodnosti, budu ochoten tento bod probrat, až tato otázka přijde na pořad," slíbil Marshall.

„Ano. Teď není čas na podobnou diskusi," řekl soudce Manly. „Vrátíme se k tomu, až svědek předstoupí."

„Žaloba se tedy zavazuje, že svědka předvolá," připomínal Mason.

„Žaloba není povinna prozrazovat své svědky obhajobě."

„Stejně jste už ujistil soud, že Latty se jako svědek objeví během hodiny."

„Počítám s tím, že ho předvolám," řekl Marshall.

Mason se usmál a zdvořile se uklonil předsedajícímu. „Kdyby obžaloba byla učinila toto prohlášení dřív, ušetřilo by nám to spoustu času a možná i zbytečné rekriminace."

Marshall se třásl zlostí: „Nelíbí se mi, když jsem donucován prozradit napřed podrobnosti svého případu obhajobě."

„Dobrá, už jste je prozradil," řekl soudce Manly. „Zavolejte prvního svědka."

Na okamžik se zdálo, že se Marshall pustí do další debaty se soudem, ale nakonec – když se chvíli šeptem horečně radil se svým zástupcem, který seděl vedle něho – řekl i „První můj svědek je okresní zeměměřič."

Okresní zeměměřič předložil soudu plán motelu v Calexicu, mapu silniční sítě v okolí Calexica a ukázal na ní místo, kde byl nalezen automobil Lorraine Elmorové.

Mason neměl kontrolní otázky.

Šerif, který byl předvolán jako druhý svědek, vypovídal o nálezu automobilu uvízlého v písku a o dražé, nalezeném na předním sedadle.

„Víte, co dražé obsahovalo?" zeptal se Marshall.

„Ano, teď to vím.”

„Máte to dražé s sebou?”

„Mám.”

„Ukažte nám je, prosím.”

Šerif vytáhl z kapsy malou lahvičku. V lahvičce bylo zelené dražé.

„A co tedy obsahuje to dražé?” zeptal se Marshall. Crowder pohlédl na Masona. „Mám uplatnit námitku?” zašeptal.

Mason zavrtěl hlavou.

„Dražé obsahuje somniferal,” odpověděl šerif. „Víte, co to je?”

„Ano, pane.”

„Co je to tedy?”

„Jeden z nejnovějších prostředků pro spaní. Je velice silný a jeho Význačnou vlastností je, že účinek se dostavuje velmi rychle a dlouho působí. Hypnotika, která velmi rychle účinkují, se na druhé straně rychle vstřebají, kdežto prostředky, které dlouho působí, začínají naopak účinkovat zvolna. Tato poměrně nová droga – somniferal je její chráněný název – působí velmi rychle a její účinek dlouho trvá.”

„Pověděla vám obžalovaná něco o tomto dražé?” zeptal se Marshall.

„Odmítla v tom směru učinit jakoukoli výpověď. Podle svého prohlášení tak učinila na radu svého právního zástupce.”

„Nalezl jste vůbec nádobku, ze které bylo toto dražé vzato?” zeptal se Marshall.

„Ano,” odpověděl úsečně šerif, „v kabelce obžalované.”

Crowder přitom s úzkostí pozoroval Masona. Když viděl, že advokát nevstává, aby uplatnil námitku, naklonil se k němu a šeptal: „To je přece svědkův závěr. Nemůže vědět, z jaké lahvičky dražé pochází.”

Mason se usmál a přiblížil rty těsně ke Crowderovu uchu. „Nevznášejte námitky proti takovým věcem,” řekl šeptem. „To prozrazuje amatéra. Jen ho nechte, ať pokračuje ve výpovědi, a pak ho zničte při křížovém výslechu. Nezapomeňte, až ho budete vyslýchat, položit důraz na bod, jak věděl, že jde o stejnou nádobku. Donuťte ho, aby připustil, že spoléhá na něco, o čem ví pouze z

doslechu. Zeptejte se ho, zda si je vědom, že je to nesprávné. Tažte se ho, zda se radil o této podrobnosti svého svědectví s okresním návladním – zda ho okresní návladní nepoučil třeba takto: ‚Položím vám tuto otázku a vy na ni rychle odpovězte, dřív než obhajoba vznese námitku. Jde o nepřímý důkaz, ale zkusíme to a možná že to dostaneme do protokolu.‘ Tím také dokážete jeho předpojatost.”

„Počkat, okamžik,” přerušil ho Crowder šeptem, „jak jste to říkal, až ho budu vyslýchat?”

„Ovšem, vy,” řekl Mason. „Potřebuji, abyste do případu co nejvíc osobně zasahoval, rozumíte mi?”

„Propána, moc rád,” řekl Crowder, „ale netušil jsem, že mi chcete poskytnout příležitost dokonce i při výslechu svědků.”

„Nechcete?”

„Panebože, chci! Já – tam v soudní síni sedí jistá mladá dáma, která – upřímně řečeno, velmi rád bych na ni udělal dojem.”

„Budete k tomu mít příležitost,” ujistil ho Mason.

Soudce Manly, který si povšiml tichého rozhovoru obou advokátů, pravil: „Otázka zněla, zda vůbec objevil lahvičku, ze které bylo vzato dražé, a šerif odpověděl, že ano; že dražé bylo vzato z lahvičky, která byla nalezena v kabelce obžalované v motelu v Calexicu.”

„Byla tato dražé vydána na lékařský předpis?” zeptal se Mason.

„Ano, byla.”

„Mluvil jste s lékařem, který předpis vydal?”

„Ano.”

„Kde bydlí?”

„V Bostonu ve státě Massachusetts.”

„Je tu přítomen jako svědek?”

„Nikoli.”

„Ale zajisté vám vysvětlil, proč vydal předpis na tak veliké množství dražé?”

„Ano.”

„Zatím nemám na svědka další otázky. Můžete se ptát,” řekl Marshall a uklonil se směrem k němu, jako by poskytnutím příležitosti ke křížovému výslechu projevoval velikou šlechetnost zástupci obhajoby i svůj smysl pro poctivou hru.

Pak Mason pokynul Crowderovi. „Pusťte se do toho, Duncane.”

„Vypověděl jste, pane šerife, že jde o dražé somniferalu. Byla dražé podrobena analýze?”

„Měl jsem přece k dispozici recept.”

„Jaký recept?”

„Recept, podle kterého byl lék vydán.”

„A kde jste ten recept dostal?”

„Od lékaře, který ho vydal.”

„Je to původní předpis?”

„Jistěže ne. Ten má lékárna.”

„Aha, vy jste tedy předpis neměl.”

„Původní ne.”

„A vy jste nedal dražé analyzovat?”

„Ovšemže ne. Dražé je netknuté.”

„Jak tedy potom víte, že to je dražé vydané na onen předpis?”

„Protože to říká nálepka na lahvičce.”

„A kde jste nalezl lahvičku?”

„V pokoji, který obývala obžalovaná.”

„A jak víte, že dražé pochází z oné lahvičky?”

„Protože je to stejný druh dražé, jaký je v lahvičce.”

„Jak to víte?”

„Nu, má stejnou barvu a naprosto stejně vypadá.”

„Podle vás tedy dražé pochází z oné lahvičky, protože lahvička podle vašich informací obsahovala somniferal a vy víte, že dražé obsahuje somniferal, protože usuzujete, že pochází z lahvičky. Nebo ještě jinak, protože podle vašeho předpokladu dražé obsahuje somniferal, musí pocházet z lahvičky, ve které je podle vašeho předpokladu somniferal, protože vám někdo telefonicky řekl, že je v ní somniferal.”

„Ale vy jste to celé překroutil,” protestoval šerif.

„Dobrá,” řekl Crowder, „vyložte nám to nepřekrouceně.”

„Nu, hovořil jsem s doktorem, který napsal recept, a ten mi řekl, co je na receptu napsáno. Ověřil jsem si…”

„Ano, ano,” řekl Crowder, „jen pokračujte, pane svědku. Co jste si ověřil?”

„Nu, porovnal jsem obsah lahvičky s receptem, který napsal doktor, jak mi řekl do telefonu.”

„Tak vy jste si tedy nedal práci a nezatelefonoval jste lékárně, která lék podle předpisu vydala, a neuvedl jste číslo lahvičky a nevyslechl jste si jejich popis obsahu?”

„Ne. Nepokládal jsem to za nutné.”

„Víte vůbec, že svědectví o tom, co znáte z doslechu, je nepřípustné?”

„Zajisté.”

„Neuvědomil jste si, že tohle všechno znáte jen z doslechu?”

„Ale byla to jediná cesta, jak to dokázat. Přece jsme nemohli obesílat sem ty lidi až z Bostonu jen proto, aby dosvědčili něco, co je dokonale jasné a zřejmé.”

„A jak víte, že to dražé pochází z oné lahvičky?”

„Má stejnou velikost, tvar i barvu.”

„Copak se nemůže lišit tvarem a velikostí od jakéhokoli jiného dražé téže váhy?”

„Tady je rozhodující barva.”

„A barva je v našem případě zelená, že?”

„Ano.”

„A řekl vám doktor, že somniferal se vyrábí v dražé a že ta dražé mají zelenou barvu?”

„Ne, neřekl.”

„Kdo vám to tedy řekl?”

Šerif se rozpačitě zavrtěl. „Lékárník v El Centro.”

„A je tady ten lékárník jako svědek?”

„To mi není známo.”

Crowder vstal. „Jestliže slavný soud dovolí, navrhuji vyškrtnout celé svědectví pana šerifa, které se týká složení a obsahu dražé a obsahu lahvičky, vydané na recept, a to proto, že celé svědectví, jak se teď ukazuje, se zakládá na závěrech a skutečnostech, které svědek zná jen z doslechu.”

„Tady to máme, Vaše Ctihodnosti,” zvolal Marshall, „můj mladý vzdělaný přítel nás zahrnuje množstvím malicherných technických podrobností, které si vysnil. Až přijde čas, kdy bude provozovat právnickou praxi poněkud déle, naučí se, že v nepodstatných věcech

se dáváme vést vzájemnou profesionální zdvořilostí, někdy něco uznáme a jindy zas uzná druhá strana.”

„Ale my jsme zatím neviděli nic, co by protistrana uznala, Vaše Ctihodnosti,” prohlásil Crowder. „Zatím máme uznávat jen my. Nikdo neví, co je obsahem toho dražé. Obžaloba se domnívá, že jde o somniferal, protože se domnívá, že pochází z oné lahvičky, a domnívá se, že lahvička obsahuje somniferal, protože to řekl doktor z Bostonu, ale až dosud nemáme ani jediný přímý důkaz o tom, že dražé skutečně pochází z té lahvičky.”

„Návrhu se vyhovuje,” rozhodl soudce Manly. „Svědectví se škrtá, pokud se týká obsahu dražé.”

„Ale Vaše Ctihodnosti,” zvolal zlostně Marshall, „to se dotýkáme podstaty věci. Chceme dokázat, že zemřelému byla podána whisky, která obsahovala uspávací prostředek, známý jako somniferal. Chceme dokázat, že obžalovaná měla u sebe tuto drogu.”

„Dokažte to vhodným způsobem a nebudeme mít námitky,” pravil Crowder, „ale my nehodláme dovolit, aby celý případ proti obžalované byl založen na nepřímém důkazu a pouhých dohadech a domněnkách žaloby.”

„Soud už v tomto bodě rozhodl,” řekl soudce Manly.

„Ale Vaše Ctihodnosti,” protestoval Marshall, „vždyť jde pouze o předběžné líčení.”

„Platí v něm stejné zásady pro vedení důkazu jako před řádným soudem,” odsekl Crowder.

„Správně,” řekl soudce Manly. A poněkud vlídnějším hlasem dodal na adresu okresního návladního: „Snad se vám podaří důkaz uplatnit později.”

„Ale jen za podmínky, že sem budeme tahat svědka až z Bostonu,” stěžoval si Marshall.

„Obhajoba bude ochotně souhlasit s odložením předběžného líčení, aby mohl být svědek předvolán,” ujistil Crowder zdvořile. „Naopak, velmi rádi bychom podrobili křížovému výslechu onoho bostonského lékaře, abychom zjistili, jak ví, co je v inkriminované lahvičce a jak je s to identifikovat lahvičku po telefonu. Jsem přesvědčen, že onen lékař jen napsal recept a neměl nic společného s vydáním léku. Jedině lékárník by nám mohl říci, co je v těch dražé.”

„V tom případě sem bude musit letět z Bostonu i lékárník,” řekl Marshall.

Crowder se usmál.

„Nechceme nic jiného, než aby obžaloba předkládala nezvratné důkazy a nezakládala svá tvrzení na svědectvích známých z doslechu.”

„Soud už rozhodl,” opakoval soudce Manly. „Pane žalobce, měl byste raději zavolat dalšího svědka, a pokusit se navázat na tento bod později.”

„Jak si přejete,” pronesl Marshall zdráhavě. Neušlo mu, že přítomní reportéři si zuřivě činí poznámky. „Další můj svědek je Hartwell Alvin, policejní ředitel v Calexicu.”

„Předstupte, pane Alvine,” řekl soudce Manly.

Alvin, vysoký, mrtvolně bledý muž asi padesátiletý s bezvýraznýma očima, které jako by se skrývaly za neprůhlednou clonou, postoupil dopředu, zdvihl pravou ruku, odříkal přísahu a zaujal místo ve svědecké lavici. Jeho chování bylo klidně odměřené.

„Jmenujete se Hartwell Alvin a jste v posledních letech policejním ředitelem v Calexicu ve státě Kalifornie?”

„Ano,” přisvědčil Alvin.

„Obracím vaši pozornost ke čtvrtému tohoto měsíce. Byl jste ten den v časných hodinách ranních služebně v motelu Palm Court v Calexicu?”

„Ano.”

„Protože pan zástupce obhajoby by jistě měl námitky proti každému svědectví čerpanému z doslechu, nebudu se vás ptát, proč jste tam šel, jelikož všecko, co jste se dověděl prostřednictvím telefonu, se zakládá na doslechu. Povězte nám tedy přímo, co jste zjistil při svém příchodu.”

„V pokoji číslo čtrnáct jsem nalezl mrtvolu muže.”

„Znal jste toho muže?”

„Nikoli.”

„Byl později identifikován?”

„Ano.”

„Byl identifikován jako jistý Montrose Dewitt z Los Angeles?”

„Tak jest.”

„Kolik hodin bylo, když jste se dostavil do motelu?”

„Bylo krátce po sedmé hodině.”

„Ráno?”

„Ovšem.”

„Co jiného jste ještě našel?”

„Nalezl jsem mrtvolu tohoto muže na podlaze čísla čtrnáct. Zjistil jsem, že věci mrtvého byly rozházeny po pokoji, jak dokazují fotografie, které jsem dal pořídit. To jest, byly zotvírány zásuvky a byl otevřen i kufr a další zavazadlo. A větší nepořádek jsem zjistil v čísle šestnáct. Tam byly zásuvky úplně vyndány, jejich obsah byl rozházen po podlaze a rovněž se válely po podlaze kusy šatstva a jiné předměty.”

„Dal jste pořídit snímky těchto pokojů?”

„Ano, dal.”

„Máte s sebou tyto snímky?”

„Zajisté.”

„Půjčte mi je, prosím, jeden po druhém a říkejte mi laskavě, co který z nich zobrazuje.”

Uplynulo několik minut, během nichž svědek podával zástupci žaloby obrázek po obrázku a uváděl ke každému z nich vysvětlení, co ukazují, odkud je snímek fotografován a o který z pokojů jde.

„Prohlédl jste si registrační záznamy motelu?” zeptal se Marshall.

„Ano. Šestnáctka byla pronajata osobě, která udala jméno Lorraine Elmorová, a obyvatel čtrnáctky se zapsal jménem Montrose Dewitt.”

„Byl jste spolu se šerifem přítomen nálezu automobilu, zaregistrovaného pod jménem Lorraine Elmorová, na zaváté cestě v poušti?”

„Ano.”

„Prozkoumal jste nejbližší okolí nálezu?”

„Ano.”

„Pořídil jste potřebné snímky?”

„To se stalo potom. Nařídil jsem, aby bylo místo ofotografováno.”

„Máte snímky s sebou?”

„Ano, pane.” A Alvin opět předložil půl tuctu snímků ukazujících vůz napolo uvízlý v písku. „Nalezl jste něco ve voze?”

„Ano.”

„Co to bylo?”

„V zavazadlovém prostoru pod krytem podlahy jsem našel sekáček na led.”

„Máte ho s sebou?”

„Mám.”

„Předložte ho soudu, prosím.”

Svědek předvedl sekáček na led, a Marshall požádal, aby doličný předmět byl označen pro pozdější identifikaci.

„Ukážu vám teď číslo šestnáct, vyražené na rukojeti se kačku, a chci od vás vědět, zda toto číslo bylo na sekáčku vyraženo už v okamžiku, kdy jste ho našel.”

„Ano, pane, už tam bylo.”

„Našel jste ještě něco?”

„Viděl jsem, že šerif nalezl na předním sedadle automobilu zelené dražé.”

„Byl jste přítomen, když šerif nalezl lahvičku s číslem receptu?”

„Ano, byl.”

„Kde byla nalezena?”

„V čísle šestnáct, v kabelce.”

„Prosím, tažte se,” vybídl Marshall Masona.

Mason pošeptal Duncanu Crowderovi: „Vezměte si ho, Duncane. Nic zvláštního z něho nedostanete. Nezevšeobecňujte. Chytněte se jedné podrobnosti, položte na ni důraz, a pak ho nechte jít.”

Mason se posadil a pozoroval mladíka s bystrým zájmem.

Duncan Crowder povstal, usmál se na policejního ředitele a pravil: „Jak jsem vyrozuměl z vašeho svědectví a jak vidím z těchto snímků, kabina číslo šestnáct byla v dokonalém nepořádku.”

„Tak jest.”

„Někdo vyházel obsah zavazadel i zásuvek.”

„Ano.”

„Hledali jste otisky prstů?”

„Ano, pokoušeli jsme se vyvolat i zašlé otisky.”

„Podařilo se vám to?”

„Ano.”

„Proč jste se o tom nezmínil ve své svědecké výpovědi, když vás vyslýchal pan žalobce?”

„Neptal se mě na to.”

„Proč se vás na to nezeptal?”

Marshall rychle vyskočil. „Vaše Ctihodnosti, vznáším námitku proti tomuto výslechu jako nepřípustnému, rovněž tak proti nepřípustnosti této otázky. Svědek přece nemůže číst v mysli okresního návladního.”

„Námitce se vyhovuje,” rozhodl soudce Manly.

Crowder se usmál. „Postavím tedy otázku jinak. Rokovali jste se zástupcem žaloby o tomto případě?”

„Zajisté.”

„Předtím, než jste předstoupil jako svědek?”

„Ovšem.”

„Probral jste s ním podrobnosti svého svědectví?”

„Ano.”

„A sdělil vám pan žalobce při této konferenci, že si nepřeje, abyste se v jakékoli souvislosti zmínil o otiscích prstů, které jste na místě objevil, ledaže byste byl na ně zvlášť dotázán, a ubezpečil vás dále, že on se vás při výslechu na ně tázat nebude?”

„Slavný soude, protestuji proti této otázce,” vybuchl Marshall zlostně. „Tento rozhovor a vůbec jakýkoli svědkův rozhovor se žalobcem nemá pro případ naprosto žádný význam. Nejsem to já, kdo stojí před soudem.”

Crowder se však nedal: „Jestliže však chci ozřejmit, že svědek záměrně upravil své svědectví a úmyslně zatajil některé skutečnosti při svém výslechu, a jestliže tak učinil na žádost pana žalobce, pak to ukazuje jasnou předpojatost svědka, Vaše Ctihodnosti, a v tom případě byla tato moje otázka na místě.”

„Pokládám váš názor za správný,” prohlásil soudce Manly. „Námitka se zamítá.”

„Odpovězte na otázku,” vyzval svědka Crowder.

Bylo zřejmé, že Marshall usilovně rozvažuje, zda se má v tomto bodě přít dál. Několik okamžiků zůstal nejistě stát, a pak se zdráhavě posadil.

„Požádal mě, abych se o otiscích prstů nezmiňoval, dokud nebudu na ně dotázán," odpověděl svědek.

„Řekl vám důvod, proč si tak přeje?"

„Pravil, že by to mohlo vést k nesprávným závěrům."

„Tak dobrá, zeptám se vás tedy na otisky prstů já. Co jste nalezl?"

„Zjistil jsem otisky prstů obžalované Lorraine Elmorové. Pak tam byly otisky prstů Montrosa Dewitta."

„V obou pokojích?"

„V obou pokojích."

„Pokračujte, prosím. Jaké další otisky prstů jste nalezl?"

„Byly tam otisky prstů pokojské, která tam uklízí, a pak jsme našli několik otisků, jejichž totožnost jsme nemohli určit."

„A byly tyto otisky dostatečně zřetelné, aby se daly identifikovat?"

„Jestliže se nám podaří nalézt osobu, která tam otisky zanechala, nebude obtížné provést spolehlivé srovnání."

„Máte fotografie těch otisků?"

„Mám."

„Ukažte nám je, prosím."

„S dovolením slavného soudu," ohradil se Marshall, „svědek může být při křížovém výslechu otázán na to, co nalezl, ale obhajoba nemá právo pokládat snímky nalezených otisků za součást křížového výslechu. Jestliže si obhajoba přeje zařadit tyto snímky do důkazních prostředků, má pan obhájce možnost předvolat tohoto svědka jako svědka obhajoby, a pak se může tázat na snímky."

„Nemyslím, že je tomu tak," odporoval soudce Manly. „Tento svědek byl dotázán, co nalezl; vyfotografoval vnitřek pokojů nebo pořídil snímky otisků a předložil je jako průvodní prostředky. Jestliže byly některé snímky úmyslně zatajeny na žádost žalobce a při křížovém výslechu to vyšlo najevo, má obhájce plné právo žádat předložení těch fotografií."

„S dovolením Vaší Ctihodnosti, protestuji proti tvrzení, že snímky byly záměrně zadrženy na žádost okresního návladního."

„Na námitku máte právo,” prohlásil soudce Manly, „ale součástí průvodních prostředků jsou. Vykládám pouze zásady průvodního řízení.”

Svědek předložil fotografie a Crowder je dal zařadit mezi důkazy.

„Tak,” pokračoval přívětivě Crowder, „všecko ukazuje na to, že jakási osoba velice spěšně prohledala zavazadla a zásuvky, jako kdyby něco hledala. Je tomu tak?”

„Ano, správně.”

„Ale v těch pokojích by to bylo vypadalo naprosto stejně, kdyby nějaká osoba se tam snažila naopak ukrýt nějaký nastrčený důkaz, třeba vložit lahvičku s oněmi dražé do některého zavazadla. Je to tak?”

„Tak se to říci nedá. Kdyby tam nějaká osoba chtěla něco nastrčit, uložila by to na jedno místo, které si zvolila, a ostatní zavazadla ani zásuvky by nebyla musila rozhazovat.”

„Řeknu to tedy jinak,” pravil Crowder. „Což když nějaká osoba prohledala pokoj a zavazadla, aby se ujistila, že tam nikde určitý předmět není, a když zjistila, že skutečně v pokoji není, bylo by docela dobře možné, že by takový nebo podobný předmět umístila v některém zavazadle tak, aby pátrající úředník spolehlivě musil ten předmět najít. V tom případě by zmatek a nepořádek v pokojích byl právě takový, jak jste ho našel vy.”

„To je možné,” připustil svědek. „Když v místnosti najdete takový zmatek, nemůžete nikdy přesně říci, zda odtud někdo něco vzal, nebo zda nějaká osoba pouze něco hledala, a zrovna tak nemůžete tvrdit, že něco chybí nebo že bylo něco přidáno, ledaže byste měl už napřed přesný seznam věcí, které v místnostech byly.”

„Upřímně vám děkuji za vaše vzácně objektivní zhodnocení situace, pane řediteli,” pronesl se zdvořilou úklonou Crowder. „Vážím si vaší upřímnosti a nemám další otázky.”

„Pan obhájce zbytečně plýtvá řečnickými obraty,” poznamenal jedovatě Marshall.

„Pan zástupce obhajoby prostě děkoval svědkovi,” odtušil soudce Manly a v pohledu mu zasvítil náznak úsměvu.

„Prosím, ale nemá na to právo.”

„Snad ne," pravil soudce Manly, „ale porota není přítomna, takže to nikoho nepoškodí, a ostatně když už jsme u toho, i soud se připojuje a děkuje svědkovi za chvalitebnou upřímnost. Můžete odejít, pane Alvine." Alvin opustil svědeckou lavici.

„Zavolejte Ronleyho Andovera," přikázal Marshall.

Mason se otočil a napůl žertovně, napůl tázavě zdvihl obočí směrem k Drakeovi, který v odpověď pokrčil rameny, čímž chtěl naznačit, že do té chvíle neměl tušení o povolání Andovera jako svědka.

Andover odříkal přísahu a zaujal místo ve svědecké lavici.

„Měl jste příležitost podívat se na mrtvolu v koronerově úřadovně? Mám na mysli mrtvolu muže, který byl zapsán v protokolu koronera jako Montrose Dewitt."

„Viděl jsem ji."

„Znal jste tuto osobu, dokud byla naživu?"

„Ano, znal."

„A pod jakým jménem jste ji znal?"

„Pod jménem Weston Hale."

„Bydlili jste spolu v témž bytě?"

„Ano."

„Je vám něco známo o tom, zda tato osoba měla u sebe poměrně značnou částku peněz, když odjela z Los Angeles?"

„Ano, pane."

„Kolik to tedy bylo peněz?"

„Patnáct tisíc dolarů."

„Svědek je váš, pane obhájce," řekl úsečně Marshall. Mason se dotkl Crowdera a řekl: „Já si ho půjčím, Duncane."

„Pane Andovere, jak to víte, že Montrose Dewitt měl u sebe patnáct tisíc dolarů?" zeptal se Mason. „Protože jsem mu je dal."

„A jak jste se k nim dostal vy?"

„Vybral jsem peníze na šek, který mi dal pan Weston Hale a který zněl na patnáct tisíc dolarů. Ty peníze jsem mu odevzdal."

„Víte, jestli Weston Hale je jeho pravé jméno nebo je falešné?"

„Myslím, že Weston Hale je jeho pravé jméno."

„Můžete nám vysvětlit, proč přijal jméno Montrose Dewitt?"

„To nemohu."

„Věděl jste, že měl pronajatý byt pod jménem Montrose Dewitt, zvláštní totožnost a zvláštní bankovní účet?”

„Teď to vím. Předtím jsem to nevěděl.”

„Tak vy jste odevzdal ty peníze Westonu Hálovi?”

„Ano.”

„Kdy?”

„Třetího.”

„Kde?”

„Zastavil před naším společným bytem.”

„Vešel až do bytu?”

„Nikoli, požádal mě, abych sešel dolů a setkal se s ním na chodníku.”

„Udělal jste to?”

„Ano, pane.”

„Řídil tehdy vlastní vůz?”

„Ne, pane. Jel jako spolucestující v automobilu, který řídila obžalovaná.”

„Vystoupil z vozu?”

„Nevystoupil. Vůz prostě přirazil k chodníku a já jsem Hálovi podal obálku s penězi.”

Mason se zamračil, chvíli uvažoval a pak zvolna řekl:

„Nemám další otázky.”

Marshall potom předvolal koronera a nato lékaře, který prováděl pitvu. Ten podal svědectví o zraněních na hlavě a trupu; rány byly způsobeny dlouhým tenkým předmětem, „podobným sekáčku na led”.

Poté Marshall zavolal správkyni hotelu, která vypověděla, že každá kabina byla opatřena sekáčkem na led, že všecky sekáčky byly vzhledem i označením podobné tomu, který byl nalezen v automobilu Lorraine Elmorové, a že každý měl na držadle vyraženo číslo pokoje, do kterého patřil, takže číslo šestnáct na sekáčku nedovolovalo pochybnost o tom, že patří do šestnáctky.

Crowder se tázavě podíval na Masona.

Mason zavrtěl hlavou. „Žádné otázky,” řekl. „Zatím se držíte znamenitě. Nechte svědkyni jít.”

Baldwin Marshall povstal a s dramatickým přízvukem pravil: „Jestli slavný soud dovolí, příští můj svědek bude pan George Keswick Latty, a po jeho výpovědi se ho může pan obhájce dotazovat, jak mu bude libo."

„Toto je nevhodná poznámka," pokáral ho soudce Manly.

„Jestliže je Latty vaším příštím svědkem, zavolejte ho prostě bez zbytečného slovního doprovodu."

„Zajisté, Vaše Ctihodnosti," řekl Marshall. „ale s ohledem na to, že mě pan obhájce podezíral, jako kdybych se obával otázek obhajoby na toho svědka, dávám mu tím na srozuměnou, že po výpovědi mu bude svědek plně k dispozici."

„Není vůbec potřebí, abyste takto dával obhájcům cokoli na srozuměnou," odtušil soudce Manly. „Obhájci mají plné právo klást kontrolní otázky každému svědkovi, kterého postavíte do svědecké lavice. Ale když už prohlašujete," dodal soudce a nevolí zbrunátněl, „že ho mohou vyslýchat podle libosti, soud vás bere za slovo a křížový výslech tohoto svědka může být doslovně neomezený, pokud se týká soudu. Zavolejte svědka."

„Předveďte pana Lattyho," přikázal Marshall, kterého se zřejmě soudcovo napomenutí nijak nedotklo.

Nastala chvilka očekávání a všecky pohledy zvědavě zamířily ke dveřím do soudní síně. Potom se na prahu dramaticky objevil Latty, doprovázen policejním úředníkem. Hlavu měl sebevědomě vztyčenou a celý jeho postoj ukazoval, že si je plně vědom dramatických možností situace. Pak stejně sebejistě kráčel k místu pro svědky, zvedl pravici, opakoval přísahu a posadil se na svědeckou lavici.

Jeho pohled se střetl s Lindinýma očima a Latty se na ni usmál. Byl to povznesený úsměv, jímž královská výsost obdaruje pokorného poddaného.

„Vaše jméno je George Keswick Latty," začal Marshall, „a jste zasnouben se slečnou Lindou Calhounovou, neteří obžalované. Je tomu tak?"

„Ano, pané."

„Dobrá. A teď nám řekněte, kde bydlíte."

„Nedaleko Bostonu, ve státě Massachusetts."

„Studujete tam na universitě?”

„Ano, pane.”

„Kdy jste odtamtud odejel?”

„Třetího tohoto měsíce ráno.”

„Letadlem?”

„Ano, pane.”

„Kam jste měl namířeno?”

„Do Los Angeles.”

„Koho jste navštívil v Los Angeles?”

„Lindu Calhounovou.”

„To jest neteř obžalované Lorraine Elmorové?”

„Ano.”

„A jednali jste s Lindou Calhounovou o záležitostech Lcrraine Elmorové, že?”

„Ano, jednali.”

„Nebudu se vás dotazovat na průběh a obsah tohoto rozhovoru, protože jde o svědectví z druhé ruky a tudíž nezavazuje obžalovanou, ale zeptám se vás rovnou, zda jste v důsledku tohoto rozhovoru přikročil k nějaké akci.”

„Ano.”

„K jaké?”

„Téhož dopoledne jsme požádali pana Perryho Masona o poradu.”

„Zase se vás nemohu dotazovat na obsah rozmluvy, ale mohu mít za to, že v době vaší porady s panem Masonem byl poměr mezi Lindou Calhounovou a její tetou napjatý. Linda a Lorraine Elmorová se pohádaly kvůli –”

„Okamžik, Vaše Ctihodnosti,” přerušil ho Mason. „Protestuji proti této otázce. Je jasně sugestivní a vyzývá svědka, aby mluvil o věci, kterou zná z doslechu.”

„Námitce se vyhovuje,” řekl úsečně soudce Manly.

„Dobrá,” prohlásil zlostně Marshall, „když to nemohu dokázat přímo, Vaše Ctihodnosti, dokážu věc z okolností. Co jste učinil po odchodu z kanceláře pana Masona, pane Latty?”

„Najal jsem si automobil.”

„Co jste s tím půjčeným automobilem udělal? Kam jste jel?”

„Sledoval jsem paní Lorraine Elmorovou v jejím voze.”

„Kam vás zavedl její vůz?”

„Do automobilu přistoupil Montrose Dewitt. Potom do vozu naložila množství zavazadel a vyjela směrem k jihu. Předtím ještě zastavila u chodníku a tam jí odevzdal jakousi obálku muž, kterého teď znám jako Ronleyho Andovera.”

„Co jste dělal vy?”

„Jel jsem stále za nimi, až se mi ztratili z dohledu asi deset mil před příjezdem na hranici státu Arizona.”

„Co jste učinil potom?”

„Jel jsem dál do Arizony.”

„Uviděl jste tam někoho známého?”

„Ano. Uviděl jsem pana Masona a pana Paula Drakea, soukromého detektiva.”

„A co se stalo pak?”

„Potom jsem se vrátil do El Centro. Odtud jsem telefonoval Lindě, která mi sdělila, že mezitím dostala zprávu od Lorraine Elmorové a že paní Elmorová je ubytována v motelu Palm Court v Calexicu.”

„Co jste učinil potom?”

„Měl jsem v úmyslu vrátit se do Los Angeles, ale protože motel Palm Court v Calexicu byl vzdálen od El Centro jen asi deset nebo dvanáct mil, rozhodl jsem se, že tam zajedu a prozkoumám tam situaci.”

„A učinil jste tak?”

„Ano.”

„Kdy jste přijel do Calexica?”

„Přesný čas nevím. Bylo to krátce před půlnocí.”

„A co jste udělal?”

„Jel jsem do motelu Palm Court. Prohlédl jsem si vozy na parkovišti a zjistil jsem, že automobil paní Elmorové s poznávacím číslem státu Massachusetts je mezi nimi.”

„Co jste udělal?”

„Všiml jsem si, že vůz stojí před kabinou číslo čtrnáct. Povšiml jsem si rovněž oznámení, že jsou ještě volné pokoje, ubytoval jsem se tam a dostal jsem kabinu u silnice. Zeptal jsem se, jestli není volná

některá kabina více vzadu. Bylo mi nabídnuto číslo dvanáct, které jsem přijal.”

„Teď nám řekněte, jak byla umístěna dvanáctka v poměru k pokoji, který obýval Montrose Dewitt?”

„Montrose Dewitt byl ubytován ve čtrnáctce a můj pokoj s ním přímo sousedil směrem na západ.”

„Nastěhoval jste se tedy do dvanáctky. Co jste udělal potom?”

„Prozkoumal jsem situaci.”

„Co tím míníte?”

„No, prohlédl jsem si to tam všude.”

„A co jste zjistil?”

„Pokoje dvanáct a čtrnáct byly zřejmě přizpůsobeny tak, aby mohly být případně pronajaty jako dvojitá jednotka, jestliže si to zákazník přál. Zjistil jsem také, že mezi nimi jsou spojovací dveře, které byly zamčeny. Ale kdosi do nich vyvrtal dírku – byla nepatrná, zřejmě udělaná velmi malým vrtáčkem – ale umožňovala pohled z jednoho pokoje do druhého.”

„Slyšel jste něco skrze dveře?”

„Dveřmi nebylo dobře slyšet. Mohl jsem se jimi ovšem podívat a zahlédl jsem maličký úsek pokoje na druhé straně dveří. Ale když jsem šel do oblékárny a přiložil jsem tam ucho ke stěně, slyšel jsem rozhovor na druhé straně v pokoji docela zřetelně.”

„Co jste učinil?”

„Podíval jsem se otvorem ve spojovacích dveřích. Viděl jsem část lůžka ve vedlejším pokoji. Na lůžku seděli vedle sebe Montrose Dewitt a Lorraine Elmorová. Viděl jsem, že spolu hovoří, ale nemohl jsem slyšet, co si povídají. Nechal jsem tedy dveří a zkusil jsem to s oblékárnou. Když jsem až na konci oblékárny přiložil ucho ke stěně, mohl jsem slyšet, co se mluví vedle.”

„Celý rozhovor?”

„Docela celý ne, ale velkou většinu.”

„Řekněte nám, co všecko jste slyšel?” zeptal se Marshall.

„Nu, bavili se velmi osobně.”

„Co tím míníte?”

„Jak bych to řekl… jaksi spolu laškovali.”

„Chcete tím říci, že se milovali?”

„Ne zrovna milovali. Objímali se a říkali si milostná slova.”

„Dobrá,” řekl Marshall a s úsměvem se otočil k obecenstvu, „tohle nás tolik nezajímá. Slyšel jste, že spolu mluví o plánech do budoucna?”

„Slyšel.”

„Co přitom říkali?”

„Pan Dewitt říkal paní Elmorové, že Linda se prostě pokouší připravit ji o peníze, že se snaží Lorraine ovládat a že ji nutí žít tak, jak si ona, Linda, představuje. Že ji nutí k přísně osamělému životu plnému odříkání, bez lásky a náklonnosti; že takový způsob života vede k předčasnému zestárnutí a že Lindě ani v nejmenším neleží na srdci tetino blaho.”

„Co bylo potom?”

„Paní Elmorová se náhle rozčilila a řekla rozhořčeně Dewittovi, že Lindu posuzuje nesprávně, že Linda je jen velmi vznětlivá, ale jakmile budou mít příležitost lépe se navzájem poznat, že k sobě určitě pocítí náklonnost. Dále paní Elmorová prohlásila, že velmi lituje své hádky s Lindou, že už Lindě telefonovala, omluvila se jí a slíbila jí, že ji nazítří odpoledne navštíví; nakonec dodala, že do té doby už budou s Dewittem oddáni a že si přeje, aby se Dewitt s Lindou seznámil.”

„Dobrá,” řekl Marshall, „toho můžeme zatím nechat. Co se stalo potom?”

„Dewitta velmi rozzlobilo, když se dověděl, že paní Elmorová telefonovala Lindě. Řekl jí: ‚Žádal jsem tě, abys s ní teď nenavazovala žádné spojení. Řekl jsem ti, že musíme žít vlastním životem, jak se nám zlíbí, že nikoho nebudeme informovat o našem úmyslu společně investovat peníze a že do roka shrábneme dva milióny dolarů zisku.‘ Až potom, jak se dohodli, prý Lorraine může svým přátelům dát vědět, kde je a co dělá. To už prý z ní bude bohatá žena.”

„Jen pokračujte,” vybídl ho Marshall. „Co se stalo pak?”

„Paní Elmorová byla uražena a rozhněvána. Prohlásila, že i teď je celkem zámožná a dobře zaopatřená; že nemá zapotřebí obětovat přátelství s příslušníky své rodiny kvůli dalším penězům; že peníze zdaleka neznamenají v životě všecko.”

„Co bylo dál?” tázal se Marshall.

„Dewitt se omlouval, že ztratil sebevládu, a začal jí opět lichotit, ale ona se už pak chovala zdrženlivě. Opakovala, že nevidí důvod, proč by měla zpřetrhat všecky styky s rodinou jen proto, že začíná nový život, a pak spolu ještě chvilku rozmlouvali. Nakonec mu paní Elmorová dala dobrou noc a řekla, že půjde do svého pokoje.”

„A udělala to?” chtěl vědět Marshall.

„Zamířila ke své kabině, ale když byla u dveří, Dewitt zpozoroval na parkovišti něco, co ho silně znepokojilo. Říkal jí cosi o voze. V tu chvíli už neseděli na posteli, stáli u dveří, takže jsem nemohl slyšet tak dobře, ale vím, že říkal něco o voze, potom jsem slyšel jakési pohyby, přestali téměř mluvit, najednou zhasla světla a já jsem slyšel, jak kdosi nastartoval motor ve voze paní Elmorové.

Běžel jsem rychle ke dveřím, rozhlédl jsem se po parkovišti a ještě jsem je oba stačil zahlédnout, jak v jejím voze právě vyjíždějí z parkoviště.”

„Kdo řídil?” zeptal se Marshall.

„Ona.”

„Koho tím míníte?”

„Lorraine.”

„Když jste užil jména Lorraine, koho jste měl na mysli?”

„Paní Lorraine Elmorovou, obžalovanou. Je to žena, která sedí tam vedle pana Perryho Masona.”

„Co jste učinil dál?”

„Pokusil jsem se je sledovat. Vyběhl jsem, nasedl jsem do svého vozu a nastartoval jsem motor. Když jsem se konečně dostal na ulici, byli už daleko přede mnou a zatáčeli za roh. Viděl jsem, že nemám čas na dlouhé rozmýšlení. Zřejmě zabočili doleva k městu, zatočil jsem tedy také vlevo, ale brzy jsem poznal, že jsem usuzoval mylně. Nikde jsem je před sebou neviděl. Chtěl jsem proto obrátit, ale ještě včas jsem spatřil policejní vůz, který uzavíral konec bloku, a tak mi nezbylo než celý blok objet, a když jsem se konečně dostal zpátky na křižovatku, už po nich nebylo ani stopy. Aspoň hodinu jsem křižoval všemi směry, ale už jsem je nenašel.”

„Co jste tedy učinil?”

„Zkusil jsem cestu z města ven a jel jsem po ní až k místu, kde se spojuje se silnicí do Holtville."

„A potom?"

„Neviděl jsem je, a tak jsem se vrátil."

„Pokračujte," vybídl ho Marshall.

„Velice mě to rozladilo. Měl jsem pocit, že jsem ve všem utrpěl dokonalý nezdar. Věděl jsem, že pan Mason zase utrousí nějakou sarkastickou poznámku, a měl jsem obavy, že ty jeho poznámky budou mít nepříznivý účinek na Lindu. Byl jsem celý rozmrzelý. Počkal jsem ještě asi patnáct nebo dvacet minut, počítám, a pak jsem usoudil, že mi definitivně unikli a že jediná věc, která mi zbývá, je jít se vyspat, a tak jsem si lehl. Byl jsem pořádně unaven a usnul jsem téměř okamžitě."

„Co vás probudilo?"

„Zvuk hlasů v sousední kabině."

„Když teď mluvíte o sousední kabině, máte na mysli pokoj číslo čtrnáct, ve kterém bydlil Montrose Dewitt?"

„Ano."

„A co se stalo?"

„Vyskočil jsem rychle z postele a běžel jsem k oblékáme, odkud se dalo poslouchat."

„Nezkusil jste se podívat?"

„Ne, otvorem ve dveřích jsem mohl vidět, ale slyšet jsem mohl jen z oblékárny, a protože vedle kdosi mluvil, chtěl jsem slyšet, oč běží."

„A co jste vyslechl?"

„Slyšel jsem Dewittův hlas, který říkal, že je velmi ospalý; že v životě ještě nebyl tak unaven, a potom dodal něco jako že, ‚teď nás čekají časy, povedlo se to,' nebo něco takového. Potom ještě hovořil dál, spíše mumlal a hlas mu zněl, jako kdyby mluvil z polospánku. Nebylo mu téměř rozumět.

Pak začal povídat cosi o zavazadlech, zaslechl jsem, jak nějaké zavazadlo zdvihl, a potom jsem najednou uslyšel silné žuchnutí."

„Co míníte žuchnutím?"

„Takový zvuk, jako kdyby někdo bez vlády padl na podlahu."

„Co se stalo potom?"

„Snažil jsem se uhodnout, co to bylo. Nejprve jsem myslil, že padlo na podlahu nějaké zavazadlo. Uvažoval jsem o tom a po chvilce jsem slyšel, jak se kdosi pohybuje po pokoji. Myslil jsem, že je to Dewitt."

„Nás nezajímá, co jste si myslil," přerušil ho Marshall. „Slyšel jste zvuk, jako když něco žuchne, a pak jste zaslechl, jak se někdo pohybuje po místnosti."

„Ano."

„A co jste udělal?"

„Poslouchal jsem dál, protože jsem doufal, že ještě dojde k nějaké rozmluvě."

„A už nedošlo?"

„Ne."

„Jak jste si počínal potom?"

„Odešel jsem z oblékárny a šel jsem ke dveřím. Doufal jsem, že uvidím, co se děje. Pokládal jsem za jisté, že když se někdo pohybuje sem a tam po místnosti, dříve nebo později se objeví v zorném poli otvoru."

„Objevil se někdo?"

„Ne. Právě když jsem se začal dívat otvorem ve dveřích, nastala tma a všechno v kabině najednou ztichlo."

„A potom?"

„Chviličku jsem tam stál a rozvažoval jsem nad tím vším, a nakonec jsem si vzpomněl, co řekl Dewitt o své únavě a že si půjde lehnout a že Lorraine už předtím odešla do svého pokoje, a tak jsem se rozhodl –"

„Nezáleží na tom, na čem jste se rozhodl," řekl Marshall. „To nebyla správná výpověď. Vypovídejte prostě, co jste řekl, co jste slyšel, co jste viděl, co jste učinil."

„Vrátil jsem se do postele, ležel jsem asi čtvrt hodiny, ale nemohl jsem usnout, a nakonec jsem se rozhodl, že se půjdu podívat, jestli se svítí v kabině paní Elmorové. A tak jsem zase vstal a začal jsem se oblékat."

„Říkáte, že jste se začal oblékat."

„Tak jest."

„Co se stalo?"

„Zaslechl jsem, jak někdo vedle ve čtrnáctce přirazil dveře.”

„Vy jste je slyšel přirazit?”

„Ano.”

„Co pak?”

„Přiběhl jsem ke dveřím právě včas, abych ještě zahlédl zadní světla nějakého automobilu, který vyjížděl z parkoviště na silnici.”

„Poznal byste ten automobil?”

„S naprostou jistotou bych ho nemohl určit. Nepřečetl jsem jeho poznávací značku.”

„Dobře, a jaký si myslíte, že to byl vůz?”

„Vznáším námitku proti této otázce na svědkův úsudek,” protestoval Crowder.

„Námitce se vyhovuje,” řekl soudce Manly. „Svědek řekl, že by nemohl vůz poznat. Pro případ nemá význam, co si myslil.”

„Tak tedy, co jste učinil?” zeptal se Marshall.

„Oblékl jsem se, jak jsem mohl nejrychleji, znovu jsem nasedl do vozu a pátral jsem. Tentokráte jsem se však nezdržoval tak dlouho. Projel jsem městem, ale nemohl jsem najít žádnou stopu po automobilu paní Elmorové, vrátil jsem se tedy do pokoje, lehl jsem si a zase jsem se pokoušel usnout, ale marně. Bylo asi pět nebo půl šesté ráno, když jsem vstal a oblékl se, vzal jsem vůz a odejel jsem do jednoho restaurantu na snídani. Když jsem se vrátil, byl už v hotelu pan Mason. Šel jsem do svého pokoje a začal jsem se holit. V tu chvíli jsem zaslechl výkřik. Nebyl jsem si jist, odkud ten výkřik přišel, a tak jsem se po chvíli uvažování rozhodl, že věc raději prozkoumám. Šel jsem ke dveřím své kabiny, napůl oholen jsem se zastavil ve dveřích – byl jsem ještě v kalhotách a v nátělníku – a tam jsem se dověděl, že se stala vražda.”

Marshall se obrátil k Masonovi a uklonil se. „Máte svědka k dispozici, račte začít s křížovým výslechem,” řekl; „ujišťuji vás, že ze strany obžaloby neuslyšíte námitky proti jakýmkoli otázkám.”

Soudce Manly zaklepal tužkou na desku stolu. „Pane žalobce,” řekl, „soud vás už nehodlá varovat podruhé. Nepřeji si žádné ironické poznámky. Nemáte vůbec důvod k tomu, abyste situaci stavěl tak, jako kdybyste činil obhajobě nějaký ústupek ve spojitosti s kontrolními otázkami svědkovi.”

„Vaše Ctihodnost promine, ale já jsem učinil ústupek," ohrazoval se Marshall. „Prohlásil jsem, že nebudu mít námitky proti žádným otázkám, které obhajoba svědkovi položí."

„Začněte, prosím, s křížovým výslechem," nařídil soudce Manly.

Mason povstal a pátravě se zadíval na svědka.

Na okamžik se vzdorný pohled George Lattyho střetl s Masonovýma očima. Potom nejisté uhnul; Latty se zavrtěl na svědecké lavici.

„Jste zasnouben s Lindou Calhounovou?"

„Tak jest."

„Jak dlouho už jste zasnouben?"

„Něco přes pět měsíců."

„Už jste se dohodli na datu svatby?"

„Čekáme, až dokončím právnická studia."

„Kdo vás finančně podporuje, abyste mohl dostudovat?"

Marshall vyskočil. „Ale Vaše Ctihodnosti," volal, „to není –"

„Posaďte se," odsekl soudce Manly. „Prohlásil jste, že nebudete mít námitky proti žádným otázkám, které obhajoba svědkovi položí. Opakoval jste to několikrát za takových okolností, že to soud pokládá za řádný procesní návrh. Jakákoli vaše námitka, kterou vznesete, se zamítá. Posaďte se."

„Ale zde jde o zřejmě nepřípustnou otázku," pravil Marshall.

„Tato otázka prokáže předpojatost svědkovu," poznamenal Mason.

„Nezajímám se o to, co prokáže," odsekl soudce Manly. „Podle dohody můžete klást svědkovi otázky podle libosti a pan žalobce nebude vznášet námitky. Pokud jde o stanovisko soudu, můžete pokračovat."

„Moje snoubenka mi půjčuje peníze, které mi umožní dokončit studia, a já jí je později vrátím."

„Vrátíte jí je tím, že se s ní oženíte?"

„Dá se to tak říci, ano."

„A peníze, které potom budete vydělávat, se stanou vaším společným vlastnictvím?"

„V tom směru jsem věci ještě nepromýšlel."

„Tak tedy, kdy jste se naposledy viděli se slečnou Lindou Calhounovou, než jste se sem k soudu před chvílí dostavil?”

„Setkali jsme se třetího.”

„To bylo naposledy, co jste ji viděl, než jste dnes přistoupil jako svědek před soud?”

„Já – totiž – ano, to bylo naposledy, co jsem s ní mluvil.”

Mason bedlivě pozoroval svědkovo chování, když opakoval otázku: „Táži se vás, kdy jste ji naposledy viděl?”

„Prosím, viděl jsem ji na kratičký okamžik v Mexicali na ulici.”

„Kdy?”

„Včera.”

„Mluvil jste s ní?”

„Nikoli.”

„Jak daleko jste k ní měl?”

„Byl jsem od ní asi půl domovního bloku.“

„Pokusil jste se ji dostihnout?”

„Ne.”

„Co jste učinil?”

„Vrátil jsem se do svého hotelu a telefonoval jsem do hotelu, ve kterém byla ubytována.”

„Žádal jste, aby vám ji zavolali k telefonu?”

„Ano.”,

„To bylo bezprostředně po tom, co jste ji uviděl na ulici v Mexicali?”

„Ano.”

„Věděl jste tedy, že v hotelu nebude.”

„Ano.”

„A co se stalo? Co jste řekl do telefonu?”

„Žádal jsem, aby zavolali Lindu, a když mi řekli, že z jejího pokoje nikdo neodpovídá, požádal jsem, zda pro ni mohu nechat sdělení. Řekli mi, že ano, a tak jsem jí vzkázal, aby o mne neměla starosti, že jsem v pořádku.”

„Takže jste jí telefonoval, přestože jste jasně věděl, že nebude v hotelu?”

„Nemohla přece být na dvou místech najednou.”

„Ale čekal jste s telefonováním, dokud jste nebyl jist, že nebude přítomna?”

„Tak to nelze říci.”

„Poslal jste jí ten vzkaz, protože jste se domníval, že bude mít o vás starost, že?”

„Přirozeně.”

„Už nějaký čas jste od ní nedostal zprávu?”

„Ano.”

„Už asi dva dny, že?”

„Ano.”

„A vy jste jí poslal vzkaz, aby o vás neměla starost, protože ji milujete, a také protože jste si byl jist, že bude mít obavy a toužit po tom, aby aspoň věděla, kde jste?”

„Ano.”

„Proč tedy jste jí ten vzkaz neposlal dřív?”

„Protože… protože mi bylo řečeno, že nikdo nesmí vědět, kde zůstávám.”

„Kdo vám to řekl?”

„Pan okresní návladní Baldwin Marshall.”

„A vy jste jeho příkazu uposlechl?”

„Dávám přednost formulaci, že jsem vyhověl jeho přání.”

„Do té míry, že jste dopustil, aby vaše snoubenka o vás měla obavy?”

„Právě jsem vám řekl, že jsem jí nechal vzkaz, aby o mne obavy neměla.”

„Ale ten vzkaz jste neposlal, dokud jste nebyl jist, že nebude doma, aby ho mohla osobně přijmout.”

„Totiž – nu ano.”

„Takže jste aspoň čtyřiadvacet hodin neučinil nic, co by její starosti mohlo zmírnit?”

„Ano. To jsem už připustil.”

„A to jen proto, že vám to přikázal pan okresní návladní.”

„Řekl mi, že je důležité, aby nikdo nevěděl, kde jsem. Tázal jsem se ho, jestli to mohu dát vědět aspoň své snoubence, a on odpověděl, že jí mohu nechat vzkaz, ale že si nepřeje, abych s ní hovořil. Nechtěl, aby mě kdokoli viděl.”

„Z porady s panem okresním návladním jste odjel přímo do Mexicali?”

„Nikoli, nejdřív jsem jel do Tijuany.”

„Do Tijuany!” zvolal Mason s dobře předstíraným úžasem. „A jak dlouho jste se zdržel v Tijuaně?”

„Přes noc.”

„A potom jste odjel do Mexicali?”

„Ano.”

„Autobusem?”

„Ne.”

„Soukromým vozem?”

„Cestoval jsem letadlem.”

„Kdo vás tam doprovázel?”

„Pan okresní návladní Marshall.”

„A zmínil se pan Marshall během cesty o mně?”

„Ale Vaše Ctihodnosti,” zvolal opět Marshall, „to už začíná být téměř směšné! Předmět mého rozhovoru se svědkem nemá pro tento případ žádný význam. Je to úplně vedlejší. Nelze připustit svědectví o tomto rozhovoru. V přímé výpovědi svědka nebylo řečeno vůbec nic, co by mohlo obhajobu opravňovat k takové otázce. Vznáším proti ní námitku.”

„Námitka se zamítá,” pronesl úsečně soudce Manly. „Pokračujte, pane Masone. Můžete klást svědkovi jakékoli otázky, které směřují k tomu, aby ukázaly předpojatost ze strany svědka.”

„Prosím za prominutí, Vaše Ctihodnosti,” řekl Marshall, „ale žádný dotaz v tomto směru nemůže prokázat předpojatost. Může nanejvýš ukázat, že jsem učinil rozumná opatření, aby se obhajoba nemohla dovědět všecky podrobnosti o mém případě.”

„Nebudeme o tom diskutovat,” pravil soudce Manly. „Námitka byla zamítnuta.” Otočil se k svědkovi. „Otázka zněla: zmínil se cestou pan Marshall o panu Perrym Masonovi?”

„Ano.”

„Více než jednou?” zeptal se Mason. „Mluvil o vás nějakou chvíli.”

„Mluvil o mně víc než jednou?”

„Ano.”

„Víc než dvakrát?”

„Ano.”

„Víc než třikrát?”

„Ano.”

„Víc než desetkrát?”

„Nepočítal jsem to.”

„Ale mohlo to být víc než desetkrát?”

„Mohlo.”

„A vy jste se také o mně zmínil?”

„Ano.”

„A pan okresní návladní se vám svěřil, viďte, že si zvlášť přeje, aby vaše výpověď v tomto případě zasáhla obhajobu jako bomba, a že proto podnikne všecky kroky, abyste nemohl svou výpověď nikomu říci napřed?”

„Ano, tak nějak.”

„A pan okresní návladní s vámi vaši výpověď opakoval znovu a znovu?”

„Ano. Hovořili jsme velmi zevrubně o tom, co jsem viděl. Neustále mě vyzýval, abych se snažil se rozpomenout, jestli bych nedokázal svoje svědectví trochu rozšířit.”

„Aha, tak pan okresní návladní na vás chtěl, abyste rozšířil svoje svědectví, co?”

„Totiž on – tak doslova to nebylo.”

„Vždyť jste právě prohlásil, že vás žádal, jestli byste svoje svědectví nemohl trochu rozšířit!”

„Slovo rozšířit byl vlastně můj výklad toho, co on řekl.”

„Dobrá,” pravil Mason, „pokud se můžete upamatovat s jistou mírou přesnosti, co vám pan okresní návladní řekl, smyslem jeho slov bylo přání, abyste rozšířil své svědectví je to tak?”

„Ano.”

„A dal vám za tím účelem peníze?”

Marshall vyletěl. „Vaše Ctihodnosti, toto je věc osobního práva. Vznáším proti tomu námitky. Toto je nepřípustný křížový výslech. Toto je zbabělé obvinění. Je to lež!”

„Vznášíte námitku proti této otázce?”

„Ano, vznáším!”

„Námitka se zamítá. Posaďte se.”

„Odpovězte na otázku,” vyzval svědka Mason. „Dal vám pan Marshall peníze?‘

„Nikoli proto, abych rozšířil svoje svědectví.”

„Dal vám pan Marshall peníze?”

„Ano.”

„Jinak jste byl naprosto závislý na peněžních příspěvcích, které vám poskytovala slečna Linda Calhounová?”

„Měl jsem totiž na svém účtu menší částku jako úspory.”

„Úspory říkáte!”

„Ano.”

„Z čeho jste spořil?”

„Ze svého kapesného.”

„Z jakého kapesného?”

„Z peněz, které mi poskytovala Linda. Už jsem o nich přece mluvil.”

„A věděla slečna Calhounová, že si něco dáváte stranou pro strýčka Příhodu?”

„Ne.”

„Slečna Calhounová byla zaměstnána?”

„Ano.”

„A odříkala si malé radůstky, které činí život hezčím, věci, které pro mladou ženu tolik znamenají, jen aby vám mohla dávat peníze na rychlé dokončení studia?”

„Ano.”

„A vy jste část těch peněz zpronevěřil?”

„Co tím chcete říci, že jsem je zpronevěřil?” rozkřikl se svědek. „Ty peníze jsem dostal.”

„Dostával jste je ke zvláštnímu účelu, viďte?”

„Ovšem.”

„A vy jste část těch peněz vzal a zatajil jste to své snoubence. Uložil jste je jako své úspory, abyste je mohl použít k docela jiným účelům.”

„Nikoli k docela jiným účelům, to ne.”

„Ty peníze vám byly dávány proto, aby pomohly krýt vaše výdaje během vašich právnických studií?”

„Ano.”

„A vy jste jich nepoužil k těmto účelům, je to tak?”

„Měl jsem víc, než jsem skutečně potřeboval.”

„A vy jste ten přebytek neposlal zpátky?”

„Neposlal. Sám jsem si toho spoustu odříkal, pane Masone. Obešel jsem se bez věcí, které jsem potřeboval, jen proto, abych pomáhal.”

„Abyste pomáhal komu?”

„Lindě.”

„Jestliže jste spořil, abyste jí pomáhal, pak jste jí snad především měl posílat zpátky všecko, co vám zbylo.”

„Už jsem vám řekl, že jsem ty peníze ukládal.”

„Na svoje jméno?”

„Ano.”

„Třetího tohoto měsíce večer jste se se mnou setkal v Yumě, že ano?”

„Ano.”

„A sdělil jste mi, že jste bez peněz?”

„Ano.”

„A já jsem vám dal dvacet dolarů?”

„Ano.”

„A vy jste hned nato odjel zpátky do El Centro, telefonoval jste slečně Calhounové, pověděl jste jí, že jste bez peněz, a žádal jste ji, aby vám poslala dvacet dolarů, je to tak?”

„Prosil jsem ji, aby mi poslala peníze na cestu domů, ano.”

„A požádal jste ji, aby poslala těch dvacet dolarů telegraficky na vaše jméno?”

„Ano.”

„Řekl jste jí, že jste bez peněz?”

„Ano.”

„Ale v té chvíli jste měl dvacet dolarů, které jsem vám dal já, ne?”

„Ovšem, ale to byla půjčka.”

„Vy jste měl v úmyslu ty peníze vrátit?”

„Zajisté.”

„Ale měl jste je v tu chvíli při sobě?”

„Ano.”

„A věděl jste, že jsem vám je dal proto, abyste jimi kryl své výdaje?”

„Nikoli, vy jste mi je nedal pro žádný takový účel.”

„Že ne?” zeptal se překvapeně Mason.

„Ne, pane. Řekl jste mi, abych si vzal ty peníze a odjel do motelu v Yumě.”

„Takže jste si vzal ty peníze a potom jste neodjel do motelu v Yumě?”

„Změnil jsem své rozhodnutí.”

„Ale na to jste dostal ty peníze.”

„Měl jsem za to, pane Masone, že ty peníze jsou mi svěřeny k jistému speciálnímu účelu. Řekl jste mi, abych jel do motelu v Yumě. Já jsem se rozhodl tak neučinit. Proto jsem nechtěl použít vašich peněz. Telefonoval jsem tedy Lindě a požádal jsem ji, aby mi telegraficky poukázala jiné.”

„Dobře, co jste tedy v tom případě učinil s dvaceti dolary, které jsem vám dal já?” zeptal se Mason. „Poslal jste je poštou na adresu mé kanceláře s přípisem, že litujete, že –”

„Ovšemže jsem tak neučinil. Nechal jsem si je u sebe.”

„Jak dlouho jste je měl u sebe?”

„Já – teď vám je mohu vrátit.”

„Nechci na vás, abyste mi je teď vracel. Ptám se vás, jak dlouho jste je měl u sebe?”

„Mám je u sebe pořád.”

„Vy jste je tedy neutratil?”

Svědek zaváhal, a pak odpověděl: „Ne.”

„Byl jste v Tijuaně,” řekl Mason. „Byl jste tam ubytován v nejlepším hotelu?”

„Ano.”

„Vaše výdaje někdo platil?”

„Své výdaje jsem platil já.”

„Z peněz, které vám poslala slečna Calhounová?”

„Ne, ty už jsem všecky utratil.”

„Jaké peníze jste tedy vydával?”

„Peníze, které mi dal pan Marshall.”

„Prohlížel jste si pozoruhodnosti Tijuany?”

„Ano.”

„Vsadil jste si také na koňské dostihy?” Svědek opět zaváhal, pak přisvědčil: „Ano.”

„Víc než jednou?”

„Ano.”

„A to vám pan okresní návladní dal peníze také na to, abyste sázel na dostihy?”

„Neřekl mi, co s nimi mám dělat.”

„Prostě vám dal k dispozici určitou částku peněz, ano?”

„Ano.”

„Kolik?”

„Poprvé sto padesát dolarů.”

„Poprvé!”

„Ano.”

„To znamená, že bylo ještě podruhé?”

„Ano.”

„Kolik vám dal podruhé?”

„Zase sto padesát dolarů.”

„Vy jste tedy přijal od pana okresního návladního celkem tři sta dolarů, že?”

„Ano.”

„Nebo ještě víc?”

„Totiž… hradil ještě náklady mého pobytu v Mexicali. Řekl majiteli hotelu, aby mi poskytl všecko, co si budu přát, a účet aby připsal k tíži tohoto okresu. Potvrdil, že okres proplatí můj hotelový účet.”

„Takže jste v hotelu bydlil na účet okresu.”

„Ano.”

„A peněz, které jsem vám dal, jste použil k sázkám na koníčky?”

„Nic takového jsem neudělal.”

„K sázkám na koníčky jste tedy použil peněz, které vám dal pan okresní návladní?”

„Nu… ano.”

„A pan okresní návladní vám dal peníze proto, abyste mohl sázet?”

„Rozhodně ne.”

„Proč jste tedy peněz od něho použil k tomu účelu?”

„Byly to moje peníze.”

„Ty peníze vám nebyly dány na krytí vašich výdajů?”

„Já… asi ano.”

„Co říkal pan žalobce, když vám ty peníze dával?”

„Neřekl nic. Vyplatil mi peníze a poznamenal, že jistě budu nějaké peníze potřebovat.”

„A vy jste z těch peněz platil své výdaje?”

„Totiž – ano.”

„A pak jste začal sázet na koníčky.”

„Musil jsem se nějak rozptýlit. Najednou jsem byl odloučen ode všech svých přátel. Bylo mi zakázáno vejít ve styk s kýmkoli.”

„Dobrá,” řekl Mason, „vrátíme se teď k okamžikům, kdy pan okresní návladní mluvil o mně. Co o mně řekl?”

„Vznáším námitku,” řekl Marshall. „Nepřípustná otázka, věc nebyla součástí přímého výslechu svědka.”

„Zamítá se,” prohlásil soudce Manly.

„Říkal, že jste velkohubý advokát a že z vás nepotřebuje mít strach a že – zkrátka že vám v tomto okresu, kde je mu tisk nakloněn, dá pořádně zabrat, že vás tu setře.”

„A chtěl, abyste mu v tom pomohl?”

„Prohlásil, že moje svědectví mu bude velikou pomocí.”

„A potřeboval, abych se nedověděl, jaké to svědectví bude, co?”

„Řekl mi, že si nepřeje, abych s někým mluvil.”

„Za pobytu v Mexicali jste navštívil také obchod se suvenýry, ano?”

„Ano.”

„A koupil jste si něco na památku?”

„Koupil.”

„Pro přátele?”

„Ano.”

„I pro sebe?”

„Ano.”

„A také jste si koupil hezky drahý fotoaparát, viďte?”

„Totiž., ano.”

„Co se s ním stalo?”

„Mám ho u sebe.”

„Kde?”

„V kufru.”

„Řekl jste okresnímu návladnímu, že jste si koupil fotoaparát?”

„Ne, neřekl.”

„Kolik jste za něj zaplatil?”

„Dvě stě padesát dolarů.”

„Za tu cenu to byla opravdu výhodná koupě.”

„To jistě. Tady by stál nejméně pět set dolarů.”

„Deklaroval jste ten přístroj na celnici, když jste se sem s ním vracel?”

„Neměl jsem povinnost ho deklarovat. Nebyl nový.”

„Ohlásil jste ten přístroj, když jste procházel kolem celníků?”

„Ne.”

„Ptali se vás, co jste si v Mexiku koupil?”

„Ano.”

„A vy jste jim řekl, že nic?”

„To jsem jim neřekl.”

„Vy ne? A kdo tedy?”

„Pan Marshall.”

„Tak vy jste přebýval v Mexicali a pan Marshall tam přijel, aby vás dnes přivezl?”

„Ano.”

„A prohlásil celním úředníkům ve vaší přítomnosti, že jste si za svého pobytu v Mexiku nic nekoupil?”

„Ano.”

„Řekl jste mu, jak to vpravdě bylo? Přerušil jste ho na celnici, že podle pravdy jste si koupil fotoaparát?”

„Ne.”

„Kde jste získal peníze, za které jste si aparát koupil?”

„Ty pocházely z mých výher na dostizích.”

„Aha, vy jste tedy vyhrál.”

„Ano, vyhrál jsem hodně peněz.”

„Kolik?”

„To vám nemohu tak rovnou říci.”

„Sto dolarů?”

„Víc.”

„Dvě stě.”

„Ještě víc.”

„Pět set dolarů?”

„To je ještě málo.”

„Uvědomujete si, že budete musit učinit oznámení o těchto výhrách daňovým úřadům a zaplatit z nich příslušné poplatky?”

„Ne. Vyhrál jsem ty peníze v cizí zemi.”

„Na tom vůbec nezáleží,” poučil ho Mason. „Vyhrál jste peníze a přivezl jste si je s sebou do tohoto státu. Kde jsou teď ty peníze?”

„Jsou… tady i jinde.”

„Jak to myslíte – tady i jinde?”

„Nu, něco mám u sebe.”

„V této chvíli ve své peněžence?”

„Ano.”

„Co kdybychom je spolu spočítali?” navrhl Mason. „Tak nejlíp zjistíme, kolik jste toho asi vyhrál.”

„Do toho vám nic není, kolik mám u sebe peněz,” rozkřikl se Latty. „To jsou moje peníze.”

„Domnívám se, že pan zástupce obhajoby je oprávněn zjistit, odkud ty peníze pocházejí,” rozhodl soudce Manly, „a zda vám pan žalobce poskytl prostředky k sázkám na dostizích.”

„Řekl mi, abych si užil a abych se bavil, jak dovedu.”

„A dal vám peníze na tento účel?”

„Nespojil s tím žádnou podmínku. Řekl jen, že budu jistě potřebovat peníze.”

Soudce Manly zasáhl do výslechu: „Pánové, už je po poledni a soud přeruší jednání na dvě hodiny. Zahájí je opět ve dvě hodiny odpoledne.”

„Smím dát svědkovi ještě jednou otázku?” zeptal se Mason.

„Ale buďte stručný, prosím.”

„Na kterého koně jste vyhrál?”

„To nejde tak říci – na několik koní.”

„Jmenujte mi některého. Na kterého jste vyhrál nejvíc?”

„Myslím, že se jmenoval Easter Bonnet.”

„A na tohoto koně jste vyhrál tolik, že vám to umožnilo koupit si fotoaparát?"

„Ano."

Soudce Manly prohlásil: „Pánové, je už patnáct minut po poledni. Soud velmi nerad přerušuje tento křížový výslech, ale je naprosto zřejmé, že nebude ukončen v příštích několika minutách. Soud odkládá jednání do dvou hodin odpoledne."

Soudce pak vstal a odešel do své úřadovny. Linda Calhounová proběhla uličkou mezi sedadly, aby si mohla promluvit několik slov s Georgem Lattym, ale než se k němu dostala, už ho okresní návladní Marshall držel za paži a postrkoval ho do postranních dveří, které vedly do soudcovských kanceláří, a Linda za nimi hleděla plná zmatku a rozpaků.

V tomto postoji ji zachytil aparát jednoho z fotoreportérů.

Mason se spěšně obrátil k Lorraine Elmorové.

„Rychle!" řekl. „Povězte mi, je jeho svědectví pravdivé? Seděla jste na posteli? Diskutovala jste s Dewittem o svém telefonním rozhovoru s Lindou?"

Lorraine Elmorová s očima plnýma slz přikývla.

„A potom jste se s Dewittem vrátila do motelu?"

„Pane Masone, jako že je Bůh nade mnou, mluvím pravdu. Já – jak bych se mohla vůbec dostat zpátky? Můj vůz přece uvízl v písku."

„Mluvili jste v té chvíli ještě o něčem jiném?" zeptal se Mason.

Zatímco pátrala v paměti, Mason si všiml, jak se Crowder ochranitelsky připojil k Lindě Calhounové a jak se všemožně snaží ušetřit ji rozpaků a pocitu ponížení.

„Vzpomínám si, že jsem se ještě zmínila o penězích."

„Oč šlo?"

„Totiž on chtěl, abychom si vyjeli a – zkrátka nezdálo se mi vhodné brát s sebou v noci do automobilu tak velikou sumu, bála jsem se, že je to nebezpečné. On se mi smál, ale já jsem trvala na tom, abychom nechali peníze v motelu, že je zatím někam schovám. Vysmál se mi znovu a řekl, že neexistuje místo, kam bych je mohla schovat, aby se tam někdo nepodíval. Rozhodla jsem se, že je schovám pod polštář čalouněného křesla. Řekla jsem mu, že je

nepravděpodobné, že by někdo prohledával kabinu v motelu, zvlášť když se vědělo, že tam spíme, a že je mnohem větší nebezpečí přepadení, když peníze povezeme v automobilu."

„A co na to řekl?"

„Chvíli uvažoval a nakonec se mnou souhlasil."

„A hovořili jste ještě o něčem?" ptal se Mason. „Ne, už se na nic nepamatuji."

„Ale myslíte, že Latty mluví pravdu? Myslíte, že vás –"

„Ano, ano! Cítím se tak ponížena, pane Masone, tolik se stydím! Nejraději bych se byla propadla pod zem. Snažila jsem se sedět a mít oči zavřené."

„Tak dobře," řekl Mason, „přes poledne ještě budete musit zůstat ve vazbě."

Přikývla plačíc a řekla: „Ale pane Masone, Montrose se nemohl vrátit nazpátek. Není možné, aby se vrátil! Viděla jsem, jak ho zabil! Říkám vám, že jsem to viděla na vlastní oči!"

„Ještě se nezačalo mluvit o drogách, paní Elmorová," řekl Mason, „ale domnívám se, že budete musit uznat, že jste pod vlivem drogy skutečně mohla mít bludnou představu toho, co se událo. Ale ujišťuji vás, že prověříme každý možný výklad našeho problému. Jen buďte klidná. Naši detektivové stále pátrají a ani s panem Lattym nejsem ještě hotov!"

„Ten chlap!" řekla opovržlivě. „Jak se jen mohla Linda zadívat právě do toho člověka, to nepochopím!"

„Já taky ne," připustil Mason. „Osobně jsem přesvědčen, že soudci je Latty vyloženě odporný, ale jeho výpověď o skutečnostech ovšem budeme musit nějak vyvrátit, ať už protidůkazy nebo jinými prostředky. Ale tím se vy nemusíte trápit. Ve dvě hodiny na shledanou!"

15

Na obědě v restauraci, vybudované v mexickém slohu, kde měli příležitost dostat soukromý salónek, Paul Drake referoval Perrymu Masonovi o všech podrobnostech, které nasbíral během zasedání soudu.

„Moji lidé se vydávali za pracovníky poplatkového úřadu," vysvětloval Drake, „a čmuchali, kde mohli, prolezli každé místo, kde byl, a vystopovali všechny jeho nákupy. Do této chvíle mu můžeme prokázat, že utratil osm set dvaašedesát dolarů a pětasedmdesát centů. Ale mohu vám prozradit ještě něco jiného. Ten chlap Marshall je celý žhavý podat na vás žalobu pro urážku na cti, jestli i jen vzdáleně vnesete do jednání otázku podplácení."

„Jen ať žaluje," řekl Mason, „vnesu tu otázku určitě a ať jde k čertu. Dokonce půjdu ještě dál. Jestliže někdo zaplatí skutečné výdaje svědkovi, který se neukazuje na veřejnosti, je to jedna věc. Ale když mu dá zatraceně pěknou sumičku a řekne mu, aby si z toho platil živobytí, to už je pak něco jiného.

Ten chlapík Marshall je vyložený kariérista, nezřízeně ctižádostivý, ale má poměrně málo zkušeností. Potřebuje se toho ještě hodně naučit o tom, jak vést případy, kde běží o obžalobu z vraždy."

„Ale je to miláček okresu," poznamenal suše Drake. ‚Je to svobodný mužský, mládenec na ženění, svým způsobem chytrý a kdekdo mu fandí.

Tvoje pověst a popularita je zajištěna. Můžeš klidně prohrát případ a nijak ti to neuškodí, ale jestli ten chlapík vyhraje svůj případ proti velikému Perrymu Masonovi, proslaví ho to natrvalo po celém okrese."

„To vím," řekl Mason. „Je chytrý, má dost zkušeností z veřejné činnosti a docela mazaně využívá svých přátel novinářů, aby získal sympatie obyvatelstva a vytvořil si přátelskou atmosféru."

„Co chceš dělat?" zeptal se Drake.

„To ještě nevím," odpověděl Mason, ,,ale půjdu do toho ostře a hodlám celé utkání vést ostře."

„A nakonec to vyhrát," prohlásila Della Streetová s přesvědčením.

„Podívejme se na celou věc rozumně," pokračoval Mason. „Žena jako Lorraine Elmorová, jistě velmi zklamaná, nervózní, ale navýsost slušná, přece nepřejede napříč celou americkou pevninu, jen aby se tu s někým sešla a pak ho zavraždila pro nějakých patnáct tisíc dolarů nebo kolik toho měl s sebou. Vždyť ta žena má svůj vlastní majetek a–"

„Ale on se právě bude snažit dokázat, že to nebylo pohnutkou jejího zločinu," přerušil ho Drake.

„Co nebylo pohnutkou?"

„Peníze."

„A co tedy?"

„Žárlivost, zklamání, zuřivá pomstychtivost."

„Pokračuj," řekl Mason.

„Dnes ráno jsem na cosi narazil a lámal jsem si nad tím hlavu," řekl Drake, „ale myslím, že jsem konečně našel odpověď. Měl jsem na to připadnout už dříve."

„Co to je?"

„Ta Bella Freemanová."

„A co s ní má být?"

„Objednala si meziměstský hovor s motelem Palm Court. Chtěla mluvit s Lorraine Elmorovou. K rozhovoru zřejmě došlo. Patrně informovala paní Elmorovou, jaký je vlastně její snoubenec, a Lorraine v záchvatu žárlivé zloby ho uspala a probodla sekáčkem na led."

„Jak ses dověděl o Belle Freemanové?" zeptal se Mason.

„Správkyně mi sdělila, že z Los Angeles přišel meziměstský hovor pro Lorraine Elmorovou."

„To pravděpodobně volala Linda Calhounová."

„To jsem si nejdřív pomyslil taky," vysvětlil Drake, „ale zřejmě tam byl ještě jeden hovor."

Mason pravil:

„Vím, že okresní návladní obeslal Bellu Freemanovou k svědeckému výslechu. Zastihl ji v tomto okresu a dal jí doručit obsílku. Bydlí tady její nynější chlapec. Vrtalo mi pořád hlavou, co chce s její pomocí dokázat."

Mason se na chvíli zamyslil. „Nezapomeň zjistit, jak je to s tím koněm, Paule," řekl potom, „Easter Bonnet se jmenuje. Musím vědět, kolik se na něho doopravdy vyplácelo."

„Klíčové postavy tohoto případu jsou kupodivu obě zapleteny do hazardních her. Vezmi si Howlanda Brenta. Rozjede se do Las Vegas a vrhne se na ruletu. Vyhraje spoustu peněz a rázem toho nechá. Potom George Latty dostane nějaké peníze a hurá na dostihy."

„Ale on nesázel přímo na dostizích," řekl Drake. „Zřejmě sázel v nějaké sázkové kanceláři ve městě."

„Ještě se ti nepodařilo zjistit jeho bookmakera?" tázal se Mason.

Drake zavrtěl hlavou. „To je taky jedna z věcí, co mi mate hlavu. Moji lidé přece sledovali Lattyho na každém jeho kroku. Jenže když vejde někam do domu a s někým tam mluví, je těžké tam za ním vpadnout a naslouchat konverzaci."

„To je pravda," poznamenal Mason zamyšleně. „Ale můžeš tam poslat svého mládence potom a zjistit, co se v domě dělo. Nemáš vůbec potuchy, kde by ten bookmaker mohl mít kancelář?"

„Můžeme jenom hádat, a jako nejpravděpodobnější nám vychází ten obchod s upomínkovými předměty anebo obchod s fotopřístroji. V obou se Latty zdržel dost dlouho."

„Je docela možné, že si tam koupil nějaké věci jen proto, aby zakryl skutečný důvod, totiž že tam sázel na koníčky," pravil Mason. „Na druhé straně byl v postavení, kdy to ani nepotřeboval skrývat. Měl sto padesát dolarů na výlohy. S těmi se mohl pustit do sázení. V případě výhry měl rázem dostatečný kapitál, aby si mohl něco dovolit. Kdyby prohrál, pak mu stačilo zatelefonovat váženému příteli, okresnímu návladnímu, a říci: Měl jsem smůlu a potřebuji rychle peníze: jinak budu nucen zatelefonovat Lindě nebo panu Masonovi."

„Napadá mi, jestli tohleto neudělal víckrát," řekl Drake. „Jsem zvědav, jestli se takhle trochu nezakousl do Marshalla. Na celé té věci mi něco nesedí."

„A co Brent?"

„Ale to je pořád táž stará písnička – zase ty tenké stěny v motelu. Brent se zřejmě domyslil, že Lorraine Elmorová se hodlá provdat, že

od toho okamžiku začne její finanční záležitosti spravovat pan manžel a on že přijde o výdělečeк.

To se ho přirozeně značně dotýkalo. Zdá se, že účet paní Elmorové u něho byl dost vysoký a pro Brenta znamenal vítaný zdroj příjmů, a tak asi rovněž poslouchal za dveřmi.

Zřejmě vyslechl rozhovor, ve kterém ti Lorraine vyprávěla svůj příběh, nu, a Marshall to s největší pravděpodobností bude chtít využít ve svědectví pro žalobu."

„Ale není to důvěrné sdělení právnímu zástupci?" zeptala se Della. „To by pak nemohlo být předmětem svědectví."

„To není jisté," řekl Mason. „Rozhodně je to důvěrné sdělení, pokud se týká klienta a pokud jde o právního zástupce, ale v případě, že tomu rozhovoru naslouchala třetí osoba, pak je to jiná otázka, a pravděpodobně otázka především technická. Budu musit argumentovat hlediskem zákona. Jestli uvidím, že se záležitost jeví důležitou, požádám o čtyřiadvacetihodinový odklad, a snad se nám během té doby podaří najít v judikatuře něco, co bude pro nás příznivé."

„Je to podstatný bod?" zeptal se Drake.

„My z toho uděláme podstatný bod," odpověděl Mason.

„Jestli dovolíš, půjdu si zatelefonovat," řekl Drake. „Jsem zvědav na toho koně."

Drake odešel k telefonu a zdržel se tam asi čtvrt hodiny. Když se vrátil, zamrkal na Masona.

„Něco nového?" zeptal se Mason.

„Něco nového," opakoval Drake.

„Ven s tím."

„Ten kůň nevyhrál – naopak, prohrál."

Na Masonově tváři se zvolna rozprostřel významný úsměv. „Hleďme, hleďme, kdo by to byl řekl," poznamenal.

„Vy něco víte," obvinila ho Della Streetová.

„Už toho vím hodně," přisvědčil Mason, „a obrázek se mi začíná vybarvovat."

A právník najednou na několik minut zmlkl.

Paul Drake chtěl něco říci, ale Della Streetová si položila prst na ústa.

Náhle Mason odstrčil židli od stolu, usmál se a úsměv mu pomalu přešel v úšklebek.

„Tak se jde k soudu, a ať pan Marshall doluje ty své oblázky ze dna potoka.”

„Co tím chceš říci, oblázky?” tázal se Drake.

„Však víš, malý David a obr Goliáš,” odpověděl s úsměvem Mason. „Marshall má právě na čase nasbírat oblázky a začít mávat prakem kolem hlavy. Jen aby se mu ta hlava nezatočila.”

16

Přesně ve dvě hodiny odpolene zaujal soudce Manly své místo na soudcovské lavici a pravil: „Soud zahajuje jednání. Pokračuje se ve věci státu Kalifornie proti Lorraine Elmorové. Pan Latty je vyslýchán jako svědek. Předstupte, pane Latty.”

Latty zaujal místo ve svědecké lavici a soudce Manly pokynul Perrymu Masonovi.

Mason začal: „Kolik peněz jste konkrétně vydal od čtvrtého tohoto měsíce, pane Latty?”

„To nevím.”

„Můžete to aspoň odhadnout?”

„Ne.”

„Víc než tisíc dolarů?”

„Nemyslím, že to bylo tolik.”

„Tak nevíte?”

„Nevím.”

„Dobrá, půjdeme na to jinak,” řekl Mason. „Kolik peněz jste od čtvrtého tohoto měsíce celkem přijal?”

„Nu, měl jsem nějaké peníze od pana Marshalla na výlohy.”

„Kolik to bylo?”

„Myslím asi tři sta dolarů celkem.”

„A jistou část útraty jste učinil na úvěrový účet v hotelu v Mexicali, že ano?”

„Ano.”

„Pozor, teď nemám na mysli útratu, kterou jste učinil se souhlasem okresu, že ji potom zaplatí, teď se vás ptám, kolik jste skutečně přijal v hotových penězích. To byste měl přece vědět.”

„Měl jsem těch tři sta dolarů od pana Marshalla a – a to je tak všecko.”

„Měl jste jistě u sebe nějaké peníze, když jste překračoval hranice v Tijuaně? Jistě vám něco zbylo z dvaceti dolarů ode mne a z druhých dvaceti, které vám poslala telegraficky slečna Calhounová.”

„Ne, v té době jsem už byl úplně bez peněz. Musil jsem zaplatit za nájem automobilu, k tomu přišly běžné výlohy, takže jsem si musil peníze půjčit.”

„Ale, vy jste si půjčil peníze," řekl Mason. „A od koho jste si je vypůjčil?"

„Od pana Marshalla."

„Rozumím. Měl jste ještě nějaký jiný zdroj příjmů?"

„Ne."

„Nezapomínáte na své sázky?"

„Ach ano, vyhrál jsem peníze na dostizích."

„Kolik to bylo?"

„Nevím. Vyhrané peníze jsem dal do kapsy a ze stejné kapsy jsem vyplácel prohry a zase jsem sázel, bral výhry a platil prohry."

„Nesázel jste přímo na závodišti, že?"

„Totiž… nejsem si jist."

„Vy si nejste jist, jestli jste šel na závodiště nebo ne?" podivil se Mason. „Tak teď mluvte jasně: sázel jste na závodišti nebo jste činil sázky prostřednictvím sázkové kanceláře?"

„Sázel jsem v sázkové kanceláři."

„A nemáte ponětí, kolik jste celkem vyhrál?"

„Ne. Bylo to opravdu hodně peněz."

„Víc než sto dolarů?"

„Ach ano!"

„Víc než pět set?"

„To mohlo být."

„Víc než tisíc?"

„Ne. Myslím, že tolik toho nebylo."

„Tak vy nemyslíte, že toho bylo tolik?"

„Ne."

„Víc než dva tisíce?"

„Ne. Vím, že to nebylo víc než dva tisíce."

„A co jste s těmi penězi udělal?"

„Většinu z nich jsem utratil."

„Ale neutratil jste je snad všechny?" Svědek zaváhal. „Něco mi zbylo."

„Máte v úmyslu odjet do Bostonu, hned jakmile si tu odbudete svědectví?"

„Ano, jakmile budu moci odejít, odletím zpět do Bostonu."

„Máte letenku?"

„Ano.”

„Jak jste platil letenku, když jste odlétal z Bostonu?”

„V hotových penězích.”

„A odkud jste dostal hotové peníze?”

„Linda mi je poslala telegraficky.”

„Koupil jste si normální letenku nebo zpáteční?”

„Vaše Ctihodnosti,” povstal Marshall, „tady se zachází do naprosto bezvýznamných podrobností. Už se to nekonečně vleče a nic se tím nezíská.”

„Vznášíte námitku?” zeptal se soudce Manly.

„Ano, Vaše Ctihodnosti.”

„Námitka se zamítá,” pravil soudce Manly.

„Prosím, odpovězte na otázku,” naléhal Mason. „Koupil jste si zpáteční letenku?”

„Nikoli. Jen na cestu sem.”

„A teď už máte letenku koupenou nebo zatím jen zamluvenou?”

„Já… už mám letenku.”

„Kdy má letadlo startovat?”

„Večer v jedenáct třicet.”

„Z Los Angeles?”

„Ze San Diega.”

„Je letenka zaplacena?”

„Ano.”

„Kdo ji zaplatil?”

„Pan Marshall to zařídil.”

„Jinými slovy ji zaplatil?”

„Ano.”

„Pan okresní návladní vám tedy nejen začal půjčovat peníze, jakmile zjistil, že je možné vás přemluvit, abyste vydal podle jeho přání svědectví, nýbrž také vás uklidil do izolace, abyste nikomu nemohl prozradit, jak budete svědčit, a teď vás chce dokonce odstranit z pravomoci soudu tak rychle, jak jen to bude možné.”

„Vaše Ctihodnosti, protestuji proti tomuto prohlášení. Je to proti dobrým mravům a jeho obvinění odmítám jako falešné,” zvolal Marshall.

„Této námitce jsem nakloněn vyhovět," pravil soudce Manly. „Koneckonců si soud učiní závěry sám. Zatím se mi nezdá, že by v tomto svědectví bylo obsaženo něco, co by opravňovalo k takovému obvinění.

Na druhé straně však soud prohlašuje, že ho velice zajímají svědkovy podivné finanční poměry. Není pochyby, že odněkud dostával peníze."

„Jde o výhry z dostihových sázek," tvrdil zlostně Marshall. „V tom byl svědek k soudu upřímný."

„Vypadá to, jako by mu přálo až neuvěřitelné štěstí," poznamenal soudce Manly.

„Ale to se stává," tvrdil Marshall.

„Bezpochyby se to stalo," řekl suše soudce Manly.

„Největší výhru jste získal na koně jménem Easter Bonnet, že?" tázal se Mason.

„Ano," řekl Latty.

„Nemůžete se upamatovat, kolik jste vyhrál?"

„Byla to velmi značná částka."

„A jste si jist, že jste ji vyhrál na toho koně?"

Mason stal, chvíli vážně pozoroval svědka a potom náhle pronesl: „Georgi, proč neřeknete pravdu? Vždyť vy jste ty peníze nevyhrál v sázkách na dostizích. Ten kůň prohrál."

„Prohrál!" zvolal Latty.

„Ano, prohrál," řekl Mason. „Teď nám povězte pravdu. Kde jste přišel k těm penězům?"

„Ja… Ja…

Mason pokračoval: „Ten rozhovor ze sousedního pokoje v motelu Palm Court jste tehdy slyšel docela zřetelně, že ano?"

„Ano."

„A v tom rozhovoru, který jste vyslechl, se oba účastníci dohadovali, co udělat s hotovými penězi, které s sebou měli. Paní Elmorová nechtěla velikou sumu peněz s sebou brát na vyjížďku automobilem. Měla něco kolem pětatřiceti tisíc dolarů a Dewitt asi patnáct tisíc, všecko v hotových penězích. Radili se, kam ty peníze schovat. To byla podstatná část rozmluvy, kterou jste vyslechl."

„Já… neslyšel jsem ji celou."

„Vyslechl jste dosti, abyste věděl, že ty peníze ukryli pod polštářem čalouněného křesla. Mladý muži, dovolím si konstatovat, že jste se je pokusil sledovat, že jste ztratil jejich stopu, vrátil jste se, začal jste zkoušet dveře, které vedly do pokoje číslo čtrnáct, obývaného Montrosem Dewittem, zjistil jste brzy, že stačí zdvihnout závoru na vaší straně a dveře se dají otevřít, vstoupil jste do toho pokoje, podrobil čalouněné křeslo prohlídce a nalezl jste asi padesát tisíc dolarů. Nikdy předtím jste neměl peníze. Byl jste trvale v ponižujícím a osobně nepříjemném postavení muže, který musí prosit svou snoubenku o peníze na každou maličkost. Zkrátka jste neodolal pokušení. Vzal jste ty peníze."

„Ale Vaše Ctihodnosti," povstal Marshall, ,,to všecko je dokonale nesmyslné. Pan obhájce nemá žádný důvod pro takové obvinění. A není to otázka. Je to obžaloba. Vznáším námitku, protože jde o nepřípustný křížový výslech."

„Zamítá se," odsekl soudce Manly. „A teď, mladíku, vás vyzývám já, abyste odpověděl na otázku, a vyžaduji přímou odpověď. Pamatujte, že jste pod přísahou!"

„Nic takového jsem neudělal," prohlásil rozhořčeně Latty.

„Tak dobře," řekl Mason, „kde máte svoje zavazadla? Jistě máte sbaleno, abyste ihned po skončení svědectví mohl odjet a stihnout letadlo ze San Diega. Kde jsou vaše zavazadla?"

„V úřadovně okresního návladního."

„Namítal byste něco proti tomu, abychom je sem dali donést a otevřeli je tu?"

„To bych rozhodně namítal! Nevidím důvod, proč bych měl svá zavazadla nechat prohlížet!"

„Nemáte v nich nic, co se snažíte skrýt?"

„Ne."

„Dobrá," řekl Mason a postoupil o dva kroky k zrudlému svědkovi. „Jsem rozhodnut nahlédnout do vašich zavazadel. Bude-li to nutné, hodlám si vyžádat povolení k jejich prohlídce. Znovu vás upozorňuji, že jste pod přísahou. Mějte na paměti, že vaše zavazadla budou prohledána. Jsou v nich peníze nebo nejsou?"

„Samozřejmě že v nich jsou peníze! Už jsem vám řekl několikrát, že jsem vyhrál na sázkách."

„Máte v zavazadlech tak kolem dvaceti tisíc dolarů?"

„Já… nevím přesně, kolik jsem vyhrál."

„Vy nevíte, jestli jste vyhrál dvacet tisíc dolarů?"

„Ne."

„Je tam třicet tisíc dolarů?"

„Říkám vám, že nevím."

„Dobrá," řekl Mason, „jsem ochoten vám poskytnout ještě jednou možnost říci pravdu. Uvědomte si, že jste pod přísahou. Vešel jste do pokoje, ve kterém bydlil Dewitt? Než na tuto otázku odpovíte, mějte na paměti, že podle svědectví policie byly v onom pokoji nalezeny otisky prstů, které zatím nebyly identifikovány, ale jsou dostatečně zřetelné, aby –"

„Tak tedy jsem tam vešel," prohlásil Latty. „Je to přesně tak, jak se domníváte. Když jsem zjistil, že jsem jejich stopu ztratil, vrátil jsem se a začal jsem si hrát se spojovacími dveřmi. Po chvilce jsem zjistil, že stačí otevřít zástrčku z mé strany a dveře se otevřou. Na druhé straně totiž byla podobná zástrčka, a tu osoba, která tam bydlila, zřejmě zapomněla zavřít. Vzal jsem za kliku a otevřel jsem. Vešel jsem dovnitř a začal jsem hledat peníze."

„A našel jste je," poznamenal Mason. Svědek zaváhal na nepříjemně dlouhý okamžik. Marshall se rychle zvedl, aby vznesl námitku, ale soudce Manly mu mlčky pokynul, aby si opět sedl. Latty náhle sklopil hlavu.

„Ano," řekl posléze, „vzal jsem ty peníze."

„Myslil jsem si to," pravil Mason. „A teď ještě něco: zabil jste Montrosa Dewitta?"

Svědek zdvihl oči plné slzí. „Přísahám vám, pane Masone, přísahám, že o tom nevím naprosto nic. Já jsem ho nezabil. Měl jsem až dost toho, že jsem podlehl pokušení sáhnout na ty peníze. Nejprve jsem byl rozhodnut vzít je a získat si vděčnost paní Elmorové tím, že jí je v příhodném čase vrátím. Cítil jsem, že Montrose Dewitt je podvodník a snad i vrah, a nebyl jsem jist, zda vůbec vrátím tu část peněz, která patřila jemu. Ale nezabil jsem ho."

Mason se otočil, vrátil se ke své židli za stolem obhajoby a řekl: „Nemám dalších otázek."

Marshall pohlédl nejprve na uslzenou tvář svědkovu a potom na přísný výraz v obličeji soudce Manlyho. I on se nyní obrátil, přistoupil ke svému stolku, šeptem se poradil se svým zástupcem, a pak pravil: „Vaše Ctihodnosti, tato část svědectví pro mne přirozeně znamená velké překvapení… Já… hodlám slavný soud požádat o odklad jednání."

„Soud vám ho nemůže poskytnout, leda se souhlasem zástupce obhajoby," pravil soudce Manly. „Podle předpokladu má být tento případ ukončen v jednom sezení, ledaže by se k návrhu na odklad připojila i obžalovaná. Ale nejdříve se vás tážu, co zamýšlíte provést s tímto svědkem?"

„Já… Odmítám ho jako svědka."

„Nemluvím o vašem odmítnutí Lattyho jako svědka. Máme před sebou člověka, který se dopustil křivé přísahy a právě se navíc přiznal ke krádeži velké částky peněz. Co s tím chcete udělat?"

„Já… dovedu částečně pochopit sílu pokušení, kterému podlehl, ale budu ho musit vzít do vazby."

„To je rozhodně i můj názor," prohlásil soudce Manly.

Potom se obrátil k Masonovi: „Jaký je postoj obhajoby k případnému návrhu na odklad?"

„Netoužím nijak získat nějakou výhodu z překvapení pana okresního návladního, Vaše Ctihodnosti," řekl Mason. „Jsem ochoten souhlasit s návrhem na odklad. Ale pokládám za svou povinnost konstatovat, že pokud se týkalo nás, pan Latty vůbec neměl naději na úspěch se svým skrýváním. Naši detektivové ho neustále sledovali, věděli, kde v každém okamžiku je, a také o každém dolaru, který pan Latty utratil.

Za těchto okolností a u vědomí, že při příjezdu do Mexika byl úplně bez prostředků, bylo jen přirozené, že nás neobyčejně zajímaly jeho zdroje příjmů. Nejdříve jsme si utvořili naprosto samozřejmě závěr, že penězi ho musí zásobit osoba, která se snažila mít ho v izolaci. Omlouvám se, že jsem obvinil pana žalobce z úmyslu podplatit svědka."

„Pan žalobce může dávat vinu jen sobě," poznamenal soudce Manly.

Marshall, který si uvědomil, že si zasloužil své, řekl: „Lituji celé této situace. Mohu za žalobu požádat o odročení do zítřka do deseti hodin dopoledne?"

„Obhajoba souhlasí," řekl Mason, „ale navrhuji, aby obžalovaná byla propuštěna až do zítřejšího zahájení na záruku."

„Mám námitky proti propuštění," řekl Marshall. „V tom případě máme námitky proti odkladu," prohlásil Mason.

„Smím požádat o čtvrthodinové přerušení, abych se mohl poradit se svým zástupcem?" zeptal se Marshall.

„Zdá se mi, že to je celkem rozumná žádost," usoudil Manly. „Soud přerušuje jednání na patnáct minut. Pokud se týká tohoto svědka, pana Lattyho, žádám, aby byl vzat do vazby. Soud není ani v nejmenším uspokojen jeho vysvětlením akcí, které podnikl. Jestliže vstoupil do onoho pokoje, pak nevidím důvodu, proč by nemohl stejně dobře použít vražedné zbraně."

„Jak se pak tato zbraň mohla dostat do vozu obžalované?" tázal se Marshall.

„Byla tam položena," řekl soudce Manly. „Tento svědek odejel pak ještě jednou ven potom, když ukradl peníze. Jak můžeme vědět, kam šel? Máme jen jeho vlastní prohlášení."

„Nezabil jsem ho! Říkám vám, že jsem to neudělal!" bránil se Latty.

„Mladíku, vy jste nám toho už moc napovídal," řekl mu soudce Manly. „Soud přikazuje, aby na vás byla uvalena vazba pro křivou přísahu a krádež. Přerušuji přelíčení na patnáct minut."

Zatímco soudce Manly opouštěl soudní síň, Lorraine Elmorová stiskla paži Perryho Masona tak silně, až cítil, jak se mu konečky jejích prstů zatínají do svalstva. „Ach, pane Masone!" to bylo všecko, co mohla říci. „Ach, pane Masone!"

Linda Calhounová se snažila dostat se dopředu. Mířila k Lattymu, ale ten, když ji viděl přicházet, si pospíšil k východu, jímž byli odváděni vězňové ze soudní síně. Šerifův zástupce spěchal za ním a volal: „Počkat, Latty! Jste ve vazbě!"

Linda prudce zabočila ke skupině kolem obhájců. „Ach, Duncane," zvolala, „to je něco strašného!"

„Kdo? Co?"

„Ten mizera," řekla. „Co všecko jsem musila obětovat, abych ho udržela na studiích, a to jsem ještě věděla, jako něm smýšlí teta Lorraine. Já bych…"

Prudce zamrkala, aby zahnala slzy.

Lorraine Elmorová ji objala a těšila ji: „Ale, ale, miláčku! Už je to v pořádku. Všecko bude zase dobré!"

Novináři a fotoreportéři kroužili kolem nich a větřili senzaci. Světla aparátů blýskala.

„Je mi líto, pánové," omlouval se jim Mason. „Máme jen čtvrt hodiny a musíme si ještě promyslit válečný postup. Jestli dovolíte, přestěhujeme se tamhle do kouta."

Mason pokynul ostatním a shlukli se v opuštěném koutě soudní síně za soudcovskou stolicí.

„Tak dobře, co bude teď?" zeptal se Drake.

„Ted už všecko vidím docela jasně," řekl Mason.

„Míníš tím, že ho zavraždil Latty?"

„Ale kdež, nikoli!" řekl Mason. „Latty ho nezabil. Latty na to nemá žaludek. Nemá k tomu dostatek rozhodnosti a iniciativy. Latty je šakal, nikoliv lev."

„Dobrá, ale jak se to tedy vlastně stalo?" ptal se Drake.

„Dewitt tady musil mít spoluviníka," pravil Mason.

„Co tím chceš říci, spoluviníka?"

„Už je to jasné jako den," pravil Mason. „Potřeboval vždycky zmizet. Měl dvě různé osobnosti, dvě totožnosti. Jedna byla Montrose Dewitt, druhá Weston Hale.

Weston Hale pracoval v kanceláři investiční společnosti, kde měl příležitost disponovat s velkými částkami peněz. Podle mého přesvědčení si vymyslil Dewitta k tomu, aby to umožnilo Hálovi zpronevěřit peníze a beze stopy zmizet, ale zřejmě ho něco donutilo změnit plány a Hale tu zůstal s Dewittovou totožností k dispozici.

Zjistil, že si může s pomocí této totožnosti vybírat oběti mezi ženami a získat tak dobrý vedlejší příjem.

Časem mu patrně začala být Dewittova osobnost na obtíž a Hale se rozhodl Dewitta likvidovat, zbavit se ho, a to za takových okolností, aby na tom nejen vydělal, ale dokonce aby mohl od té chvíle začít nový život.

Jeho plánem bylo nastražit věci tak, aby to vypadalo, že byl zavražděn. Avšak on chtěl víc než jen zmizet. Chtěl s sebou vzít Lorraininých pětatřicet tisíc dolarů.

Odejel s ní tedy vozem na předem smluvené místo a tam jeho spoluviník vůz přepadl."

„Ale jak chcete vysvětlit to strašlivé bití, které dostal?" tázala se Lorraine Elmorová se slzami v očích. „Viděla jsem to. Slyšela jsem to."

„To právě bylo nutné," pravil Mason. „To je část celé hry. Jeho spoluviník ho tloukl srolovanými novinami, které natřeli na černo, takže se podobaly obušku. Rozmachy a dopad ran vypadaly hrozně, ale oběť je necítila víc než štípnutí vosou."

„A co se stalo potom?" tázal se Drake. „Potom šlo všechno podle plánu, aspoň nějakou chvíli," řekl Mason.

„Spoluviník jel za vámi, paní Elmorová, až vás zahnal do písku. Pak se otočil, vrátil se, naložil Dewitta nebo Hala, jak se to vezme, a jel zpátky na parkoviště do motelu. Měli samozřejmě v úmyslu vzít peníze a zmizet. A potom se něco stalo."

„A co to bylo?" tázal se Drake.

„Co to bylo? Nezapomeňte, že Hale nebo Dewitt byl úředně zavražděn, a bylo jasné, že jeho zavraždění bude oznámeno na policii. No, stačilo přece, aby se z Dewitta skutečně stala mrtvola, což by jeho spoluviníkovi umožnilo ujet s pěknými padesáti tisíci dolarů."

„Ale těch padesát tisíc měl Latty," řekl Drake.

„To byl ten škrt přes rozpočet. Pánové totiž nepočítali s Lattym," řekl Mason.

„Kdo tedy byl tím spoluviníkem?" tázal se Drake.

„Někdo z Dewittovy blízkosti, někdo, kdo měl možnost obchodovat –"

„Myslíte Bellu Freemanovou?" zeptala se nedůvěřivě Linda.

Dveře do soudní síně se otevřely a vešel soudce Manly. Všichni rychle zaujali svá místa.

Soudce Manly se obrátil k Marshallovi: „Dohodl se úřad okresního návladního, zda souhlasí s odkladem líčení pod podmínkou propuštění obžalované na záruku?"

„Jestliže slavný soud dovolí, my s tím prostě nemůžeme souhlasit," oznámil Marshall. „Velice rádi bychom dosáhli odkladu, ale nemůžeme připustit propuštění obžalované na záruku."

„Já se ovšem dovedu vmyslit do postavení obžalované," řekl soudce Manly. „Jen proto, že obžalobu zaskočil velice zvláštní vývoj tohoto případu a pan okresní návladní potřebuje čas, aby náležitě zvážil situaci, obžalovaná nevidí důvod, proč by měla zůstat ve vazbě dalších čtyřiadvacet hodin. Jestliže tedy nejste ochotni přijmout návrh obhajoby, pokračujte v projednávání případu."

Mason povstal. „Vaše Ctihodnosti, možná že několik otázek jednomu ze svědků by dokázalo vyjasnit případ do té míry, že nebude třeba odročení."

„Kterému svědkovi?" zeptal se soudce Manly.

„Tomu, který jediný nám může říci o Dewittovi něco, co jsme patrně přehlédli," řekl Mason. „Pan Ronley Andover."

Soudce Manly pokynul Andoverovi. „Zaujměte ještě jednou místo na lavici svědků, pane Andovere. Přísahat už nemusíte."

Andover se posadil a jeho chování prozrazovalo zmatek a překvapení.

Mason vstal, přikročil před Andovera a pohlédl mu do očí. „Pane Andovere," začal, „kde jste byl v noci třetího tohoto měsíce i

„V Los Angeles. Však to víte. Ležel jsem s chřipkou."

„Opustil jste tu noc Los Angeles?"

„Ovšemže nikoli."

„V tom případě nám vysvětlete," pokračoval Mason, „jak se mohlo stát, že jedním z neurčených otisků prstů, nalezených v motelu Palm Court v Calexicu, byl otisk vašeho prstu?"

Andover jako by ztuhl zlou předtuchou. „To nebyl můj otisk. Nemohl to být."

Mason se obrátil na šerifa. „Pane šerife, rád bych, abyste sňal otisky prstů tohoto muže," řekl.

Šerif pohlédl na Marshalla.

„Máme námitky," oznámil Marshall. „Pokládáme to za pokus zastrašit svědka."

„Za normálních okolností bych rozhodl pro vás," řekl soudce Manly. „Ale v tomto případě, pane žalobce, už došlo k tak bizarnímu

vývoji a k takovým nečekaným překvapením, že jsem nakloněn vyhovět obhajobě. Dejte svědkovi sejmout otisky prstů."

„To nedovolím!" vykřikl Andover. „Na to nemáte právo! Byl jsem sem předvolán jako svědek. Nejsem ve vazbě. Nejsem z ničeho podezříván."

„Můžete udat nějakou námitku proti sejmutí otisků vašich prstů?" zeptal se Mason.

„Nemám to zapotřebí."

„Máte námitky?" opakoval Mason.

„Ano!" vykřikl Andover.

„Dobrá," pravil Mason, „jaké jsou vaše námitky?" Andover vypadal v tu chvíli jako šelma v pasti. Prudce povstal a znovu se ohrazoval: „Nemám v úmyslu dovolit, abych byl ponižován tímto způsobem. Znám svá zákonná pravá.

„Okamžik," pravil soudce Manly. „Šerife, zatkněte tohoto muže, jestliže se pokusí odejít. Za těchto okolností pokládám záležitost s jeho otisky prstů za věc nejvyšší důležitosti."

Andover znenadání strčil do šerifa, otočil se a začal prchat ze soudní síně.

„Zatýkám vás!" zvolal šerif. „Zastavte se, nebo budu střílet!"

Andover mu přirazil dveře východu před nosem.

Šerif je prudce otevřel a současně vytáhl pistoli.

V soudní síni nastala vřava. Diváci se začali tlačit k východu, aby jim neušlo nic z toho, co se děje.

Mason vzhlédl k soudcovské stolici a zachytil pohled soudce Manlyho.

„Soud bude nyní pokračovat v přelíčení ze svého vlastního rozhodnutí," pravil soudce Manly, „a z vlastního rozhodnutí přikazuje, aby obžalovaná byla propuštěna na osobní záruku, ledaže by pan žalobce odvolal obžalobu."

Marshall okamžik váhal, a pak rozpřáhl ruce na znamení porážky.

„Dobrá," řekl rezignovaně, „obžaloba se odvolává." A beze slova k obžalované nebo k Perrymu Masonovi vypochodoval ze soudní síně.

17

Mason, Della Streetová, Duncan Crowder, Linda Calhounová, Lorraine Elmorová a Paul Drake se shromáždili v advokátní kanceláři Duncana Crowdera.

„Tak vida," řekl Crowder, „místní David se svým prakem pořádně minul a Goliáš Mason je tu pořád."

„Díky neobyčejně zdatné místní pomoci," řekl Mason. Crowder se vděčně uklonil.

„Poslouchej mě, jestli tomu dobře rozumím," řekl Drake. „Andover tedy byl oním spoluviníkem. Odebral se na místo, které s Dewittem předem vybrali jako vhodné pro přepadení a kam Dewitt zavezl podle ujednání paní Elmorovou. Andover namířil revolver na Dewitta, donutil ho, aby vystoupil z vozu, vzal ho s sebou kousek zpátky, a tam ho začal tlouci roličkou novin natřenou na černo, takže se podobala obušku; potom se vrátil, donutil paní Elmorovou, aby jela dál po cestě, až uvízla v písku; nato vyzvedl čekajícího Dewitta a spolu se vrátili do motelu se zřejmým úmyslem zdržet se jen tak dlouho, aby mohli vybrat peníze a zmizet."

„Ano, takový byl jejich společný plán," pravil Mason. „Ale když Andover prohledával vůz, našel v kapse na rukavice onu velkou lahvičku s uspávacími tabletami. To v něm probudilo nápad. Spěšně nacpal co nejvíc dražé do láhve s whisky, počkal, až se rozpustí, nabídl Dewittovi, aby se ve tmě napil, a než dorazili do motelu, Dewitt byl tak grogy, že sotva vnímal, co se s ním děje.

Je nejvýš pravděpodobné, že skutečně také téměř spal, když vešli do kabiny. Andover zřejmě nechtěl mít v budoucnosti s Dewittem už žádné obtíže, a aby se pojistil, zbavil se Dewitta definitivně pomocí sekáčku na led. Věděl přece, že má dokonalé alibi. Potom se vrátil zpět k místu, kde nechal vůz paní Elmorové. Nejel ovšem po cestě, kterou předtím jela paní Elmorová; zamířil nejdříve do Holtville, a pak se vrátil spojovací cestou, až se dostal k pásmu písku. Položil sekáček na led do opuštěného vozu paní Elmorové a na předním sedadle nechal ležet jedno dražé. V tu dobu se Lorraine Elmorová plahočila po hlavní silnici.

Když práci podle plánu úspěšně dokonal, vrátil se Andover do Los Angeles, použil výtažku z cibule nebo něčeho podobného, na co

je alergický, takže mu začalo téci z nosu i z očí, lehl si na postel a předstíral, že onemocněl chřipkou.

Ale amatérský zločinec nevyhnutelně vždycky přehlédne nějakou důležitou maličkost. Andover zapomněl na to, že v motelu zanechal otisky prstů, a když si to uvědomil, bylo mu jasné, že mu toto uklouznutí může být osudné – protože otisk prstů se nedá nijak vysvětlit."

„Ale proč vtrhl do kabiny paní Lorraine Elmorové?" zeptal se Drake.

„Aha – počkat, vždyť je to jasné. Andover se domníval, že peníze jsou schované v čalouněném křesle v kabině Montrosa Dewitta. Ale když je tam marně hledal, napadlo mu, že tedy musí být v pokoji paní Elmorové, vloupal se tam a pořádně pokoj pročesal."

Mason souhlasně kýval. „On měl ovšem klíč," opravil Drakea. „Vzpomeň si, že odebral paní Elmorové všechno, včetně kabelky. Náhodou to byla další falešná stopa – že kabelka byla nalezena v motelu.

V době, kdy s Andoverem smlouval celý plán, Dewitt pochopitelně nemohl tušit, že Lorraine bude trvat na ponechání peněz v motelu. Byl přirozeně přesvědčen, že je bude chtít vzít s sebou, ale když jí učinil návrh na onu noční jízdu, aby si mohli nerušeně pohovořit – což všecko byla součást plánu, který předtím vypracoval do podrobností s Andoverem – tu si Lorraine postavila hlavu, že peníze nechá v motelu.

Tehdy se nezdálo, že by to mělo nějaký vliv na příznivý průběh provádění plánu, protože Dewitt a Andover se mohli zmocnit peněz v motelu stejně snadno, jako kdyby je vzali paní Elmorové v poušti."

Drake stále vrtěl hlavou. „Pořád mi nejde do hlavy, jak jsi na to mohl přijít, Perry. Jak jsi věděl, že Andover je spoluviníkem Montrosa Dewitta?"

„To bylo velmi, velmi prosté," řekl Mason. „Šlo o nepatrnou podrobnost, kterou jsem na okamžik přehlédl, a bude to ještě dlouho trvat, než si to odpustím."

„Co tím míníš?"

„Jakmile jsem si uvědomil, co se asi stalo," řekl Mason, „to jest, co se musilo stát, hned mi bylo jasné, že Dewitt má nutně spoluviníka."

Della Streetová přikývla.

„Tak jsem si v mysli začal převracet různé možnosti, kdo by tím spoluviníkem Montrosa Dewitta mohl být," pokračoval Mason. „A potom mi to náhle bylo úplně jasné. Musil to být Andover."

„Proč?"

„Protože Andover měl patnáct tisíc dolarů pro Dewitta," vysvětloval Mason, „těch patnáct tisíc dolarů, které měly být pro Lorraine Elmorovou vnadidlem, aby se nebála vzít s sebou svých pětatřicet tisíc v hotovosti. Andover přece stál na chodníku a podal Dewittovi obálku s penězi, když Lorraine jela s vozem k místu, které Dewitt určil pro setkání."

„Mluvte dál," řekla Della Streetová, „pořád ještě nechápu."

„Mějte na paměti," pravil dále Mason, „že Andover podle svého tvrzení znal Dewitta pouze jako Westona Hala. Nevěděl tedy, že Weston Hale má umělé oko. Andover mu peníze odevzdal, přestože Hale byl maskován jako Dewitt a měl na oku černou pásku.

Kdyby byl Andover poctivý člověk a mluvil pravdu, první věc, o které by se byl zmínil, musil být jeho úžas, když viděl, že jeho přítel nosí najednou pásku na oku."

Drake luskl prsty. „K čertu, samozřejmě," řekl.

„Ano, to je ono, počítám," řekla Della Streetová, „ale byla bych ráda, kdyby mi někdo vysvětlil, proč se pan Howland Brent tak najednou rozejel do Las Vegas a hrál tam jako divý."

„To je i pro mne hádankou," připustil Mason.

Na okamžik nastalo ticho. Potom Lorraine Elmorová pravila: „Mohu vám prozradit, proč to udělal. Doufám, že už se o tom dál nikomu nebudete zmiňovat, protože věřím, že pan Brent svého provinění hluboce lituje a není nebezpečí, že by to někdy v budoucnosti opakoval.

Skutečnost je taková, že Brent měl svého času potíže s několika velmi naléhavými osobními finančními závazky. Očekával, že v nejbližší době obdrží dosti peněz ke krytí těchto závazků, a protože jsem tehdy byla pryč z města a měla jsem u něho deponovány papíry,

kterých mohl použít, posloužil si, jak se říká. Když se potom dověděl, že se hodlám provdat, bylo mu jasné, že moje finanční záležitosti bude obhospodařovat můj manžel a že jeho zpronevěra bude odhalena.

Zmocnilo se ho naprosté zoufalství. Odletěl z Bostonu sem a navštívil mě. Chtěl se přiznat, požádat mě, abych mu to odpustila, a obstarat si zatím nějakou půjčku, než mi bude moci vrátit moje peníze.

Když viděl, že jsem zatčena pro vraždu, uvědomil si, že spadl z bláta do louže. Teď mu už zbývala jen jediná možnost, a to vsadit všecko na poslední kartu. Doslovně.

Rozhodl se jet do Las Vegas a zkusit tam štěstí. Chtěl okamžitě přestat hrát, jakmile bude mít štěstí a vyhraje hodně peněz. V případě prohry byl už napřed rozhodnut spáchat sebevraždu.

Doufám, že nikdo z vás o tom nebude mluvit. Uznávám, že máte právo na toto vysvětlení. Jsem si také jista, že Howland Brent dostal patřičnou lekci a že se už nikdy v životě ani nepřiblíží k ruletě."

„Tak tohle je vysvětlení!" zvolal Drake. „Ten člověk mi dal zabrat!"

„Konec dobrý, všecko dobré, jak říká přísloví, „ usmál se Crowder, ,,a mně tento případ naprosto neublížil. Upřímný dík, Perry, že jsem se s vámi mohl svézt."

„Já děkuji vám," odvětil Mason.

„Pan Crowder je nyní středem zájmu veřejnosti, to se musí nechat," pravil Drake.

Mason se obrátil k Drakovi: „Duncan se mi svěřil, že mezi obecenstvem v soudní síni je žena, na kterou by rád učinil příznivý dojem a –"

Della Streetová uštědřila v tomto okamžiku pod psacím stolem Duncana Crowdera Masonově holeni pořádné kopnutí, až zaúpěl bolestí.

Linda Calhounová se náhle začervenala jako nachová růže.

„V každém případě na mne učinil ten nejlepší dojem," řekla s úsměvem Della Streetová.

Zazvonění telefonu poskytlo Crowderovi příležitost otočit se k aparátu a trochu se vzpamatovat.

Když dokončil hovor, obrátil se k Masonovi a pravil: „Novináři chtějí obrázek nás všech tady u mne v kanceláři. Doufám, že nebudete mít námitky. Nebo ano?”

Mason přikývl. „Všecko, co si přejete, Duncane, je u mne oukej,” řekl, „všecko.”

ODEON KLUB ČTENÁŘŮ 1974

GARDNER ERLE STANLEY JAKO OBHÁJCE: PERRY MASON

Z anglického originál The Case of the Amorous Aunt (Pocket Book edition, William Morow and Company, New York 1965) přeložil Ladislav Bezpalec. Obálka, vazba a grafická úprava Zdeněk Ziegler. Vydal Odeon, nakladatelství krásné literatury a umění, n. p., jako svou 3107. publikaci v redakci krásné literatury. 355. svazek Klubu čtenářů. Praha 1974. Odpovědná redaktorka Vlasta Dvořáčková. Vytisklo Rudé právo, tiskařské závody, Praha. 24,05 autorských archů, 24,43 vydavatelských archů. 605 22 856. Vydání první. Náklad 136 000 výtisků. 34 01 – 045 – 74 Vázané 26,– Kčs